

Giới thiệu Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia

Truyện Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia mở màn với nhân vật nữ, nàng là bậc thầy sát thủ của thế kỉ 22, trong một lần thực hiện nhiệm vụ bị giải bom làm cô trở thành người sống nhờ oxi qua ngày, nhưng linh hồn lại xuyên không qua thời nhà Đường không hề có trong lịch sử.

Nhân vật nam trong truyện: Chàng - vương gia khát máu, không gần nữ nhân nhưng một lần vô tình nhìn cô chinh đại nương của mình thì liền có hứng thú.

Người ta nói, vương gia sủng ái vương phi, mặc cho nàng chinh cả thế giới nhưng vẫn cười tươi nói chỉ cần nàng vui là được.

"Nếu chàng là vương gia, ta sẽ là vương phi"

"Nếu nàng là vương phi, ta sẽ là vương gia, mãi mãi không xa lia"

"Chờ, ta sẽ chờ em"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1:

Thế kỉ 22, trên thế giới bắt đầu phát sinh ra một loại trò chơi mới, các nhà giàu có hợp tác mở trại huấn luyện sát thủ ngầm, nhằm đến thời kì đã được định trước mà so tài với nhau. Nhưng duy chỉ có ông Mạc – ông trùm băng đảng tội phạm khét tiếng – là không ai có thể qua nổi một kích bởi những sát thủ của ông. Trong số đó, nổi bật lên nhất chính là người con gái vận một thân hoàng bộ luôn luôn túc trực bên người, ánh mắt lạnh lùng, hiện lên tà khí thấy rõ, khô một điều, cô chỉ ở yên một chỗ, đảo con ngươi vài cái rồi thôi chứ chưa bao giờ ra tay, nên thực lực của cô đều là ẩn số.

- Chủ tịch Mạc, những sát thủ bên cạnh ông thật là bất phàm! Đúng là làm người ta vừa nể phục vừa kinh sợ - Người vừa lên tiếng là một nhà bất động sản cốt cụt trên thương trường, lấy danh hiệu ông Đường. Ngoài mặt cười cười nói nói là thế nhưng trong lòng thì không khác gì rắn độc, nham hiểm, vô lại, keo kiệt,... Bao nhiêu lô hàng của ông Mạc đều bị ông tìm cách cướp lấy hoặc cản trở, nhưng tất cả đều thất bại không rõ nguyên nhân khiến lòng thù trong ông ngày càng lớn.

- Chủ tịch Đường quá khen ngợi rồi! Bọn họ chỉ ở mức sát thủ thôi.

Sát thủ được chia làm sáu cấp bậc chính.

Cấp sơ khai là học viên, chính là bước đầu kiểm tra trí não, thể lực, kiểu gen tội phạm, sau đó học từ cái cơ bản đến cao cấp. Bọn họ được luyện tập thành thạo ở các địa hình khác nhau, núi lửa, rừng rậm, những nơi xảy ra động đất cũng bị điều đến.

Khi đã trải qua cấp bậc sơ khai sẽ làm sát thủ tập sự, đi theo những sát thủ chuyên nghiệp khác học hỏi, chủ yếu là quan sát, luyện phân tích tình hình, rồi sau đó sẽ được chính mình ra tay ám sát.

Tiếp theo, sau thời gian theo dõi, đạt yêu cầu sẽ được trở thành một sát thủ chân chính, nhưng chỉ được nhận nhiệm vụ ám sát những tầng lớp trung bình, ít gây thiệt hại đến hội nhất. Đối với cấp bậc này, chỉ có thể nhận nhiệm vụ C, biểu đạt cho loại dễ nhất.

Càng hoàn thành sớm và hoàn chỉnh đến đâu sẽ càng được hội đồng biết đến, thậm chí là tăng lên cấp bậc sát thủ cao cấp, nhận nhiệm vụ B với những tầng lớp thượng hạng.

Sau một thời gian, nếu biểu đạt tốt, sẽ được thăng lên chuyên gia sẵn người, nhận nhiệm vụ A với tầng lớp quý tộc khủng.

Và cuối cùng, cấp bậc cao nhất mà hiện nay trên thế giới chỉ có hai người, chính là bậc thầy sát thủ. Họ một là dạy cho những tân viên mới, hoặc sẽ nhận những nhiệm vụ S cực kì bí mật, tất nhiên những người thuê cũng ẩn danh, vì người chúng muốn ám sát cũng là những vị thủ tướng, những nhà chức trách quyền hành trong một nước. Hai con người với cấp bậc bậc thầy sát thủ này, đều ở trong hội đồng của ông Mạc.

- Hôm nay tôi mạo phạm đứng ra, đem sát thủ cao cấp ra giao đấu – Ông Đường một bên nhàn nhạt nói, một bên thương thức ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Ai chả biết các sát thủ cao cấp của ông ấy luôn ra tay hết sức tàn nhẫn, một là sống, hai là chết. Căn phòng rộng lớn liền rơi vào im lặng, phải nói là tốt nhất không chỉ trúng mình, không thì không có đường lui.

Tên sát thủ cao cấp đứng trên sân đấu, cao cao tại thượng, khinh bỉ nhìn xuống phía dưới, chợt dừng lại ở cô gái vận hoàng bộ đứng bên ông Mạc, nếu hôm nay hắn có thể đánh thắng người của Mạc thì liền danh chính ngôn thuận lên hàng chuyên gia sẵn người rồi.

- Ngươi! Ta chọn ngươi!

Không chần chờ, hắn nhanh chóng chỉ tay về phía cô, đôi môi liền nở ra nụ cười đều, hắn không tin một cô nương nhỏ bé đó có thể đánh lại hắn. Ông Mạc nghe vậy liền hơi cau mày, không chọn ai lại chọn trúng cô, thật sự không biết nên vui hay nên buồn đây. Ông liếc mắt qua bên cô, chỉ thấy cô hơi lơ đãng một chút, có vẻ như không thêm quan tâm đang có chuyện gì xảy ra, cho tới khi cảm nhận mọi con mắt muốn xem thùng người mình thì mới nhàn nhạt cúi xuống gần ông Mạc, có vẻ hơi ý kiến.

Mọi người không biết hai người đó đã nói về điều gì, nhưng lại thấy cô nhàn hạ bước từng bước lên bục thì thầm cầu mong cho cô đừng bị đánh hôn siêu phách tán. Thân ảnh hoàng kim nhẹ nhàng đứng trên sân đấu, tà khí xung quanh cô bắt đầu bao trùm lên cả căn phòng làm cho người trước mặt sợ hãi, trong lòng hơi run lên nhưng rất nhanh chóng trấn tĩnh, chỉ là một cô nhóc, không có gì phải sợ. Trọng tài lui xuống năm bước, chắc rằng mình đã vào vòng an toàn thì mới bắt đầu hô to:

- Trận đấu bắt đầu.

Giọng nói vừa dứt, tên ám sát còn đang hừ mũi thì đã cảm thấy tim đau bất thường, khó thở, cuối cùng là ngã xuống mặt đất, chết không nhắm mắt. Mọi người kinh ngạc, duy chỉ có ông Mạc thì lắc đầu ngao ngán, đầu ai biết, khoảng vài phút trước, cô còn đang nhàn hạ đi lên, ở đây khuôn mặt ông đã muốn trắng bệch vì câu nói có nên cho hắn chết trong một kích hay không của cô. Trọng tài bước lên phía trước, kiểm tra vài thứ thì liền thấy một vết kim nhỏ đâm vào huyết quyết âm du của hắn. Huyết này khi bị đánh trúng sẽ đập vào thành tim, phá cơ khí và gây tử vong.

Cô đến một cái liếc cũng không thêm nhìn cái xác trước mặt, chỉ lơ đãng nhìn về phía ông Mạc làm ông thờ dài, đứng lên, giọng nói mang vài phần bất đắc dĩ.

- Thừa mọi người! Tôi định mấy năm nữa mới nói điều này, nhưng nếu hôm nay không giải thích thì mọi người sẽ ganh ghét ở trong lòng. Xin giới thiệu, bậc thầy sát thủ, con gái tôi, Mạc Hi!

- Bậc... bậc thầy sát thủ... Không phải chứ. Trên thế giới này chỉ có hai người...

Những tiếng xì xào bắt đầu lớn dần, có người nể sợ, có người ganh ghét, tại sao một trong bậc thầy sát thủ lại là con gái chứ. Mạc Hi, cái tên này chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng khi bọn họ nhận thức được thân phận của cô thì mới vỡ lẽ ra rằng, người con gái đó, vô cùng tàn nhẫn và biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trên thế giới này không ai là không biết về vị “Ma vương” lừng danh, tên sát thủ luôn diệt những mầm mống tham ô hối lộ, đến nhanh đi cũng nhanh, dù cho cảnh sát phục kích, bảo vệ ngày đêm nhưng khi trời vừa sáng, cũng là lúc những tiếng tang thương bao quanh căn nhà.

Còn vì sao biến thái thì việc đó không những đúng mà là còn rất đúng. Người ta đồn tai nhau rằng, tên “Ma vương” này, mỗi lần giết người đều đòi bên kia phải tăng giá tiền lên đúng như mình mong muốn, nếu không sẽ tung tin ra ngoài, thêm nữa, mỗi lần hành sự, đều gửi một tờ giấy có hình lưới hái đến nhà nạn nhân, đồng thời ghi rõ một giờ khuya mình sẽ tới.

Bọn họ còn nói rằng, cứ mỗi lần đồng hồ điểm đúng nửa đêm, trên cao sẽ thấy một dáng người nhỏ bé vận hoàng bộ bay đi, cứ như là được trời phái xuống nghiêm chỉnh lại thế giới. Dân tình thì tán thưởng, cảnh sát thì tức giận. Ấy vậy mà bây giờ đây, “Ma vương” ấy lại là một người con gái.

Quay lại tình hình, Mạc Hi núp trong bụi rậm, thầm trách người cha của mình nở lòng nào đưa cho cô nhiệm vụ đi tìm hiểu về viên kim cương bị đánh cắp, báo hại cô bình thường quang minh chính đại đi vào công trường ám sát, bây giờ lại cứ như đi ăn trộm vậy, nhưng cũng còn may là người chủ đã gần chip định vị dễ dò tìm, với lại tiền thưởng cao ngất ngưỡng, đếm không hết con số không nên cô mới đứng ra nhận.

Đang suy nghĩ cách vào trong thì từ xa một người đàn ông đi về phía cô, bắt đầu động tác kéo khóa quần làm trên trán cô xuất hiện ba vạch đen. Tại nơi xa hoa như vậy, bên trong có nhà vệ sinh sạch sẽ thế mà lại ở thanh thiên bạch nhật làm hành động bị ối trước mặt cô, tên này thật sự là xấu số rồi.

Sau năm phút, từ trong bụi rậm có một thân hình nhỏ bé dùng thẻ lưu hành đi vào bên trong, cô liền vượt qua một cách dễ dàng. Nhưng bỗng phát hiện một điều hết sức phi lý, cô càng đi sâu vào bên trong, số lần gặp vệ sĩ càng ít, có phải là do tới giờ cơm, hay là do nhiệm vụ lần này chỉ mang tâm A.

- Đây là kim cương sao?

Mặc dù được chính tay ông Mạc dạy dỗ, nhưng thứ trước mặt, đối với cô thật sự, không hề đáng giá để phải có số tiền thưởng khủng như vậy cả, chắc chắn là có sự tình đáng sau rồi. Bỗng vang lên tiếng vỗ tay, cô lạnh lùng quay người lại, trước mặt chẳng phải là người hay cùng cha mình đối đầu đó sao, ông Đường.

- Chào mừng cô đến với chỗ của ta!

Cô nhủ mảy, đoán được kế hoạch của ai kia.

- Ta cố tình đưa ra một nhiệm vụ với giá tiền cao, không ngờ lại có thể lừa được bậc thầy sát thủ của Mạc gia lại đây – Ông Mạc mân mê cái nhẫn trên tay, nụ cười vô cùng nham hiểm nhìn cô.

- Chỗ này là nơi ta thủ tiêu những sát thủ cao cấp, chuyên gia săn người của những người khác, nhưng hôm nay ta không làm thế với cô. Ta muốn cùng cô thương lượng.

Cô nhếch miệng, không biết là thương lượng hay là đe dọa cô đây, điều đó còn phải coi ông ta có bản lĩnh gì nữa kia.

- Ông muốn tôi ám sát chính cha ruột mình, rồi sau đó đem toàn bộ cổ phần Mạc gia chuyển qua cho ông. Nếu tôi không nghe theo, ông liền để hai mươi tên đi phía sau kia, nã súng giết tôi diệt khẩu, rồi làm như một tai nạn ngoài ý muốn. Trò của ông xưa lắm rồi.

Cô nhìn sắc mặt đang dần tái nhợt vì tức giận của ông ta mà hả hê trong lòng, ông ta dù có lớn tuổi hơn cô bao nhiêu nhưng không thể qua mặt được cô, nếu không thì cô không ở cái tuổi mười tám này, liền trở thành bậc thầy sát thủ đi.

- Thì ra người đã biết tất cả. Vậy giữ người lại cũng chỉ mang họa vào thân, coi như hôm nay ta tiễn người một đoạn...

Ông Đường còn chưa nói xong hết ý tứ trong câu, phía sau liền có tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng hừ lạnh.

- Còn phải coi thử ông có bản lĩnh gì giết con gái tôi đã.

Tiến vào, ông Mạc cùng các cảnh sát đặc nhiệm vây quanh căn phòng, thật ra bọn họ đã phục kích bên ngoài từ lâu, đợi thời cơ lật tẩy bộ mặt của lão già đó mới hành động thôi. Đột nhiên, ông Đường thoát khỏi tay cảnh sát bay về phía Mạc Hi làm cô nhú mày, không nhanh không chậm né qua một bên, điểm vào huyệt của ông.

“Tích tích”

Âm thanh như tiếng đồng hồ phát ra, cô nhú mày nhìn xuống người mình, thì ra ông ta không phải là muốn giết cô mà là muốn kích hoạt trái bom được đặt sẵn trong áo làm nổ tung tất cả mọi người ở đây. Cô nín thở, trái bom này tuy sức công phá không cao, nhưng đủ để phá banh một căn phòng, chỉ cần chuyển động nhẹ, thời gian chỉ định hai phút ba mươi giây liền chạy nhanh hơn.

Cảnh sát nhanh chân đưa hết mọi người ra ngoài, cho tới khi đứng ở khoảng cách an toàn liền lấy loa thông báo, vọng vào bên trong. Thời gian bây giờ chỉ còn lại một phút, cô thở nhẹ ra, tay liền nhanh cởi chiếc áo bên ngoài, mười giây, cô ném chiếc áo vào góc tường, một giây, cả căn phòng nổ tung, cô bị áp lực liền văng ra ngoài, đập đầu mạnh xuống đất.

Tại bệnh viện, hàng ngàn người đứng trước cửa phòng cấp cứu cầu nguyện cho người con gái bên trong. Cảnh tượng trước mặt làm ông Mạc nhớ lại người con gái ông yêu, cũng chính là mẹ của Mạc Hi, bà ấy cũng đã từng bị gài bom mà chết.

Đèn tắt, bác sĩ bước ra ngoài.

- Bác Mạc!

- Con bé sao rồi? – Ông Mạc đứng lên, lo lắng hỏi.

- Bị phồng ba mươi phần trăm, chấn thương khá nặng, nhất là phần đầu vì va đập vào tường, nhưng đã qua giai đoạn nguy hiểm... còn việc tỉnh lại, phải coi ý thức của em ấy thế nào nữa...

Ông Mạc ngã quỵ xuống làm cho những người thân cận nhanh chóng đi lại đỡ lấy ông, con bé có khi không thể tỉnh lại, suốt đời sống như một người thực vật. Đêm đó, cả gia tộc Mạc thị rơi vào đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

_ Ừm... - Toàn thân đau nhức, cảm giác như da thịt bị kéo căng ra, Mạc Hi ôm đầu từ từ ngồi dậy, chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra thì lập tức có một thân hình bé nhỏ ào vào lòng cô.

- Tỷ tỷ, cuối cùng người cũng tỉnh lại.

Tỷ tỷ, cô không nhớ là cô có thêm một người em nha, còn nữa, thời đại nào mà còn tỷ tỷ muội muội như phim kiếm hiệp vậy. Cô cuối xuống nhìn người trong lòng, là một bé trai nha, khuôn mặt vô cùng tuyệt hảo, dự sau này sẽ trở thành một nữ nam xuất chúng. Cô nhìn xung quanh, đèn dầu, chậu nước, bàn cũ kĩ, còn cái y phục này, cuối cùng đây là thế kỉ thứ mấy rồi vậy. Trí nhớ kiếp trước và kiếp này cứ đua nhau ủa về làm cô cảm thấy khó chịu, cứ

tường chỉ có trong truyện, cuối cùng lại xảy đến với mình.

Mạc Hi chính thức xuyên không về thời đại không hề được ghi chép trong lịch sử, nhưng nhờ kí ức của tiền thân lúc trước mới xác định được một vài vấn đề. Thời đại của vua Đường, con dân kính mến, cuộc sống sung túc, các vương quốc khác đều nể sợ, nhưng cô không ngờ ở đây ma thú lại là thứ quan trọng nhất cùng với vũ khí bá chủ thiên hạ.

Thân phận của cơ thể này là con gái tể tướng Mạc Danh, nhưng mẹ chỉ là một nha hoàn nhỏ bé nên liền bị phân biệt đối xử. Dù có được sự thương yêu từ phụ thân nhưng các kẻ mẩu thì vô cùng tàn ác, làm cho sau khi mẫu thân cô sinh được đứa con trai thứ hai thì kiệt sức mà chết. Ngày thường khi có phụ thân tể tướng ở nhà, mẹ con họ mới được ăn sung mặc sướng, chỉ cần ông vừa bước ra khỏi cửa thì liền bị tổng khứ về một biệt viện cũ kĩ này, xem họ chẳng khác gì người hầu.

Mạc Hi tức giận nắm chặt tay, cô ghét nhất là cái dạng lấy lớn hiếp nhỏ, nhìn bé trai trong lòng mình tự nhiên dâng lên cảm giác bảo vệ, ôm chặt hân, dù cho lúc trước thân thể này là ai, cô cũng hứa sẽ sống tốt phần đời còn lại, bảo vệ người đệ đệ nhỏ bé này của mình.

- Ta không sao. Đệ đệ, người có thể đi chuẩn bị cho ta ít nước để ta tắm rửa không?

Bé trai lau nước mắt, vâng dạ rồi rít liền chạy ra ngoài. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô mới phát hiện, người này có dung mạo giống cô như đúc, chỉ có điều trên thân thể thì lại ẩn hiện hàng ngàn vết bầm, nhưng trước tiên phải kìm thứ gì bảo vệ bên mình đã. Đang tập trung suy nghĩ, bên ngoài liền phát ra tiếng bước chân cùng tiếng la hét ầm ĩ làm cô nhú mày, chợt nghe giọng nói van xin của đệ đệ mình thì liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Mạc Hi, mày mau ra đây. – Một người con gái vận cẩm phục màu lam, đi cùng -à bốn tên đầy tớ đang lôi đệ đệ cô, trên người là những vết roi da còn hằn đỏ. – Đệ đệ của mày, Mạc Lãnh, dám thừa lúc không có ai trong bếp đã ăn trộm đồ. Đúng là con của nha hoàn, dù làm gì thì vẫn là vô cùng bán thiu, xem ta hôm nay thay phụ thân dạy dỗ các ngươi.

Mạc Hi bước ra ngoài, nhìn cảnh tượng Mạc Lãnh thân đầy máu thì con người càng lạnh lẽo, trong lòng lúc nào đã bùng lên ngọn lửa giận dữ, làm cho Mạc Vân Lam cũng khiếp đảm, tại sao hôm nay ánh mắt đó lại đáng sợ đến thế.

- Dám nhìn ta vậy sao. Hôm nay ta không chinh lại ngươi là không được – Mạc Vân Lam nhanh chóng tiến lên phía trước, tay giơ lên định đánh xuống thì bị cô chụp lấy, tay còn lại vươn lên tát thẳng xuống mặt ả, đồng thời dùng lực nhẹ bẻ gãy cánh tay kia rồi quăng ả xuống đất.

- Thả Mạc Lãnh ra!

Mạc Hi lạnh giọng nói từng tiếng ra làm cho bọn đầy tớ cũng không dám trái lệnh mà thả hân ra, rồi nhanh chóng chạy lại chỗ đại tiểu thư.

- Chuyện lần này nếu muốn tính sổ thì liền tới tìm ta, còn dám dă thương đệ đệ ta một lần nữa, đừng trách hôm đó là ngày chết của các ngươi.

Cô bùng hân lên đi vào trong phòng trước ánh mắt sợ hãi của đầy tớ. Họ nhanh chóng khiêng Mạc Vân Lam ra ngoài, không dám chậm trễ dù là nửa bước. Bên trong, Mạc Hi vén áo Mạc Lãnh lên, mùi máu tanh làm cô nhăn mặt, lấy khăn chấm vết thương lại phát hiện trong tay hân cầm chặt hai cái bánh bao còn nóng hổi, cô vuốt đầu hân, quyết định lúc này càng lúc càng mạnh mẽ.

Trong khu đất biệt viện, mọi thứ đều cũ kĩ, nhưng cô phát hiện rất nhiều hoa loa kèn mọc lên, liền nhanh chân lấy khăn, đổi vị trí cho chúng bao quanh ngôi nhà và chắc rằng người bên trong sẽ không bị ảnh hưởng gì thì mới an tâm dặn dò Mạc Lãnh

- Ta đi tìm thuốc chữa trị vết thương cho ngươi. Ngươi tuyệt đối có chuyện gì cũng không được ra khỏi nhà, có thì cũng không được phép lại gần những bông hoa màu trắng xung quanh đây nghe không?

- Bên ngoài rất nguy hiểm, chưa nói tới chỉ cần ra ngoài một bước sẽ bị bọn họ lấy gậy đánh. Đệ không sao đâu. – Mạc Lãnh thều thào nói.

- Không cần phải lo cho ta. Ngươi nhớ kĩ lời ta nói là được. Ta sẽ trở về trước nửa đêm. Mau nghỉ ngơi!

Mạc Hi ánh mắt kiên định không cho hân nữa lời ngăn cản, nhìn hân gật đầu một cái, cô an tâm rồi mới nhanh chân phi lên tường ra ngoài, nhưng rồi nhận ra trong túi không có một đồng thì chuyển hướng lạng lẹ đi vào trong rừng, cũng may ngoài cái nghề nghiệp sát thủ kia ra, thời gian còn lại cô học về y được nên mới vận hành rõ các huyết và kim châm.

Cô hít thở không khí trong lành rồi nhanh chóng tìm các loại thuốc mình cần, chỉ có điều càng tìm càng hăng, nên từ lúc nào đã đi sâu vào bên trong, cho tới khi nghe được tiếng gầm gừ nho nhỏ mới dừng cước bộ, ẩn vào một góc. Ở phía xa, có một vật thể nhỏ màu vàng đang quần quai bởi đôi chân bị dính vào bẫy sắt của người thợ săn. Cô từ từ đi gần, vật nhỏ dường như rất thính tai, lập tức dè chừng với người trước mắt, còn giương nanh đe dọa làm cô cười khở.

- Để im đi, ngươi chỉ làm mình bị kẹt thêm thôi. – Cô mặc kệ nó có hành động hung dữ gì, nhẹ nhàng ngồi xuống, gỡ tay nó ra khỏi, thật không ngờ thời đại này, chỉ có cái bẫy này là cô xem như vật hiện đại nhất. Cô lấy một ít lá ra, nhai nhẹ rồi xoa vào chỗ vết thương làm nó ngưng ra máu.

- Được rồi. Nó sẽ không chảy máu nữa đâu. Ngươi mau đi đi, chú ý chút, không lại dính vào thì không có ai gỡ ra cho ngươi đâu.

Cô phui người rồi quay lưng bước xuống núi, một vài giây dừng cước bộ lại, nhìn phía sau thì thấy vật nhỏ đó vẫn bước theo, thấy cô đi thì tung tăng đi theo, thấy cô dừng thì lập tức ngồi xuống vẫy đuôi, tới khi không chịu nổi nữa, cô mới ngồi thõm xuống, đối diện với nó.

- Ngươi muốn gì?

Vật nhỏ nghiêng đầu nhìn, vui mừng vì sự đeo bám của mình có hiệu quả, liền lập tức nhảy lên người cô, trán kề trán, một ánh sáng liền lóe lên làm cô hoảng hồn, cả người lập tức nóng lên như lửa cháy quanh thân, cô ngồi ngay lại, tĩnh tâm xem xét. Quả thật không bao lâu, cô liền cảm thấy một nguồn linh lực dữ dội đang khuấy động trong người. Có vẻ như vật nhỏ hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng trở thành trạng thái vui mừng, đưa cả hai vào khế ước ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Mạc Hi nằm vật ra đất, thờ hồn hèn, tới khi nhìn lại thì thấy vật nhỏ kia đã phát triển lớn hơn, đuôi mọc dài, trên đuôi còn có hàng gai dài đang lác qua lác lại nhìn cô vui vẻ vì nó biết nó không chọn lầm.

- Sau này người gọi là Kim Kim đi. – Mặc dù không biết nó là thể loại ma thú gì, nhưng đã kí kết thì cô cũng không thể bỏ rơi nó như vậy.

Mạc Lãnh khi thấy tỷ mình mang theo một ma thú về thì không sợ hãi mà ngược lại còn hứng thú khám phá, nhìn hai đứa trẻ chơi đùa với nhau cộng thêm vết thương trên người hẳn sau khi bôi thuốc đã hồi phục rất nhanh càng làm tâm tình cô thêm vui vẻ. Hằng ngày, Kim Kim hay đưa cô tới những nơi có rất nhiều thuốc quý nhưng cô chỉ hái một ít đủ dùng, bây giờ trong người độc được có, thuốc chữa cũng có, nhưng điều cô lo là bên người không có vũ khí, nếu người của đại tiểu thư lại trả thù thì làm sao. Đường như hiểu được tâm niệm của chủ nhân, Kim Kim tung tăng nhảy lại trước mặt cô, bắt đầu hình thức nôn ọe làm cô phát hoảng.

- Kim Kim! Người làm sao vậy? Không khỏe à?

Cô cuống cuống xoa khắp người nó thì đột nhiên thấy nó ói ra một quyển bí tịch về linh lực và một cây kiếm hoàng kim. Cô ngạc nhiên, phải nói rằng thời đại này, đồ hoàng kim là đồ được mọi người săn lùng nhiều nhất, còn nữa, cô chưa bao giờ thấy một con vật nào giữ đồ bằng việc nuốt nó vào bụng, tới khi cần thì ói ra cả.

- Kim Kim thật giỏi nha! – Mạc Lãnh xoa đầu cưng chiều nó rồi cầm thanh kiếm lên, bỗng bên trong thanh kiếm phát ra một luồng khí làm cả người hẳn cảm thấy ấm áp lạ thường, xong một giọng nói từ đó vang lên.

- Đây con rồng kia, mi đưa ta cho ai vậy hả?

Mạc Hi cùng Mạc Lãnh nhìn nhau đầy nghi ngờ, chắc rằng không phải là tiếng của hai người mới nhìn vào thanh kiếm, liền thấy một bóng người từ đó bay lên, là một ông già.

- Ô! Cậu bé này chạm vào thanh kiếm không bị khí lực của ta làm khó chịu sao?... Ha ha. Tốt lắm. Ta nhận người làm đồ đệ ha. Ta tự giới thiệu, ta là Phong Thanh, là người bảo vệ thanh kiếm này, đợi tới khi người thật sự xứng đáng xuất hiện, ta sẽ trao lại cho hẳn tất cả bí kíp.

Mạc Hi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì thấy Mạc Lãnh lập tức ngắt đi, cây kiếm trong tay gỡ thế nào cũng không ra, cho tới khi Kim Kim cố hết sức giải thích cho cô rằng, Phong Thanh đưa hẳn vào tâm niệm cánh để dạy dỗ thì cô mới yên tâm. Mạc Lãnh được dạy kiếm pháp, cô thì tự mình nghiên cứu cuốn sách linh lực vậy.

Linh lực được chia thành lục, lam, tím và vàng, càng lên cao thì tốt độ và sức mạnh càng được tăng gấp bội. Cô nhếch miệng, máu sát thủ trong người cô làm cô càng thích cái gọi là linh lực này, phải chi ở thời hiện đại cũng có thì cô không cần tới tận nhà giết người rồi.

Nhưng có một điều làm cô khó hiểu, mỗi người chỉ có một linh lực, càng lên cao linh lực sẽ tự đổi màu, nhưng tại sao khi cô luyện, lại thấy linh lực của mình đầy đủ màu sắc, lục, lam, tím, vàng đều có đủ.

Trải qua hai ngày sau sự việc đại tiểu thư bị Mạc Hi bẻ gãy tay xong, cô mới điều hành được linh lực lục, lam và tím thuần thực. Nhờ vậy, thân thể càng thêm hồng hào, khỏe khoắn, nhưng điều đặc biệt là, cô có thể thấy được màu sắc linh lực của người khác nhỏ hơn mình, và còn có thể che dấu màu linh lực không bị người khác phát hiện. Đang tự hỏi khi nào Mạc Lãnh tỉnh lại thì bên ngoài liền có tiếng la lối, cuối cùng cũng đến.

- Con tiện tì kia, mi mau ra đây. – Một dòng người nhanh chóng bước đến trước biệt viện của Mạc Hi, chống nạnh quát lớn chính là đại thiếu phu nhân của Mạc gia, cũng chính là mẫu thân của Mạc Vân Lam.

Mạc Hi bình thân bước ra, người dựa vào cánh cửa, ánh mắt lạnh lẽo lướt một vòng. Mọi người khể lui xuống một bước, Mạc Hi hôm nay không giống như ngày thường, lạnh lẽo, u ám, ánh mắt làm người ta không thốt nên lời.

- Mày dám đánh trọng thương con gái ta. Mày còn biết phép tắc quy củ không hả? – Đại phu nhân run run lên tiếng, cố nén ép sự sợ hãi của mình. Nhưng còn chưa kịp chửi đã thì một nha hoàn liền chạy nhanh tới, nói nhỏ gì đó vào tai bà.

- Vậy trong quy cũ có nói là con gái của tể tướng bị xem như người hầu không?

Cô bình thân lên tiếng, làm bà cứng họng, nhưng nhanh chóng vì lời nói của nha hoàn mà kìm nén, sau đó nhỏ nhẹ nói.

- Mạc Hi à! Ta biết là con không có cố ý đã thương tỷ tỷ. Ta tha cho con. Con mau đi theo ta nào. – thái độ quay ngoắt 180 độ của bà làm cô phát ói, chỉ có điều cô vẫn lạnh nhạt đứng yên ở đó không chịu đi, tới khi thấy được bóng hình của người đàn ông kia, cô mới nhếch mép, chuyện vui tới rồi.

- Mọi người làm gì ở đây? Tại sao Mạc Hi lại ở trong biệt viện này? – Người vừa lên tiếng không ai khác chính là lão gia, cũng là tể tướng phụ thân của cô. Ông hôm nay bắt ngờ về sớm hơn dự định cũng là một phần chủ ý của cô.

- Thừa lão gia, Mạc Hi đã thương Mạc Vân Lam, nên tự mình đến đây chuộc tội. – Đại phu nhân sau khi thấy ông bước vào thì lập tức đảo ngược sự tình, kể tội cô ra. Ông nhủ vậy, rồi nhìn thân ảnh lạnh lùng đang đứng dựa vào cánh cửa như đang xem chuyện vui kia.

- Đại nương! – Cô kêu một tiếng làm bà rùng mình, hoảng sợ quay qua nhìn – Người nói gì ta nghe không rõ. Người bước lại gần hơn nói được không?

- Ta nói... – Đại phu nhân tức giận bước lên thêm mấy bước, cố ý muốn nói rõ cho bên ngoài đều nghe được, nhưng bên mũi thoảng một mùi hương làm đầu óc choáng váng, lời trong đầu không chịu thoát ra mà lại kể - Là ta bắt ép mẹ con Mạc Hi ở đây khi lão gia vắng mặt. Là ta không cho người giúp mẹ người khi hạ sanh Mạc Lãnh, cố tình để con nha hoàn đó kiệt sức mà chết.

Mọi người bàng hoàng, đại phu nhân bịt miệng mình lại, lão gia nắm chặt tay, còn Mạc Hi thì nhếch miệng, cô từ đầu biết rõ là có người đàn áp quá mức mới làm cho mẫu thân cô chết tức tưởi. Lão gia nắm lấy tay bà, hung hăng trừng mắt, người mà ông yêu thương nhất lại chết dưới tay người mà ông tin tưởng, hai đứa con ông cưng chiều nhất lại bị... – Người...

- Không phải đâu lão gia. Là Mạc Hi hại thiếp... A... - Lão gia quăng bà qua một phía, trên mặt hiện rõ sự tức giận.

- Đại nương, người vừa mới ngửi qua hơi thở của quý, nên con quý trong lòng người mới dâng lên mà nói ra những lời thật lòng đó. – Lời nói có vẻ như không có gì của Mạc Hi làm ông nhìn xuống đất, phía dưới là hàng hoa loa kèn trắng tinh làm ông hơi lùi xuống.

Hoa loa kèn còn được gọi là hơi thở của quý, chỉ cần hít vào làm đầu óc choáng váng, nói năng lung tung, hành động không theo chủ ý của mình. Bỗng một bóng người cầm kiếm nhảy vọt lên trước mặt cô, ánh mắt thù hận.

- Người hại em gái ta, hại tới mẫu thân ta. Hôm nay ta lấy mạng người – Đại thiếu gia gào to, vừa mới cùng phụ thân đi xem tình hình buôn bán thì đột nhiên nghe tin em gái bị đánh gãy tay, bây giờ chứng kiến mẫu thân bị phụ thân hung hăng ném đi càng làm hắn tức giận, không chần chờ đâm kiếm thẳng về phía trước.

- Mạc Khắc! Dừng lại mau – Ông một bên la lên, một bên tay cô đã xuất hiện linh lực thì đột nhiên trong nhà một bóng dáng nhỏ xuất hiện đánh bay Mạc Khắc, làm cô phải lập tức thu tay về. Nhìn người trước mắt che chắn cho mình mới thở phào nhẹ nhõm, hẳn cuối cùng cũng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

_ Ai dám đụng đến tỷ tỷ của ta, ngày đó là ngày chôn của người. – Mạc Lãnh bộ mặt lạnh lùng, thân người toát ra sát khí, trên tay cầm kiếm hoàng kim làm mọi người hết hoảng. Cô vui vẻ đứng nhìn đệ mình chinh người khác, có lẽ bây giờ chưa tới mình ra tay.

- Mạc Lãnh – Cô nhẹ nhàng gọi, làm cho hắn quay đầu nhìn, lập tức đi lại đứng bên cạnh.

- Đệ cảm nhận tỷ có nguy hiểm nên trốn sự phụ ra ngoài. – Cô nhìn hắn, thân thể cường tráng không ít, mới có hai ngày mà đã mạnh mẽ đến thế, trong đầu hiện lên khuôn mặt tức giận như khi đột của lão già kia làm cô khoái trá, nhưng cô đâu biết rằng, một ngày bên ngoài là bằng một tháng trong tâm niệm cảnh.

- Hừ! Phong Hồ ra đây – Mạc Khắc tức giận, lập tức triệu hồi ma thú của mình.

Mạc Lãnh bức tức, không đánh lại liền đi gọi ma thú ra giúp đỡ, đúng là không biết nhục nhã là gì. Đừng hỏi hắn tại sao lại thay đổi đến thế, từ ngày luyện kiếm khí, sức mạnh tăng lên không ít cũng đủ để đánh bay những người như Mạc Khắc. Sự phụ cũng từng nói, ngoại trừ ông và đệ nhất võ lâm ra, hắn nhất định sẽ không thua ai.

Mạc Lãnh giờ cao thanh kiếm, không chần chờ gì liền bay lại chỗ Mạc Khắc, dám chọc giận tỷ tỷ, hắn quyết không tha. Mạc Khắc thấy sát khí bùng bùng tiến tới mình thì liền lấy Phong Hồ ra làm lá chắn, nhưng dù thế nào cũng không theo kịp tốc độ bây giờ của hắn. Một kiếm đâm xuống, xuyên qua bả vai của Mạc Khắc, hắn rút mạnh ra, máu tươi liền như nước mà phun trào, mũi kế tiếp sẽ là ở tim, nhưng còn chưa kịp hành động thì liền có giọng nói hồi hắn về. Mạc Hi bất mãn, đang vui mà ông già đó lại cản ngang, nhưng dù sao cũng là bắt đắc dĩ.

- Mau quay về đi! Tỷ không sao đâu. Tập luyện cho thật tốt, biết không?

Mạc Lãnh nắm chặt kiếm, liếc nhìn Mạc Khắc đang quần quai trên đất, lẳng lặng gật đầu rồi đi vào trong, tiến vào tâm niệm cảnh.

- Phong Hồ, mau giết con ả đó cho ta.

Cô cười lạnh, đã bị thương như vậy vẫn còn làm càn, thôi thì cô đành bồi hấn thêm vài chiêu vậy.

- Kim Kim! Có trò vui cho người nè – Cô vừa dứt lời, một vật nhỏ lười biếng từ trong nhà đi ra, vurun vai vài cái, nhìn con ma thú trước mặt rồi tiếp tục cuộn tròn người ngủ.

- Ha Ha! Thứ này là gì vậy? Con chó nhỏ sao? – Mọi người khinh bỉ nhìn cô. Phong Hồ dù sao cũng xếp vào hạng ma thú cấp cao, cái vật nhỏ đó không chừng sẽ làm thức ăn trong bụng của nó. Nhận thấy ánh mắt xem thường cũng như bị phá rối giấc ngủ, Kim Kim tức giận rung mình một cái, thân thể chợt biến lớn, đuôi dài ra thêm với những hàng gai sắc bén.

Trong khoảng thời gian cô tu luyện, linh lực tăng lên đồng thời Kim Kim cũng biến hóa lớn lên không ít, chỉ có điều, tâm tình thì vẫn là đứa trẻ nhỏ, ghét nhất bị làm phiền khi đang ngủ. Đứng trách cô, dù sao cũng phải lựa thời cơ chứ. Kim Kim gầm một tiếng làm cho ai ai cũng kinh sợ, còn con Phong Hồ kia thì lập tức lùi lại, nhưng không chần chừ gì mà há mồm, phóng ra một cuộn gió lốc. Kim Kim giống như đang chơi đùa vậy, thổi lửa vào tạo thành cuộn lửa nóng hoi thiêu rụi cả khu vườn, sau đó thổi một cái phù làm cho cuộn gió lửa đó ập về phía Phong Hồ làm nó gầm lên liên hồi, tới khi dập tắt được thì bộ lông của nó cũng đồng thời bị cháy rụi.

Kim Kim tung tăng về phía Mạc Hi, ánh mắt tỏ vẻ ta không phải vô dụng làm cô cưng chiều xoa đầu nó.

- Thôi đủ rồi. Các người còn coi ta là phụ thân không hả? – Lão gia la lên ngăn lại cuộc chiến – Mạc Khắc vào trong phòng băng bó vết thương, đại phu nhân về chăm sóc Lam nhi, còn Mạc Hi, con cùng Lãnh nhi đi về phòng chính đi. Sau này không ai được phép đụng vào nhị tiểu thư và nhị thiếu gia, trái lệnh sẽ bị đánh trăm trượng và đuổi khỏi phủ. – rồi xoay lưng bước đi.

Đợi mọi người đi khỏi, Mạc Hi mới lên tiếng

- Xem kịch đã chưa? – Người trên cây nghe cô nói khẽ cười một tiếng, nhảy xuống đi lại gần cô. Ngoại trừ ba mình và anh hai mình ra, đây là lần đầu tiên, cô thần thờ trước một người con trai như thế, thật sự là một nữ nam, tuyệt sắc nam nhân, phải nói là ở anh có đủ những điều cô mong muốn về một người con trai, đôi mắt màu hổ phách kia làm cô khó thở.

- Không cần nhìn chăm chăm như vậy, ta biết ta đẹp mà – Anh buồn cười nhìn ánh mắt si mê của cô, hình như còn chảy cả nước miếng nữa cơ. Cô quay mặt đi, không thèm nhìn nhưng mặt đã nóng lên lúc nào.

- Tự luyện – Cô thảm tử nhưng một người như anh sao mà không nghe được chứ, còn chưa kịp nói gì thì bên tai có tiếng ngựa truy liền chạy đi, cũng không quên vọng lại một câu.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau – Anh phóng tường đi ra ngoài làm cô còn chưa kịp làm gì. Dậm chân tức giận, đùa nhau sao, cô thế sẽ không bị sắc đẹp của tên đó mê hoặc nữa.

Sau vụ việc nhị tiểu thư và nhị thiếu gia đánh trọng thương đại thiếu gia càng làm cho mọi người không dám làm càn như trước nữa. Mạc Hi đang ngồi nhâm nhi li trà, đột nhiên một nha hoàn chạy vào, báo cho cô biết thánh chỉ ban xuống, tất cả mọi người phải có mặt trước đại sảnh. Cô chỉnh trang cầm phục, bước từng bước nhàn hạ đứng dựa vào cánh cửa đại sảnh, mặc cho người khác cố tình nhắc mình phải quý xuống.

Công công có phần nhũ mảy, trong lòng không khỏi khó chịu nhưng lại nhớ câu nói của ai kia rằng nếu dám bắt nàng quý xuống, liền đem đầu đến gặp ta, thì nhắm mắt làm thính, coi như không có gì mà tuyên thánh chỉ.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nhị tiểu thư của tể tướng Mạc gia đoan trang, hiền thực, tài đức vẹn toàn. Nay trăm ban hôn cho người cùng với vương gia. Khâm thượng.

Lão gia nghe vậy liền tạ thánh on, đi lên nhận lấy thánh chỉ trong tay, khuôn mặt vui mừng thấy rõ, riêng đại phu nhân thì vô cùng căm tức, không phải con gái mình bị đã thương thì cũng có thể trở thành thê thiếp của vương gia rồi. Còn Mạc Hi, sau khi nghe xong thì hững hờ rõ ra, nhưng trong lòng lại hừ lạnh.

Tối đó có một bóng đen nhảy ra khỏi phủ tể tướng, phi thân lại phủ vương gia. Cô nhanh chân lên vào bên trong, chỉ cần giết chết tên đó thì cô không cần phải gả đi, núp sẵn trong phòng chờ đợi, vừa thấy bóng người nam nhân liền dao kề cổ, một kích muốn lấy mạng, nhưng chưa kịp làm thì sau lưng đã cảm nhận được một cây kim gần đâm vào cô mình.

- Thê tử tương lai, nhớ ta đến nỗi phải đi gặp mặt ta mới chịu sao. – Giọng nói quen thuộc phía trên làm cô phải ngước lên, người đó, không ai khác chính là cái tên trốn trên cây xem kịch vui kia sao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cô lại một lần nữa rơi vào trong cái vẻ đẹp sắc sảo của anh, chiếc mũi cao, đôi mắt to, hai mí cao vút, làn da hơi ngăm đen càng tôn lên vẻ trưởng thành của hắn. Chết tiệt, cô đến đây là giết hắn, chứ không phải biện luận nhan sắc. Cô dứt ra khỏi lòng anh, tay nhanh chóng đâm kiếm tới, anh nhẹ né qua.

- Một chiêu đó của nàng có thể giết ta đó! Nàng ra tay độc ác thiệt nha!

Mạc Hi đứng là xuất chiêu nào là muốn lấy mạng chiêu đó, nhưng cô nghĩ anh là ai chứ. Anh, Đường Lãnh Nam, được mệnh danh là vương gia khát máu, năm tuổi theo sư phụ học võ, mười lăm tuổi luyện tới linh lực tím, hai mươi tuổi liền thành linh lực vàng, trở thành đệ nhất võ lâm, là chiến thần của hoàng đế, thấy anh như thấy người.

Mạc Hi đã nghe được nhiều thông tin về Đường Lãnh Nam, nên mới chọn đi ám sát một cách bất ngờ giành phần thắng, nhưng không ngờ ai kia đã đoán trước được âm mưu của mình, vẫn cứ thản nhiên phòng thủ, không tấn công. Cô lần nữa bị anh ôm trọn vào lòng, nhưng lần này, thân hình anh hơi run rẩy, trong miệng liền nghe mùi máu tanh.

- Người bị sao vậy? – Mạc Hi nhủ này, tim khẽ hẫng một nhịp, liền bắt mạch cho anh, mạch đập yếu, linh lực chạy loạn, ngược mắt lên nhìn anh – Người bị trúng độc. Bao lâu rồi? Là ai làm?

Đường Lãnh Nam có vẻ không ngạc nhiên cho lắm, trên mặt có một chút mệt mỏi, lại có một chút thú vị tìm tòi về cô. Anh trúng độc từ nhỏ, đến ngự y giỏi nhất cũng không nhận ra được là anh bị làm sao, tình trạng ngày một yếu, thì vào đúng sinh thần thứ năm, một lão giả đi ngang qua nhìn trúng anh, liền vác anh lên núi dạy võ công, sau đó mới nói cách chữa trị loại độc này.

- Nàng chấp thuận gả cho ta. Ta liền nói với nàng.

Cô lạnh lùng nhìn anh, anh rõ ràng là chơi trò với cô mà.

- Tại sao ta phải nghe theo người?

Anh bật cười, sau đó ôm lấy ngực khẽ ho, mắt nhìn xung quanh căn phòng của mình.

- Ta dù là chiến thần hay là đệ nhất gì đó, vẫn là một người cô độc. Máu thân ta từ lúc sinh ra liền kiệt sức mà chết, một mình ta chống chọi với thứ độc quái ác này. Nàng cũng vậy đúng không? – Anh vuốt má cô – Một mình bảo vệ đệ đệ mình, cố làm mình ra vẻ lạnh lùng nhưng nội tâm cũng vô cùng mệt mỏi, cũng là một người cô đơn. Vậy tại sao lại 8 tác hợp cho hai kẻ này lại, ta có thừa sức bảo vệ nàng và đệ đệ nàng.

Mạc Hi không muốn nói dối nhưng tâm tình của mình bị anh làm cho rung động. Cô từ khi làm sát thủ, lúc nào cũng trung ra bộ mặt lạnh lùng, càng giết nhiều người, cô càng quên mất cảm xúc mình phải thể hiện ra sao, là gì, nhưng trong thâm tâm lúc nào cũng muốn làm một con người bình thường mà thôi, không có mùi máu, không có hãm hại lẫn nhau.

- Ta không muốn thờ chung chồng.

- Ta liền không nạp thiếp, chỉ có một vương phi là nàng. – Anh kiên định nói.

- Ta không thích nữ nhân nhìn tướng công mình.

- Ta liền móc mắt ả ra – Anh bật cười nhìn nàng.

- ... Vậy ta sẽ đồng ý lấy người, nhưng người không được phản bội ta. Người phản bội ta, ta liền giết người. – Mạc Hi chắc chắn nói, trước giờ không một ai được phép phản bội cô.

- Ta sẽ không phản bội nàng, cũng không để ai phản bội nàng, không thì ta sẽ là người giết tên đó trước – Anh nhẹ nhàng ôm lấy nàng, để nàng dựa đầu vào ngực mình. Không cần nói nhưng cả hai đều biết thời khắc này là thời khắc yên bình nhất trong cuộc đời.

- Nghe nói hoàng thượng ban hôn cho vương gia với nhị tiểu thư Mạc gia.

- Ta có huynh đệ trong phủ nói, nhị tiểu thư thực ra thân thể yếu ớt, không được sủng nịnh, lúc nào cũng bị coi là người hầu.

- Sao lại quá đáng vậy chứ? Nhưng lần này bị gả vào phủ vương gia, sợ là sẽ bị sớm đưa vào lãnh cung.

Trong khách điểm, có hàng ngàn người đang đua nhau truyền tin ra ngoài. Chỉ trong vòng một ngày, cả thành đều mong chờ đến ngày nhị tiểu thư được đưa vào phủ vương gia.

Sáng hôm sau, Mạc Hi vẫn còn trong giấc mộng liền bị đám nha hoàn lôi dậy, thay đồ, búi tóc làm cô khó chịu khẽ nhăn mày. Cô được chính phụ thân tề tưng dắt tay ra ngoài, rồi còn được ông dặn dò đủ điều, nói chỉ cần vương gia ăn hiếp cô, ông liền dùng cả thân này đứng ra bảo vệ cô làm cô khẽ cảm động nhớ tới người cha của mình kiếp trước.

Cô ngồi trong kiệu hoa, bên tai nghe rất nhiều tiếng bàn luận cùng tiếng kèn, tay hơi nắm chặt, một giọt nước mắt bỗng rơi xuống.

- Cha, hôm nay Mạc Hi, con gái của cha đi lấy chồng rồi này. Con chắc rằng cha sẽ đi phủ đầu con rể trước rồi mới giao con ra đúng không? – Cô ghen ngào.

Kiệu hoa dừng lại, từ từ đặt xuống, Mạc Hi vội lau đi nước mắt, chờ đợi người mở tấm rèm ra, đưa tay đón cô ra ngoài. Đường Lãnh Nam cẩn thận dắt tay cô vào phủ, cảm nhận nước ở bàn tay liền hơi nhũn mảy.

- Nàng khóc ư?

- Ta chỉ nhớ một vài chuyện xưa thôi, chẳng không cần lo.

Mạc Hi giải thích, sau đó dựa vào người Đường Lãnh Nam, người con trai này, cô sẽ nắm chặt không buông. Anh cũng chiều ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, từ từ đi vào bên trong. Hai người liền thực hiện truyền thống giao bối, sau đó cô nhìn xuyên qua tấm màn che, thấy người ngồi ở phía trên mặc long bào đang hào hứng.

- Hôm nay là lễ cưới của hai con. Trẫm đã đem rất nhiều sính lễ đến, còn có ngân sâm ngàn năm cho vương phi bồi bổ.

Cô nhìn hoàng thượng, người này không có khả năng hạ độc Đường Lãnh Nam. Hoàng thượng là người sủng ái anh nhất, xem anh như một người thân cận bên mình, hơn cả thái tử bây giờ, còn chưa nói tới, anh luôn là người đề nghị dẫn đầu xuất binh ra trận, giết chết không biết bao nhiêu tướng địch, chiếm không biết bao nhiêu thành trì.

- Không phải chỉ mình hoàng thượng có đồ tốt, ta hôm nay ban cho vương phi bột trân châu, thoa lên đẹp da, sáng người.

Người ngồi bên trái hoàng thượng là hoàng thái hậu, bà ôn nhu lên tiếng, trước giờ bà thương yêu nhất là Đường Lãnh Nam nên tự nhiên cũng có hảo cảm với người mà anh chọn.

- Vậy tới con thừa hoàng thái hậu. Ta hôm nay đưa đến bộ vòng cẩm thạch tuyệt sắc, đeo lên càng tôn thêm vẻ kiêu diễm của vương phi.

Người vừa mới nói là hoàng hậu, cô nhũn mảy, là do Đường Lãnh Nam ăn ở tốt hay là lòng người khó đoán. Bỗng bên ngoài có tiếng la hét, hàng ngàn tên thích khách nhảy vào, nhưng đa số chỉ nhắm vào cô và anh.

- Mau bảo vệ hoàng thượng, hoàng thái hậu và hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đường Lãnh Nam lập tức phản phó người, một tay ôm Mạc Hi vào lòng, một tay cầm kiếm chém giết. Cô thân nhiên quan sát tình hình, những tên này đối với sát thủ cấp cao còn thua xa, lâu lâu lại hỗ trợ anh tiêu diệt. Cho tới khi số thích khách chỉ còn lại một ít, anh mới an tâm để thị vệ xử lý, còn mình ôm cô đi vào trong vòng bảo vệ.

Đột nhiên, một tên từ đâu bay đến bên người hoàng hậu, vung kiếm, làm mọi người không đỡ kịp, chỉ nghe một tiếng la to phát ra. Sau vài giây, mọi người lại thấy tên đó ngã xuống bất tỉnh, còn người đứng chắn trước mặt hoàng hậu không ai khác chính là vương phi, khăn che mặt cũng bị cô kéo xuống từ lúc nào, để lộ một khuôn mặt tuyệt sắc. Cô đứng đó băng lãnh, cường đại làm mọi người nhất thời chấn động, rồi nghe giọng nói lạnh lùng từ cô.

- Đem tên này giam vào đại lao tra khảo, tuyệt không để hấn chết.

Đám thị vệ ngăn người rồi nhanh chân thực hiện theo, giọng cô uy quyền như thế, ai lại dám trái lệnh chứ. Mạc Hi quay người lại, cung kính nói.

- Hoàng hậu, người không sao chứ?

Hoàng hậu lúc này cũng ngăn người vì vẻ tuyệt mỹ của cô, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tay run run nắm lấy tay cô.

- Cảm ơn con. Ta không sao. Hoàng thượng!

Bà quay qua nhìn hoàng thượng, ông khẽ gật đầu rồi nói.

- Hôm nay mọi người cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi, tránh làm phiền vương gia và vương phi động phòng.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Mọi người cung kính khom người, đợi hoàng thượng đi rồi mới từ từ cáo biệt nhau, duy chỉ có Mạc Hi là thần sắc hơi đen một chút, các gì mà tránh làm phiền vương gia và vương phi động phòng chứ. Thật ra, dù kiếp trước cô mười tám tuổi, nhưng hiện bây giờ, thân xác này chỉ mới có mười ba tuổi thôi, như vậy chẳng phải là sẽ bị cho vào tội cưỡng hành vị thành niên sao.

Đường Lãnh Nam thấy Mạc Hi suy nghĩ rồi nhũn mày thì liền buồn cười, ôm nhẹ cô vào lòng.

- Ta sẽ đợi nàng. Không cần lo lắng như vậy.

Mạc Hi khẽ rung động rồi cũng vòng tay ôm lấy anh, đợi cô đủ tuổi, đợi cô nguyện ý liền giao cho anh tất cả. Tối đó, hai người ôm nhau ngủ, lần đầu đi vào giấc ngủ say.

Đường Lãnh Nam chưa bao giờ có một giấc ngủ ngon cả, anh lúc nào cũng đối đầu với những âm mưu, những cơn đau, nhưng đêm qua có cô trong lòng, mọi thứ thật yên bình làm sao. Nhìn người con gái trước mặt, anh hôn nhẹ lên trán cô rồi bước xuống giường chỉnh裳 y phục, sau đó sai người làm điểm tâm.

- Ừm... - Mạc Hi cảm thấy trống trải liền quơ tay tìm kiếm, suy nghĩ gì đó rồi nhích lại, cho tới khi Đường Lãnh Nam rửa mặt xong, quay qua nhìn đã thấy cô muốn rút ra khỏi giường, liền đi lại bế cô lên, đặt cô lại vào bên trong. Anh bật cười, nhưng anh đâu có ngờ rằng, cô vì thiếu hơi ấm của anh mới như vậy.

- Hi Hi, trời sáng rồi, mau dậy thôi. Ta kêu người làm điểm tâm cho nàng rồi.

Anh giúp cô rửa mặt, sau đó cẩn thận búi tóc cho cô. Hôm qua anh sai thủ vệ bên cạnh mình, đi may nhiều bộ cẩm phục màu vàng, liền lấy ra mặc lên cho cô. Hai người vẫn còn đang tình tứ bên nhau thì nha hoàn liền chạy lại báo tin, thánh chỉ tới nhà.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, vụ việc đêm qua đã làm kinh động đến vương gia và vương phi, nên hôm nay không cần vào cung diện kiến. Ngày mai liền vào thỉnh an hoàng thái hậu và hoàng hậu. Khâm thượng.

Công công sau khi truyền lệnh, liền xin phép ra về, cũng không dám làm phiền vương gia và vương phi nghỉ ngơi.

- Ta muốn ra ngoài chơi. – Mạc Hi lắc lắc tay Đường Lãnh Nam.

- Vậy ta bồi nàng đi.

Mọi người trên đường đều dừng cước bộ lại, trước mắt họ chính là một đôi tiên đồng ngọc nữ, người nam một thân hoàng bộ hết kéo người đi cùng qua chỗ này lại kéo qua chỗ kia, người nữ kia mang vẻ đẹp lạnh lùng nhưng khi nói chuyện với người bên cạnh liền ôn nhu cung chiêu.

Mạc Hi là lần đầu được ra đường phố chơi, trước giờ cô chỉ toàn Kim Kim lên núi hái thuốc, nên vô cùng vui vẻ chạy loạn, cho tới khi mỏi chân mới kéo anh vào quán trà gần đó, nhưng còn chưa ngồi ấm bàn thì bên tai liền nghe tiếng quát tháo.

- Hết chỗ? Ngươi nghĩ ngươi là ai mà dám nói với bổn đại gia ta câu đó?

- Thừa Trương đại thiếu gia, thật sự... A... - tiểu nhị còn chưa nói xong liền bị tên đại thiếu gia gì đó đánh lăn vào bên trong quán, sau đó dừng dừng đi vào, thấy chiếc bàn cuối cùng bị Mạc Hi chiếm đóng thì vô cùng tức giận, nhưng nhìn mỹ nhân bên cạnh liền hào hứng bước lại.

- Mỹ nhân, nàng thật là đẹp nha. Không thì về làm thiếp của ta, ta nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt. – Ánh mắt như hổ rình mồi cứ dán chặt lên người Đường Lãnh Nam, Mạc Hi cố nhịn cười nhưng đồng thời cũng hơi tức giận, bộ hấn ta không thấy anh đang đằng đằng sát khí sao.

Thật ra, trước khi đi ra ngoài, Mạc Hi giả nam trang cho tiện lợi mà bay nhảy, sau đó không biết vì sao mà cô lại muốn thấy Đường Lãnh Nam một lần giả nữ nhân. Lần đầu gặp mặt, cô đã trách ông trời tại sao lại để anh làm nam nhân, vẻ đẹp của anh thuộc về nữ nhân mới đúng. Đường Lãnh Nam lúc đầu mặt đen lại, nhất quyết sống chết cũng không chịu, nhưng do cô cứ bày khuôn mặt chút nũng nịu, chút thì rung rung mắt làm anh không chịu nổi mà gật đầu, nên bây giờ mới có tình hình bây giờ.

Đường Lãnh Nam tay nắm chặt, thật sự rất muốn chém chết tên kia, nhưng lại bị Mạc Hi vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, ý bảo bây giờ anh ra mặt sẽ không tiện liền thu lại vẻ muốn giết người kia, thần nhiên ngồi uống trà. Còn cô thì lạnh lùng nhìn tên đại thiếu gia đó.

- Đến cả thê tử của ta mà ngươi cũng dám chọc. Ngươi chán sống à?

Trương Nhất Nghiên nhìn qua người bên cạnh, bỗng tim hấn còn đập mạnh hơn cả khi thấy mỹ nhân, nhìn bộ dạng như vậy, không nói hấn còn tưởng rằng là nữ nhân. Đường Lãnh Nam thấy hấn ngăn ngại người nhìn Mạc Hi không chớp mắt liền lạnh trong người, cố tình làm đổ tách trà nóng lên tay hấn, làm hấn la toáng lên.

- Nóng quá! Ngươi dám! Hôm nay ngươi phải về hầu hạ bổn vương, người đầu mau bắt ả lại.

Các thị vệ đi theo Trương Nhất Nghiên nghe lệnh lập tức bay lại chỗ Đường Lãnh Nam, nhưng còn chưa kịp đụng tới người thì liền thấy Mạc Hi ôm anh

vào lòng, tay còn lại quạt một cái đã thổi bay hết bọn chúng kể cả Trương Nhất Nghiên.

- Đã bảo không được đụng vào thẻ tử của ta.

Mạc Hi gần từng chữ trong cuồng hống, ánh mắt như ma vương muốn lấy mạng bọn họ làm cho chúng sợ đến nỗi run rẩy bầy.

- Người... người chờ đó. Ta sẽ về nói lại với phụ thân. Các người chờ đi chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Trương Nhất Nghiên cùng thị vệ bỏ chạy, còn bức tức nói vọng lại. Những người trong quán thấy thế thì liền lắc đầu, tiểu nhị tốt bụng đi lại hỏi han.

- Công tử, tiểu thư cũng mau rời khỏi đây đi. Hai người chắc mới tới đây nên không biết, hẳn là Trương Nhất Nghiên, là con cưng của vị quan sai ở đây, Trương Dũng Trí, nên hay đi hà hiếp con gái nhà lành, kể cả những phụ nữ đã có chồng.

Mạc Hi nhú mày.

- Rồi không có ai xử lý tên đó được sao?

- Cũng có người đã trình lên quan trên, nhưng chỉ là cất phần bổng lộc hàng năm chứ không có biện pháp gì khác, hơn nữa, những người đi kiện cũng bị ông ta đánh thừa sống thiếu chết nên bây giờ không ai dám hó hé gì.

Mạc Hi nắm chặt tay, sau đó tức giận quay qua nhìn Đường Lãnh Nam, anh như hiểu ý, cũng chiều nhìn cô.

- Tiểu nhị, có phòng trống không, có thể cho chúng ta mượn một chút được không?

Tiểu nhị thấy mình có khuyết cỡ nào hai người bọn họ cũng không nghe nên đành dẫn họ lên lầu. Đóng cửa lại, Mạc Hi nhanh chóng cùng Đường Lãnh Nam trao đổi đồ, hoàn lại thân phận nam nữ, nhưng do trước giờ toàn là mặc đồ bó người, những cảm phục như thế này không phải do nha hoàn làm thì cô cũng không biết mặc như thế nào, nên phải nhờ anh mặc cho, làm anh phải nhịn xuống ngọn lửa trong lòng mình. Tới khi hai người xong xuôi thì bên dưới đã có tiếng quát tháo.

- Là ai làm cho Nghiên nhi của ta bị thương? Mau ra đây. Ta thề ta sẽ bắt các người vào tù lao, cắt hết gân tay gân chân, cho các người suốt đời là phế vật.

Trương Dũng Trí sau khi thấy con trai duy nhất của mình bị thương liền nổi nóng, mang theo thị vệ đến quán nước cùng Trương Nhất Nghiên, ông trước giờ không dám làm gì phật ý con mình mà bây giờ lại bị người bên ngoài khi dễ, xem ông có tức không chứ. Nhưng còn chưa kịp kêu người lục tung chỗ này lên thì trên lầu liền có tiếng vọng xuống.

- Có phải đến ta, nhà người cũng giết không tha?

Giọng nói này, Trương Dũng Trí run rẩy nhìn lên phía trên, thấy một nam nhân và nữ nhân lạnh lùng, uy nghiêm đang đứng cạnh nhau nhìn xuống.

- Phụ thân, bọn họ chính là người khi dễ ta. Mau bắt lại. Nhưng chẳng phải lúc này người là...

Trương Nhất Nghiên chỉ tay về phía Đường Lãnh Nam, câu sau còn chưa nói xong, một ánh sáng xẹt qua lấy đi ngón tay của hắn. Trương Dũng Trí kinh sợ, lập tức quỳ xuống đất.

- Vương gia, xin người tha mạng.

Mọi người ở quán nghe vậy liền hốt hoảng, lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn hai người phía trên, còn xem thử ông ta có dám làm càn nữa không. Đường Lãnh Nam hừ lạnh, bước xuống rồi đi ra ngoài, không thèm ngoái lại, nhưng chỉ buông ra một câu, chờ thánh chỉ đến cửa.

Ngày hôm sau, trong thành liền có tin rằng, Trương Dũng Trí bị quy vào tội tham ăn hối lộ, bóc lột thuế của dân, bị tịch thu hết tài sản, đuổi về quê. Còn Trương Nhất Nghiên hại không biết bao nhiêu cô nương nhà lành tự tử, hà hiếp dân lành, còn thêm tội si nhục vương gia cùng vương phi trước mặt mọi người nên bị cắt mất lưỡi, đánh trăm trượng rồi đuổi đi. Sau vụ việc này, danh tiếng vương gia và vương phi càng được vang dội, người người kính trọng.

Nhưng đồng thời, những người có mặt ở quán nước ngày hôm đó cũng không nói gì hơn ngoài vương gia cao quý cỡ nào, vương phi tuyệt sắc mỹ nhân, tên quan sai thì co rúm người lại, duy chỉ có việc vương gia giả nữ nhân thì liền bị ếm nhem.

Mạc Hi ngồi trên kiệu, dựa cả người vào Đường Lãnh Nam, hôm nay là ngày anh cùng cô lên triều thỉnh an hoàng thái hậu và hoàng hậu. Cánh cửa hoàng cung vừa đóng, cô mở rèm ra, đúng thật là khác xa trí tưởng tượng của cô, nguy nga, tráng lệ, chắc chắn bên trong có rất nhiều của cải, chỉ mới nghĩ tới đó thì mắt cô đã sáng lên.

- Hi Hi, nàng thích cái gì nhớ nói ta. Đừng có chơi trò tối tối lên đi ăn trộm nga.

Đường Lãnh Nam ôm Mạc Hi vô lồng, anh nhìn thấu lòng cô liền lên tiếng làm cô bủn xỉn. Thật ra, trước khi triều đình tịch thu tài sản của tên quan sai đó, cô tối đó đã bí mật lên vào phủ của hắn ta, định bụng sẽ tìm kiếm mật thất. Cô nhớ rằng, mỗi lần xem phim, có mật thất tất nhiên sẽ chứa đựng nhiều bảo vật, nhưng tìm hoài không thấy, chỉ thấy toàn là bút giấy về tham ô hối lộ, cuối cùng lại bị anh phát hiện, lôi về nhà.

- Ta chỉ muốn cùng cô thêm của cải cho phủ vương gia thôi.

Đường Lãnh Nam bắt đắc dĩ ôm trán, thôi thì ai biểu anh cung chiều cô quá làm gì. Đợi khi hai người tranh cãi xong thì bước chân đã dừng trước thư phòng của hoàng thượng. Cánh cửa mở ra cũng là lúc ngài buông bút trong tay xuống, ngẩng lên nhìn người phía trước.

- Chưa vào cửa đã nghe tiếng hai con rồi.

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng.

Đường Lãnh Nam và Mạc Hi hành lễ, sau đó không ai nhìn ai, chính là đang chiến tranh lạnh với nhau a. Hoàng thượng nhìn thấy rồi bắt đắc dĩ thờ dài, sau đó mới lên tiếng.

- Mạc Hi, con đi thỉnh an hoàng thái hậu đi. Ta cần Lãnh Nam ở lại bàn chính sự.

Cô nghe vậy khẽ liếc anh một cái, kêu cô một mình đi thỉnh an, cô cảm giác hơi run một chút. Hoàng cung là nơi tranh đấu với nhau không ai là không biết, có thể trước mặt Đường Lãnh Nam mới như vậy, phía sau lại đi phủ đầu cô thì biết làm sao. Cô thật ra không sợ việc này, chỉ lo sẽ không chịu nổi, đã thương bọn họ thì khổ. Anh thấy ánh mắt cô nhìn mình, liền vỗ nhẹ đầu cô.

- Không sao. Hoàng thái hậu với hoàng hậu rất tốt. Người sẽ không làm gì nàng đâu. Mau đi đi.

Mạc Hi nghe vậy cũng nuốt nước miếng, cáo lui rồi uể oải đi đến cung của hoàng thái hậu. Công công đi phía trước nên không phát hiện ánh mắt của cô bây giờ, chính là càng đi vào trong, chúng càng lóe sáng. Cô thật không ngờ nơi này lại tráng lệ đến thế, đúng là ngoài sức tưởng tượng nha, trong lòng liền muốn đi làm thân với hoàng thái hậu, có khi sau này lấy được đồ tốt cũng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

_ Vương phi cầu kiến thưa người. - Lí công công bên cạnh hoàng thái hậu bẩm báo.

- Mau cho vào.

Hoàng thái hậu liền nói, bà sáng giờ có tình chờ cô bồi mình nói chuyện. Nhìn thân ảnh kiệu điểm bước vào, ừ, Lãnh Nam đúng là có con mắt chọn the tử.

- Thần tham kiến hoàng thái hậu.

Mạc Hi thấy ánh mắt nhìn từ đầu đến chân mình của hoàng thái hậu thì hơi rợn người, có phải hôm nay cô ăn mặc không hợp ý bà không, nhưng khi thấy bà gật đầu mỉm cười tỏ ý hài lòng mới buông lỏng người, thờ phào.

- Hi nhi, mau lại đây cho ai gia xem nào. Con sức khỏe không tốt, sau này cũng không cần hành lễ với ta, rảnh thì vào đây bồi ta nói chuyện, ta ở đây vô cùng buồn chán.

Bà nắm tay Mạc Hi ngồi xuống, sau đó sai người đi lấy chút bánh ngọt cho cô. Nhìn đĩa đồ ăn trước mắt, cô nhẹ nhàng bóc một miếng bỏ vào trong miệng, sau đó mặt liền tươi tỉnh hẳn, đúng là hoàng cung, đến cả cái bánh cũng ngon như thế. Cô vẫn chậm rãi ăn, nhưng lần này đồng thời là hai cái trong miệng.

- Có phải Lãnh Nam không cho con ăn hay không?

Hoàng thái hậu vừa nói xong thì bên đây cô đã bị sặc, sao có thể trách bà được, nhìn cô ăn như hổ đói thế mới ân cần hỏi han. Cô uống một ngụm nước lớn, sau đó nhẹ thở ra, quay qua mỉm cười với bà.

- Tại bánh ở đây của người rất ngon a.

- Vậy hỏi ai gia sai người đem qua phủ vương gia cho con ha.

Hoàng thái hậu đã nói như vậy, cô sao có thể từ chối được chứ, liền gật đầu vui vẻ, sau đó bên tai liền nghe công công la to.

- Hoàng hậu giá lâm.

Mạc Hi nghe vậy liền đứng lên làm hoàng thái hậu phải bật cười, con bé này chính là sợ người lớn của Lãnh Nam không ưa mình. Hoàng hậu bước vào, thấy cô hành lễ nhưng mặt lại căng thẳng như ra chiến trường thì liền đỡ cô đứng lên, sau đó quay qua hành lễ với bà.

- Ta nghe con đang ở bên chỗ hoàng thái hậu nên đã qua đây.

Hoàng hậu sáng giờ chờ cô, nhưng chính là chịu không nổi nữa mới đi qua đây, dù sao ba người nói chuyện vẫn vui hơn hai người. Nhìn Mạc Hi một thân hoàng bộ, không khoa trương, chỉ giản đơn nhưng vô cùng quý phái càng làm người cung chiêu cô hơn.

- Nếu hai người buồn chán vậy, con kể chuyện cười cho hai người nghe.

Mạc Hi thích thú đứng lên trước ánh mắt nghi vấn của bà và người, sau đó mới tăng hăng giọng kể.

- Vào một ngày đẹp trời, có một con cá sấu con lại khóc với cá sấu cha rằng: “Cha ơi, có đứa kêu con là con thần lẩn. Cha phải đi xử nó giùm con.”. Cá sấu cha nghe vậy liền tức tối đi tìm người si nhục con mình. Cuối cùng hai người biết chuyện gì xảy ra không?

Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu lắc đầu, các cung nữ cùng công công đứng gần đó cũng chăm chú vào câu chuyện của cô.

- Cuối cùng cá sấu cha nằm trong bụng một con trăn to quát lên với con cá sấu con: “Sao mày nói với tao nó là con giun.”. Haha

Ngày hôm đó, cả cung của hoàng thái hậu rộ lên tiếng cười vui vẻ hiếm thấy. Mạc Hi cứ như con nít, hết kể chuyện cười, lại đi giả dạng người khác, đem lại không biết bao nhiêu điều ngạc nhiên cho hoàng thái hậu và hoàng hậu. Cô bên đây đang diễn trò thì thấy hoàng hậu mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại mang vẻ buồn mất mát.

- Hoàng hậu, người không vui à? Hay người không thích, vậy để con kể chuyện khác cho người nghe.

Hoàng hậu, người nhìn Mạc Hi rồi lắc đầu, khẽ vuốt đầu cô.

- Có con ở bên Lãnh Nam như vậy, ta cũng cảm thấy an tâm rồi.

Người đứng dậy, bắt đầu kể một câu chuyện cổ xưa, nhưng lại là ác mộng những đêm tối của bà.

- Ta lúc đó chỉ là một quý phi trong cung, nhưng rất may mắn đã mang long thai, không chỉ vậy đồng thời hạ sanh một trai một gái. Người thường xuyên chăm sóc ta là Hiền quý phi, cũng chính là mẫu thân của Lãnh Nam, nàng ấy hiền lương, thực đức, không tranh chấp, nên được hoàng thượng thương yêu, sau đó đã đem đến cho ngài một bé trai, nhưng không hiểu vì sao, nàng ngày hôm sau liền...

Hoàng hậu cảm thấy tim mình nghẹn lại, người chị em tốt của người.

- Có nghĩa là mẫu thân của Lãnh Nam không phải là kiệt sức mà chết? – Mạc Hi nhíu mày.

- Hiền quý phi rất khỏe mạnh, khi sinh Lãnh Nam ra, khuôn mặt vẫn còn hồng hào, ăn uống rất tốt. Ta và hoàng thượng vô cùng cưng chiều Lãnh Nam, chỉ sợ hần thiếu tình thương, nhưng thật không ngờ, sức khỏe hần vô cùng yếu, cuối cùng thái y chuẩn rằng bị trúng độc từ trong bụng mẹ, không có thuốc giải, Phiêu hồn tán. – Hoàng hậu rơi vào trầm tư - Một hôm, vào đúng sinh thần thứ năm, có lão tu sĩ đắc đạo đi ngang qua hoàng cung, nói rằng Lãnh Nam rất có tố chất nên nhận hần làm đệ tử.

Cô chăm chú lắng nghe, thì ra hần bị Phiêu hồn tán, loại độc từ từ thấm sâu vào cơ thể, dày vò nạn nhân, sau cùng làm cho linh lực người đó chạy loạn, không kiềm hãm được sẽ bay ra ngoài, phá nát cơ thể. Nắm chặt tay, cô cảm giác như trái tim đang bị ai bóp chặt.

- Năm mười lăm tuổi, Lãnh Nam được xuống núi. Ngày hôm đó, thật sự là một ngày kinh hoàng. Lãnh Nam cùng nhi tử ta, Đường Lăng Tô cũng từng là thái tử năm đó, đi săn bắn. Ta trong cung bỗng cảm thấy lo lắng, sau đó từ đâu một con bồ câu bay vào mang theo một tờ giấy, nói rằng nhi tử ta mới săn được một con heo rừng, muốn cùng ta đến chung vui. Ta nghĩ thật kì lạ, nhưng phía sau gáy liền truyền cảm giác đau đớn rồi ngắt đi. Tới khi tỉnh dậy, trước mặt ta là hàng ngàn tên áo đen đang muốn dồn ta, Lãnh Nam và Tô nhi xuống vách núi. Tô nhi vì bảo vệ ta, đã rơi xuống vách núi.

Mạc Hi nhìn hoàng hậu bình tĩnh kể lại câu chuyện, nhưng trong ánh mắt đang gợn cơn sóng thương tâm.

- Lãnh Nam cũng vậy mà đột phá linh lực tím, giết chết không biết bao nhiêu tên, cho tới khi hoàng thượng tới kịp, trên người hần chỉ chích vết thương, nhưng vẫn là một thân bảo vệ ta. Từ đó, Lãnh Nam càng chú ý đến tâm trạng của ta hơn, mỗi lần từ bên ngoài về đều mang cho ta rất nhiều thứ, ta cũng xem hần như con ruột của mình mà thương yêu. Lần này có con, con phải chăm sóc nó thay ta.

Hoàng hậu nắm lấy tay cô, mỗi lời đều có ý tứ quan tâm đến Đường Lãnh Nam. Cô gật đầu, quá khứ của anh thì ra vô cùng tồi tệ, nhưng từ sau này, ai

dám đụng vào hân, chính là chạm tới Mạc Hi cô, kết cuộc cũng chỉ có đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Trên kiệu, Mạc Hi dựa vào lồng ngực của Đường Lãnh Nam, trong đầu vẫn suy nghĩ tới những lời của hoàng hậu nói, đột nhiên bên mũi nghe một mùi hương nhẹ nhàng. Cô ngẩng lên thấy anh một tay cầm bầu rượu cho vào miệng, nhứu chặt mảy, lập tức giựt lấy bầu rượu, đúng như cô đoán, bên trong là độc được.

-Chàng thật sự phải cầm cự bằng cách này sao?

Đường Lãnh Nam mỉm cười, hiểu ý tứ trong lời nói của cô, Phiêu hồn tán là loại độc không có thuốc giải, anh có thể sống được tới giờ cũng nhờ vào lấy độc trị độc mà thôi.

-Nàng đừng lo. Ta không chết sớm vậy đâu, với lại bây giờ ta đã có nàng bên cạnh, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi nàng.

Anh cung chiêu ôm chặt cô vào lòng mình, đúng như lời anh nói, có cô thì anh sẽ không xuống uống trà với diêm vương, nhưng ẩn sâu trong đó là điều mà chỉ có mình anh mới biết.

-Mạc Hi, nàng định bao giờ giấu ta việc nàng có linh lực hả?

Mạc Hi giật mình, nói sao nhỉ, cô không hề có ý giấu anh, tại anh không hỏi đó thôi.

-Nàng ngày mai liền đi học ở Linh Cung Các đi, ta đã đăng kí rồi.

Linh Cung Các là một học viện cho những người có linh lực, đa số ở đó toàn tiểu thư công tử giàu có. Trước khi bước vào, mỗi người đều phải qua kì thử hạch bởi quả cầu linh lực để phân chia mức độ. Mạc Hi nhìn thử đang lơ lửng trước mặt mình. Cô từ sớm đã đi đến đây, không ngờ số người đăng kí đông đến nỗi tắc cả con đường, nhưng tới khi cô bước xuống, một thân hoàng bộ bay bay đầy uy nghiêm làm bọn họ phải dăng ra hai hàng, nhường chỗ cho cô.

-Đó chẳng phải là vương phi sao? Chúng ta sẽ được học chung với vương phi nha.

-Nhưng chẳng phải nói thân thể vương phi yếu ớt, lúc đầu vì không cảm nhận được linh lực nơi nàng nên mới bị người trong phủ khi dễ sao?

-Đã nói đủ chưa?

Một giọng nói đầy uy lực vang lên khiến mọi người lập tức im lặng. Mạc Hi quay qua nhìn người con gái bên cạnh mình, trên lưng còn vác theo một cây kiếm lớn cang làm tôn lên sự mạnh mẽ của nàng. Nàng quay qua nhìn cô, mỉm cười ranh mãnh.

-Mạc Hi, chào mừng muội đến đây. Ta là Đường Cẩm Hy, cũng chính là tỷ tỷ của Lãnh Nam.

Mạc Hi mỉm cười lại, thì ra là đại công chúa, khuôn mặt nhìn thật giống với hoàng hậu, nhưng lại có phần anh minh đa tài hơn. Cô thở nhẹ ra, đặt tay lên quả cầu, từ từ vận linh lực đi vào bên trong, một màu tím bắt đầu chan hòa tất cả không khí bên trong.

-Thật không ngờ nha, muội đã đạt linh lực tím rồi. Năm nay muội bao nhiêu tuổi?

Mạc Hi không hiểu ý tứ trong câu nói của Cẩm Hy nhưng vẫn trả lời.

-Mới tròn mười bốn.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc mọi ánh mắt kinh hoàng nhìn cô, duy chỉ có Cẩm Hy khuôn mặt hớn hờ như bắt được vàng.

-Tuyệt thật. Muội biết không, đến cả Lãnh Nam mười lăm tuổi mới đạt linh lực tím đấy.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có người vượt qua mặt Lãnh Nam, trong lòng Cẩm Hy khoái chí, xem thử bây giờ anh còn dám lên mặt với tỷ tỷ nàng hay không. Nàng kéo cô đi vào bên trong, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã gặp đại ca và đại tỷ của cô, không biết nên vui hay buồn đây. Mạc Văn Lam sau khi bị Mạc Hi phé mất một tay thì càng căm tức, nhưng ả đâu biết rằng, thật ra cô cố tình lấy đi tay trái, để lại tay phải cho ả dễ hoạt động, ai biểu cô tốt bụng quá làm gì.

-Phé vật luôn luôn là phé vật.

Hai người bọn họ đi qua, để lại một câu rồi bỏ đi, đó cũng là vì đã không chứng kiến cảnh tượng cô nghiệm chứng linh lực lúc này. Cẩm Hy tức giận muốn một kiếm chém chết, ai chả biết Mạc Hi lúc ở phủ tể tướng bị áp bức cỡ nào chứ, nhưng nhanh chóng bị cô ngăn lại, cô chính là không chấp nhất với bọn họ.

Cẩm Hy chút nữa có giờ học nên phải rời đi, chỉ còn mình Mạc Hi là không có gì làm, đi lòng vòng trong học viện, cuối cùng bước chân dừng lại ở một ngôi điện lớn. Cô tò mò đẩy cửa bước vào, chớp chớp mắt vài cái, có phải cô nhìn lầm hay không, bên trong toàn là những kiến thức, bài toán của thời hiện đại được treo trên sợi dây nối với bức tường, nhưng bên dưới là hàng ngàn tờ giấy đã được viết qua. Cô cầm lên, đi sai đường mất rồi, không nói gì, nhẹ nhàng cầm bút, viết ra những bài giải rồi kẹp chúng kế bên câu hỏi. Chưa đầy mười phút, tất cả những thắc mắc đã được cô giải trọn vẹn, dù sao đây cũng là kiến thức cấp ba, chẳng thể làm khó được người năm mười tám tuổi đã trở thành giáo sư.

-Đứng ở đó làm gì?

Mạc Hi mắt vẫn dán chặt vào tờ giấy, nhưng từ lâu đã phát hiện có người chăm chú nhìn mình. Từ trong bóng tối có một lão già bước ra, ánh mắt rung động nhìn những điều thắc mắc từ lâu nay bị cô dễ dàng giải ra, trong lòng không còn đáng vẽ bình tĩnh được nữa.

-Chỗ này phải đặt ẩn số, sau đó là...

Mạc Hi từ tốn chỉ ra những chỗ ông đã làm sai. Ông hưng phấn nghe cô một cách chăm chú, lâu lâu lại dùng ánh mắt ngưỡng mộ đối với cô.

-Nha đầu, ngươi tên gì?

-Ta tên Mạc Hi, mới gia nhập vào học viện, nhưng cuối cùng là bị lạc đường.

Phong Hàn nghe vậy, mắt sáng lên, đột nhiên trong tay một cỗ ánh sáng xuất hiện, đánh úp về phía Mạc Hi, cô né nhanh qua, không vận linh lực nhưng lại dùng thế võ khóa trụ ông lại. Ông gật đầu, phản ứng rất tốt.

-Ta nhận ngươi làm đồ đệ.

Mạc Hi ánh mắt khó hiểu, nhưng có lẽ do gặp đúng người cùng ý tưởng về những bài toán nên tâm trạng vui vẻ, với lại cô không nhìn ra được linh lực của ông, thêm điều đặc biệt, chỉ có ngôi điện của ông là lớn nhất, nên nhanh chóng chấp thuận.

Phong Hàn thấy cô gật đầu nhưng ánh mắt còn hơi dè chừng, liền nắm lấy tay cô, viết gì đó, tới khi cô nhìn rõ thì trên tay chỉ có một chữ “Hàn” sau đó biến mất không dấu vết. Tối hôm đó, có một người tâm trạng cực kì không vui, Đường Lãnh Nam khi được cô cho xem chữ “Hàn” trên tay thì mặt sà sầm lại, không nhận ai làm sư phụ, lại đi nhận cái tên Phong Hàn đó. Cô khó hiểu, nhưng dù hỏi thế nào anh cũng chả chịu trả lời, vậy mà còn bị anh cường hôn do thắc mắc quá nhiều.

Sáng hôm sau, tất cả mọi học viên mới tập trung ở sảnh chính, bắt đầu nghi thức nhận sư phụ. Ở phía trên có ba chiếc ghế dành cho ba người đứng đầu học viện. Người ngồi ở vị trí lão tam là Trương Khắc được mệnh danh là thần y. Lão nhị Võ Túc mặc dù thân con gái nhưng cũng không kém xa, trên nhân gian được người đời gọi là thần tiên giáng trần. Còn lão đại chưa từng ai thấy mặt qua, nghe nói ông chỉ xuất hiện khi có lệnh của nhà vua mà thôi, nhưng người ta công lực cao cường nên chánh như vậy cũng chả có gì lạ. Thế mà hôm nay, lão đại lại từ xa đi tới, đối với người này, lão nhị và lão tam kính trọng đứng lên hành lễ.

-Đại ca, ngươi hôm nay tới đây tuyển chọn đồ đệ sao?

-Nhìn mặt ta giống rành rang vậy sao? Ta lại đây để dẫn đồ đệ bảo bối đi. Mạc Hi!

Mạc Hi lãnh đạm đi tới, bây giờ cô mới nhận thức được thì ra lão già Phong Hàn chính là lão đại trong truyền thuyết. Nhưng tại sao Đường Lãnh Nam anh lại không ưa ông ta lắm thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Phong Hàn dẫn Mạc Hi đến một khu rừng rộng lớn, rồi đưa cho cô một cái còi.

-Hôm nay con phải tự mình vượt qua khu vườn này. Mặc dù có linh lực tím, nhưng nếu con không có kinh nghiệm chiến đấu thì cũng chả là gì cả. Cái còi này con chỉ được lấy ra khi con thật sự gặp phải ma thú mạnh nhất mà thôi. Đừng làm ta thất vọng.

-Vâng thưa sư phụ.

Cô cất còi vào bên trong, ngẩng đầu nhìn bao quát bên ngoài rồi mới đi vào trong. Các học viên khi được đào tạo đều phải trải qua kì thử hạch ở trong rừng, nhưng khu rừng này, trước giờ chỉ có Phong Hàn, những người có linh lực cao siêu mới dám chui đầu vô, và điều này, Mạc Hi vẫn không hề biết.

Cô càng đi vào bên trong, khung cảnh càng u ám hơn, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy một con ma thú nào xuất hiện. Trong đầu vẫn còn đang nghi ngờ không biết lão già sư phụ có chơi mình không thì phía trước xuất hiện một hang động. Từ đâu một luồng gió mạnh đẩy cô vào trong động, cửa hang lập tức bị đá lấp đi không rõ nguyên nhân. Cô nhú mào, nhưng chân vẫn cứ bước, Kim Kim trong lòng tự nhiên động đậy vài cái rồi phóng đi làm cô phải khinh công đuổi theo. Cho tới khi bắt được nó cũng là lúc trước mắt cô cảnh tượng kinh hoàng diễn ra.

Hàng trăm con ma thú bay lượn trên bầu trời, trên người đều là vẩy đen có con lại có màu trắng. Mạc Hi há hốc, đây không phải là loài rồng trong truyền thuyết sao, vậy có nghĩa, đây là nơi trú ẩn của bọn chúng. Cô như bị thôi miên tiến sâu vào hơn, chỉ hận mình bây giờ không có mấy ảnh để lưu lại khoảng khắc này. Những con rồng trên cao bắt đầu hạ cánh xuống, đi lại trước mặt cô. Kim Kim khê rùng mình một cái, thân ảnh biến cao, lập tức hàng ngàn con khom người.

Mạc Hi một lần nữa không tin vào mắt mình, đây chẳng phải là thể hiện sự kính trọng bề trên sao. Cô bây giờ mới nhớ tới lời của Phong Thanh lúc mới xuất hiện, rồng u, nhìn lại Kim Kim, trên người nó cũng có vẩy, đuôi mọc dài, đầu ngẩng cao đầy uy nghiêm nhưng lại là màu vàng, rồng hoàng kim.

Rồng hoàng kim là chúa tể của các loài rồng, ngàn năm mới xuất hiện một con. Mỗi lần chết đi, xác liền biến thành một quả trứng nhỏ, giống như cái từ hoàn sinh, tới lúc nở ra, sẽ lại tiếp tục đi tìm kim chủ nhân kiếp trước của mình. Rồng hoàng kim là loài rồng trung thành, chỉ thờ một chủ. Năng lực của nó là điều khiển lửa và băng, không những vậy đuôi còn có những hàng gai dài đầy độc.

Sau khi phân tích hết những thông tin trong đầu, Mạc Hi đã được loài rồng đón tiếp vô cùng nồng hậu, và tình hình bây giờ là cô đang cùng Kim Kim ngâm mình trong dòng nước ấm, thôi thì coi như lần này đi nghỉ dưỡng mấy ngày vậy. Cuối ngày, Kim Kim dẫn cô tới một hang động nhỏ nằm sâu bên trong, cô tự hỏi không biết ở đây tại nó xây bao nhiêu tòa thành rồi nữa. Nhưng lần này, Kim Kim đẩy cô vào bên trong không hề báo trước rồi đóng cửa lại để cô một mình, mặc dù nó biết cô sẽ làm thịt nó nhưng dù sao cũng là vì muốn tốt cho cô thôi.

Mạc Hi nhìn xung quanh, đợi tìm được lối ra sẽ xử con Kim Kim đó, yên tĩnh thật. Cô tiến tới phía trước, trên bàn là tất cả cái loại vũ khí, nhưng cây kiếm hoàng kim thì đã mất đi, trong đầu hiện ra khuôn mặt của Mạc Lãnh. Sau khi cô thành thân, hẳn cũng quyết định lên núi theo sự chỉ dẫn của Phong Thanh, không nói chứ cô nhớ cái mặt nũng nịu của hắn vô cùng.

Bỗng một ánh sáng lóe lên làm Mạc Hi phải che mắt lại, tới khi dừng lại thì trên bàn đã hiện lên tất cả các bí kíp võ công của từng loại vũ khí. Cô hào hứng, bắt đầu cầm từng thứ lên múa vài vòng, cảm giác bây giờ chỉ có một từ tuyệt để diễn tả. Nhưng cô đâu biết rằng, đối với một người, quá lắm chỉ có thể học hai loại vũ khí, vì vũ khí cũng như ma thú, đều có linh tính, khi giao tiếp chúng sẽ hút đi một phần linh lực để duy trì. Mạc Hi luyện đến vũ khí thứ năm thì liền cảm thấy choáng váng, trước mắt chỉ còn lại hai thứ nữa thôi, cô không thể chịu thua vậy được, đối với sát thủ, sự gục ngã chính là còn nhục nhã hơn cái chết.

Mạc Hi ngã xuống đất, cuốn bí kíp thứ sáu đã xong, trong ngực bây giờ là từng hồi nóng như lửa đốt, linh lực đang chạy loạn trong cơ thể làm cô phun ra một ngụm máu nhỏ. Nếu cô biết rằng, một người luyện ba vũ khí sẽ có thể tâu hòa nhập ma thì có cảm thấy mình may mắn quá không nhỉ. Cô nhìn vũ khí cuối cùng, là cung tên, nhưng tại sao lại không hề có mũi tên, cô đọc sơ qua bí kíp, trên đó chỉ có một dòng chữ, chính là dùng linh lực tạo thành mũi tên để phóng đi. Cô cầm cung tên lên, bỗng một luồng ánh sáng chạy xuyên qua đầu cô, trên môi xuất hiện nụ cười hài lòng, đây mới chính là thứ cô cần. Quay người về phía cửa, kéo dây cung, khoảng không ở giữa không hề là mũi tên, ngược lại là một trái bom, cô nhếch miệng, thả tay, trái bom bay nhanh về phía cửa làm thành một trận nổ lớn.

Kim Kim ở ngoài đi qua đi lại, đã sáu ngày kể từ chủ nhân đi vào bên trong, tại sao bây giờ lại còn chưa đi ra nữa thì một trận nổ thổi bay cánh cửa, một thân hoàng bộ đi ra. Kim Kim vui mừng chạy lại nhưng lập tức thấy thân ảnh đó ngã xuống thì hốt hoảng đỡ lấy. Mạc Hi ngã xuống người Kim Kim, sau ngày không ăn không uống, lại hao mất linh lực, bây giờ cô chỉ còn nữa cái mạng mà thôi, cũng may là luyện bí kíp này, thời gian nhịn ăn uống có thể tăng lên, không thì cô có thể trở thành cái xác khô trong đó rồi.

Kim Kim đeo cô trên người, lập tức phóng tới hồ nước nóng, rồi thả cô xuống. Hồ nước này ngoại trừ ngâm người ra, còn có thể hồi phục linh lực, cũng như chữa trị vết thương nên vì thế bộ tộc rồng mới mạnh mẽ duy trì được như thế. Mạc Hi cảm nhận linh lực mình từ từ trở lại, không còn loạn xạ nữa mới thả lỏng cả người, nói chính xác hơn là ngất đi.

Tới khi mở mắt ra, bên mũi đã nghe mùi thịt nướng thơm phức, tại rồng làm tiệc mà không rù cô sao. Cô đi lại bên đồng lửa, Kim Kim thấy thế thì quần quanh chân cô rồi ngồi xuống, nó chưa bao giờ rời khỏi người cô, sáu ngày kia thật sự làm nó nhớ hơi ấm không chịu nổi. Cô đánh no bụng, rồi cùng với Kim Kim cười trên lưng bọn chúng chơi đùa trên không. Một ngày lại trôi qua, cô mới nhớ tới một thứ, lấy ra bên hông mình một viên ngọc màu vàng, nắm chặt trong tay liền biến đổi thành cây cung hoàng kim sáng chói. Đúng là vũ khí có linh tính, dù cô có quăng nó đi đâu thì khi cần đều có mặt bên cạnh cô, đang thích thú ngắm nhìn thì liền sực nhớ ra một chuyện, sáu ngày trời, cô luyện sáu vũ khí, pháp lực cũng tăng không ít, nhưng có phải nên trở về rồi hay không, Đường Lãnh Nam chắc chắn rất tức giận nha.

Đường Lãnh Nam bây giờ thật sự đang làm loạn ở Linh Cung Các, đã mấy ngày rồi không thấy Mạc Hi quay về, anh lo lắng không ngớt. Đạp cửa đi vào, anh đang ngắm sát khí nhìn Phong Hàn đang gom đồ cho vào cái túi, không nói không rằng nắm cổ áo lão gần từng chữ.

-Mạc Hi đâu?

Phong Hàn cố thoát ra khỏi tay Đường Lãnh Nam, sau đó kể lại sự tình, lão đang chuẩn bị để đi vào trong đó một chuyến, cũng đã một tuần kể từ khi Mạc Hi đi rồi. Lão lo chết đi được, đồ đệ bảo bối mới nhận, lỡ xảy ra chuyện gì thì lão sẽ cần lười mà chết. Phong Hàn cùng Đường Lãnh Nam phi thân vào rừng, nhưng không ngờ rằng, phía sau lại có người bí mật đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

-Lãnh Nam, mau lại đây.

Phong Hàn cầm cây còi rút trên đất đưa cho Đường Lãnh Nam, cái này chính xác là thứ lão giao cho Mạc Hi, bây giờ ở đây, không biết đã có chuyện gì xảy ra càng làm hai người lo lắng. Anh từ lúc bước vào đã nghe có thân người phía sau, không phải chỉ một, nhưng với tâm tình hiện giờ thì anh không có cảm hứng chú ý đến, trong đầu chỉ lo nghĩ đến nương tử nhà mình mà thôi.

Phía bên kia, Mạc Vân Lam và Mạc Khắc cùng một đám người hay đi theo bọn họ vẫn luôn bám không buông, tình cờ nghe lén được câu chuyện của Mạc Hi thì liền nghĩ thời cơ loại bỏ cô đã đến, nhưng không ngờ rằng còn có vương gia, nên chỉ ngồi chờ mà thôi.

Ở một hướng không xa, Đường Cẩm Hy ngao ngán nhìn, Phong Hàn với Lãnh Nam đi không rù ràng, nàng cũng lo cho Mạc Hi mà, thật là bất công.

Bỗng tiếng chơi đùa từ đâu vang lại kéo theo sự tập trung, cảnh tượng trước mắt làm họ hóa đá, có hai con rồng con đang vui vẻ lăn lộn với nhau. Phong Hàn dụi dụi mắt mình, lần đầu thấy ma thú trong truyền thuyết không biết phải thể hiện cảm xúc như thế nào cả.

-Ca, mau bắt hai con ma thú đó lại. Ta muốn chúng. Thật dễ thương nha.

Mạc Vân Lam kéo tay áo Mạc Khắc, trước giờ thứ ả muốn thì đại ca luôn luôn cho ả. Nếu trong tay có ma thú rồng như vậy, chẳng phải ả sẽ nở mày nở mặt thêm sao, cũng có thể loại bỏ luôn tin Mạc Hi phết mất cánh tay. Mạc Khắc thấy muội muội của mình có hứng thú liền cùng đám người đó phi thân lại chỗ rồng con làm chúng hoảng hốt lùi lại phía sau.

-Biết điều thì ngoan ngoãn vâng lời ta, không ta sẽ dùng vũ lực bắt về.

Con lớn hơn đứng lên che chắn, sau đó gầm lên. Tiếng gầm xuyên qua từng lá cây, tạo ra uy lực lớn làm bọn họ dừng bước, nhưng như vậy càng làm cho Vân Lam thích thú. Mạc Khắc cầm kiếm lên, vận linh lực định đâm bọn chúng một nhát rồi mang về thì liền bị một thân ảnh cao lớn chặn lại.

-Thật là lớn mật. Có vương gia ta ở đây mà ngươi dám làm càn.

Đường Lãnh Nam chắn trước mặt hai con rồng, trừng mắt nhìn Mạc Khắc làm hắn run run người, nhưng nhìn thấy vẻ mặt như muốn khóc của Vân Lam thì không hề dừng hành động lại, kiếm tiếp tục đâm về phía anh.

-Vương gia, lần này người có can ta cũng phải mang hai con rồng này về.

Lãnh Nam né đường kiếm, không thèm đánh trả, ánh mắt anh hiện rõ lên Mạc Khắc không xứng để anh phải hạ thủ, nhưng không ngờ đám người đi theo kia lại cùng lúc xông lên bắt rồng, từ đâu một đạo quang kiếm bay tới chặn đường.

Đường Cẩm Hy này giờ đứng ngoài cuộc không thể chịu nổi nữa mới ra tay hỗ trợ làm cho bọn họ càng run sợ hơn. Ai có thể nói rằng tại sao đại công chúa lại có mặt ở đây hay không. Nên hiện tượng bây giờ là đại công chúa cùng Phong Hàn và Lãnh Nam đang chơi đùa cùng đám người của Mạc Khắc.

Mạc Vân Lam từ lúc bắt đầu không ai chú ý thì âm thầm đi đến phía hai con rồng, định vận linh lực đánh úp vào thì từ đâu một mũi tên màu tím bay tới nhanh như chớp...

Mạc Hi đang gom đồ chuẩn bị ra khỏi động, mới phát hiện hình như cây còi đã bay hơi, liền nhớ lúc Kim Kim chui từ lòng cô ra chắc đã bị rút rồi, thì một con rồng từ trên trời bay xuống chỗ Kim Kim, gầm gừ gì đó nhưng cô biết đó không phải chuyện tốt vì sắc mặt Kim Kim đang vô cùng tức giận. Tới khi hiểu rõ thì cô mới biết có người đi vào rừng, còn có tình bắt hai con rồng con về làm khế ước ma thú.

Mạc Hi nhanh chóng phóng lên lưng Kim Kim, từ lúc cô luyện xong bảy bí kíp kia, Kim Kim cũng tăng lên vài cấp bậc, bây giờ nó còn bự hơn trước, không những thế còn mọc thêm đôi cánh. Cô cùng Kim Kim và rồng đen đầu đàn lập tức bay về phía đó thì thấy một bên Mạc Khắc cùng đám người cố gắng giao đấu, còn một phía Lãnh Nam, Cẩm Hy cùng sư phụ cô không thèm để họ vào mắt, thật tội nghiệp. Nhưng cô lại chú ý hơn về phía thân ảnh màu xanh đang bí mật muốn đá thương hai con rồng con kia thì liền giương cung, bắn ra mũi tên linh lực tím.

Mũi tên từ đâu bay lại cùng tiếng gầm vang trên trời làm mọi người chú ý. Vân Lam bị mũi tên sượt qua tay liền đau đớn ngã xuống, ánh mắt cũng hốt hoảng nhìn lên.

-Rồng hoàng kim!

Phong Hàn la lên, nhìn rồng hoàng kim từ từ đáp xuống, chấn động cả mặt đất làm mọi người cũng phải kinh sợ. Nhưng còn chưa kịp hết bàng hoàng, một thân ảnh hoàng bộ trên lưng rồng nhảy xuống, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Vân Lam. Hai rồng con thấy Mạc Hi vô cùng vui mừng mà giẫm lên thân Vân Lam chạy tới, nhào vào lòng cô.

Mạc Hi ôm lấy hai đứa để lên lưng rồng đen đầu đàn để nó mang đi về động, quay qua liền thấy Kim Kim như muốn ăn tươi nuốt sống Vân Lam cũng

không thêm ngăn lại, trực tiếp đi lại phía Đường Lãnh Nam

-Hi Hi!

Lãnh Nam ôm Mạc Hi vào lòng, cả một tuần rồi, anh thật sự rất nhớ mùi hương trên người cô.

-Hi Hi!

Từ đầu có thêm hai vòng tay ôm chầm lấy cô, Cẩm Hy và Phong Hàn mừng như bắt được vàng vậy, ôm cô không buông, nhưng nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của anh thì uất hận bỏ ra.

-Đồ đệ bảo bối, mau đi về kể ta nghe con đã làm gì.

Mạc Hi gật đầu nhưng trước khi đi cũng không quên quay qua nói với đám người Vân Lam.

-Đây là lãnh địa của loài rồng, các người dám làm bậy sẽ bị nguyên rửa mãi mãi. Mau rời đi, không thì tới lúc loài rồng bay lại, các người sẽ bị ăn không thừa một cọng xương.

Đường Lãnh Nam không cho Mạc Hi về học viện, lập tức đem cô về phủ trước sự đau khổ của Phong Hàn. Anh đè cô vào tường, cuống cuồng cắn lên môi cô xem như trút giận vì cái tội dám bỏ đi không báo trước, cho tới khi cả hai hết đường khí mới lưu luyến bỏ ra.

-Ta nhớ nàng. Nàng đã ôm hơn rồi.

Mạc Hi dựa vào lồng ngực của Lãnh Nam, cô cũng nhớ anh, nhưng thật sự chỗ đó như một cái resort nho nhỏ làm cô bị quyến rũ không ít. Sáu ngày không ăn không uống, cô mà mập lên thì cô không phải là con người rồi. Cả ngày hôm đó, Mạc Hi kể cho Lãnh Nam nghe về việc vào thế giới của loài rồng, luyện bảy bí kíp, tắm hồ nước nóng và vân vân. Anh chỉ ngồi nghe cô nói, mỉm cười rồi lâu lâu dứt điểm tâm cho cô.

Sáng hôm sau, Mạc Hi lơ mơ tỉnh ngủ, còn chưa kịp rửa mặt đã thấy Phong Hàn đá cửa xông vào, lập tức bị Đường Lãnh Nam quăng ra ngoài không thương tiếc, cô nghi ngờ liệu anh có thù oán gì với sư phụ không nữa. Sau khi ăn điểm tâm xong mới biết rằng, những ngày cô không ở đây, các học viện khác định bữa này sẽ giao lưu với nhau, nói là vậy nhưng thật ra là tỷ thí lẫn lộn nhau. Cô sáng mắt, vậy thì để cô xem thử vũ khí của mình có thể làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 13

Bốn lá cờ của bốn học viện bay phấp phới, tiếng trống dồn dập, các trưởng lão bắt đầu ngồi xuống ghế. Bên cạnh Phong Hàn tự nhiên lại thêm một chiếc, người ngồi đó không ai khác chính là Đường Lãnh Nam. Từ trước đến nay, các cuộc giao lưu của học viện rất ít khi được người hoàng gia quan tâm tới, thế nhưng hôm nay vương gia lại vô cùng nhả hứng đến xem, lại ngồi ở Linh Cung Các chẳng khác nào âm thầm ủng hộ học viện đó sao.

Mạc Hi bị ánh mắt hình viên đạn của Đường Lãnh Nam làm lạnh sống lưng, anh đang bức bối. Tại vì sao ả, những học viện mới vào có thể được ngồi quan sát, không cần phải ra thi đấu, nhưng cô thân lại là đồ đệ của lão đại, đạt linh lực tím, sau cùng bị bắt phải ra mặt. Bọn họ chém giết nội bộ lẫn nhau, mắc gì anh phải quan tâm, anh chỉ đến đây để canh chừng ai đó mà thôi.

Sự có mặt của Đường Lãnh Nam làm cho bọn họ phải khẹp nép vài phần, ai chẳng biết vương gia là đệ nhất võ lâm. Nam nhân thì có phần ngưỡn mộ, có phần ganh tỵ. Nữ nhân thì mong ước vị trí của Mạc Hi là của mình, nên ngoại trừ ánh mắt của anh ra, cô còn nhận rất nhiều tia lửa điện của người khác.

Cuộc tỷ thí diễn ra suôn sẻ, Linh Cung Các hiện nay có số điểm dẫn đầu và bằng với học viện Từ Linh Các. Mạc Hi quan sát, các đường kiếm của người Từ Linh Các thật sự vô cùng tàn nhẫn, đối với bọn họ chỉ muốn một chiêu có thể thắng được đối phương, nhưng vì vậy cũng lộ ra không ít sơ hở. Đang suy nghĩ, thị vệ bên cạnh Lãnh Nam lúc nào đã xuất hiện, cung kính đưa cho cô hộp điểm tâm nhỏ, còn nói vương gia sợ vương phi chán nản đã đem theo.

-Từ Linh Các thắng.

Giọng nói vang lên làm Mạc Hi hơi nhũn mảy. Trận đấu lúc này thật sự mới xảy ra mới có mấy giây, thế mà người của mình đã bị đánh văng xuống đất, học máu bất tỉnh, ra tay quá nhanh, quá tàn nhẫn rồi. Cô chú ý người trên võ đài, là một cô nương nha, nhưng ánh mắt đầy tức giận kia lại chia thẳng vào người cô là như thế nào.

-Vương phi, có thể giao đấu với ta không?

Mạc Hi trả hộp điểm tâm về tay thị vệ, từ từ bước lên bục. Hạ Thương nhìn cô đầy sự khinh bỉ. Hạ Thương này trước giờ được coi là thiên tài về linh

lực, được trường lão học viện nhận làm đồ đệ, không chỉ vậy, cố gắng đến tận bây giờ chỉ để có thể lọt vào được con mắt của vương gia, thế mà bây giờ lại bị một cô nhóc mười bốn tuổi cướp mất. Nhìn vương gia trong mắt chỉ có hình ảnh của Mạc Hi càng làm cho Hạ Thương tức giận, trong lòng chỉ muốn giết chết người trước mắt.

Mạc Hi thấy ánh mắt đầy yêu thương của Hạ Thương dành cho Đường Lãnh Nam, sau đó rồi quay qua nhìn mình đầy sát khí liền cười khổ. Cô có thể cho rằng đây là do anh hại cô không nhỉ.

- Xin thứ lỗi vương phi.

Hạ Thương nhanh chóng đem kiếm đâm về phía trước đầy tàn nhẫn, Mạc Hi né qua một bên, không động thủ, chỉ thản nhiên nhìn đường kiếm của cô ta, đúng không hổ danh là đệ tử của trường phái, nhưng do sự hiểu lầm lầm lạc ra không ít khê hờ. Cô nắm chặt viên ngọc trong tay, cây cung hoàng kim lập tức hiện ra.

- Thì ra vũ khí của vương phi là cung tên.

Hạ Thương cười khẩy. Phải hiểu rằng, trên thế giới, cung tên là loại vũ khí vô dụng nhất, ít người sử dụng chúng. Thứ nhất, cây tên phải dùng chính linh lực mà tạo ra nên trong cận chiến rất dễ bị kiệt sức. Thứ hai, nó chỉ có thể bắn ra một mũi tên không hơn không kém. Mọi người dưới khán đài bắt đầu xì xào, lần này vương phi nhất định bị hạ gục rồi, nhưng họ không biết rằng, Mạc Hi cô là người đến từ tương lai, nên cây cung trong tay cô đã được biến hóa đôi chút.

Mạc Hi giương dây cung, tùy tiện bắn ra một chắm tròn linh lực nhỏ càng làm cho mọi người thất vọng. Hạ Thương nhìn chắm tròn đang bay về phía mình thì nhếch miệng, cái thứ này cũng đòi là đệ tử của trường phái sao. Nhưng còn chưa kịp trở tay, chắm nhỏ đã nhanh chóng bay về phía cô ta, bùng ra thành lưới đánh cá, bao trùm lên cả người Hạ Thương.

- Cái quái gì đây?

Hạ Thương vùng vẫy kịch liệt nhưng càng lúc càng bị dính chặt hơn, không phát hiện người trước mắt biến mất từ lúc nào, bây giờ đã xuất hiện phía sau lưng, nhếch miệng cười một cái, lưới đánh cá đột nhiên phát ra một dòng điện giật cả người Hạ Thương lên làm cô ta ngã khụy xuống. Mạc Hi thu lại lưới linh lực, cô bắn ra không phải là lưới đánh cá bình thường, thời hiện đại của cô đã phát minh ra lưới điện rồi, coi như thử nghiệm chút trên người cô ta thôi.

- Linh Cung Các thắng.

Dưới khán đài không còn chút tiếng động, sau đó bỗng nghe phía trên kia, vương gia đang dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn vương phi, tay không ngừng va vào nhau thì nhất thời la mừng theo, không để ý rằng Hạ Thương đang nắm chặt kiếm trong tay, không chần chờ đâm thẳng về phía Mạc Hi.

- Đi chết đi.

Đường Lãnh Nam từ lúc nào đã phi thân bay lại ôm lấy Mạc Hi qua một bên, chưởng kiếm Hạ Thương văng ra ngoài.

- Hi nhi không sao chứ?

Mạc Hi lắc lắc đầu, thấy Hạ Thương đau đớn nhìn Lãnh Nam, sau đó lại quay qua chỉ thẳng vào mặt cô.

- Tại sao chứ? Tại sao huynh lại chọn cô ta chứ không phải là muội. Từ lúc nhỏ, muội lúc nào cũng quan tâm đến huynh nhưng huynh không bao giờ để ý đến muội, cô ta mới chỉ xuất hiện trong cuộc đời của huynh thôi. Có phải vì cô ta...

Hạ Thương còn chưa nói xong hết câu, Đường Lãnh Nam đã dùng ánh mắt tức giận trừng trừng làm cho Hạ Thương không dám hó hé. Mạc Hi nhủ thầm, trong lòng đầy nghi hoặc, anh đang giấu cô điều gì sao. Trường phái Từ Linh Các thấy không khí bị Hạ Thương làm cho căng thẳng thì lên tiếng:

- Đồ đệ của ta bản tính còn non dại, xin các vị rộng lòng bỏ qua cho. Vương phi, người sử dụng cung tên để đấu với kiếm, thật ra không đúng cho lắm.

Mạc Hi thầm cười, ý tứ chẳng phải là nói cô chơi không được đẹp mắt sao, người rõ ràng thua là cô chứ không phải là Hạ Thương, vậy thì cô đành không cần khách sáo với bọn họ nữa.

- Vậy thì đấu lại lần nữa. Lần này ta dùng kiếm.

Mạc Hi nhận thanh kiếm, trận đấu thứ hai lần nữa bắt đầu. Hạ Thương tin chắc lần này mình có thể thắng Mạc Hi, nhưng cũng không còn dám khinh thường cô như trước mà ra chiêu nào cũng chắc chắn. Mạc Hi né qua một bên, đưa kiếm đỡ những đường linh lực Hạ Thương bắn ra, nhưng đối với cây kiếm mà Hạ Thương cầm thì thua xa, không bao lâu, vũ khí trong tay cô bị gãy ra làm hai.

Hạ Thương lấy đó làm lợi thế, bắn kiếm vào tim của Mạc Hi mà nhắm tới. Cô vận linh lực đánh bay kiếm ngược về phía Hạ Thương, cô ta thật sự vì Lãnh Nam mà giết cô. Mạc Hi trừng mắt, vận linh lực tạo ra muôn ngàn mũi tên bay ra. Hạ Thương kinh hoàng, người dù có linh lực mạnh cỡ nào, mười mũi tên linh lực cũng là quá sức, bây giờ là hàng ngàn, rốt cuộc Mạc Hi mạnh đến cỡ nào.

Hạ Thương chống chọi, vài mũi tên đã sượt qua da thịt làm chảy máu, nhìn số lượng càng lúc càng ít, Hạ Thương quyết định nhún người, bay nhanh về phía Mạc Hi, lần này phải giết cho bằng được thì từ đầu một mũi tên sau lưng đâm thẳng vào bụng làm Hạ Thương kêu lên một tiếng, sức lực cảm kiếm cũng không còn.

-Hạ Thương! Vương phi, người rõ ràng là cố ý giết đệ tử của Từ Linh Các.

Trưởng phái Từ Linh Các la lên. Mạc Hi băng lãnh nhìn ông ta, ở đây ai mà chẳng thấy Hạ Thương đặng đặng sát khí muốn lấy mạng vương phi, cô không ra tay thì người chết rõ ràng không ai khác ngoài cô rồi, bây giờ còn đòi đồ tội lỗi lên đầu cô. Đột nhiên từ đâu một thanh kiếm từ trên trời lao vút ra, cắm thẳng vào tim Hạ Thương trước ánh mắt hàng vạn người.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cây kiếm đâm xuyên tim Hạ Thương làm cho không khí căng thẳng, nhưng vẻ mặt Mạc Hi vẫn vô cùng bình tĩnh, vì thứ cắm trên người kia chính là kiếm hoàng kim. Thân ảnh từ trên cao khinh công xuống nơi cô đứng, ánh mắt cao cao tại thượng, lạnh lùng nhìn xung quanh, chỉ khi dời tới người cô liền ôn nhu, nở nụ cười ngọt ngào chưa từng có.

“Tỷ tỷ.”

Mạc Hi trong lòng vui mừng, nhưng vẫn biểu hiện bình tĩnh bên ngoài. Cuối cùng đệ đệ mà cô thương yêu nhất cũng xuất hiện, nhưng có phần hơi dã man chút.

“Ta đã nói ai khi dễ tỷ tỷ đều phải chết.”

Mạc Lãnh sau khi lên núi tu luyện theo phương thức bá đạo của sư phụ thì cơ thể cường tráng hơn, võ công cũng đồng thời tăng cao vì đại đa số nạn nhân chết trong tay hắn toàn là ma thú cấp cao, nhằm lúc giải quyết xong thì tánh mạng còn lưu lại cũng chỉ là một phần ba. Hôm nay không biết vì điều gì mà sư phụ kéo hắn xuống núi, còn nói nếu như không nhanh thì tỷ tỷ Mạc Hi sẽ bị người ta khi dễ đến chết.

“Phong Thanh.”

Tiếng la lên làm cắt ngang tâm tình của Mạc Hi, Phong Hàn từ lúc nào đã đứng thẳng người, ánh mắt ngạc nhiên nhìn người đứng trước mặt, xa cách mấy năm nay mới gặp lại. Phong Thanh cùng Phong Hàn là hai huynh đệ ruột thịt, cùng nhau lớn lên, cùng nhau luyện kiếm, hai người như hình với bóng. Linh Cung Các cũng là một tay Phong Thanh lập ra, đem không biết bao nhiêu nhân tài quy tụ lại, về vang nhiều đời, sau đó đã luyện được võ công thất truyền, thân phận bây giờ không khác gì một vị thần tiên, cuối cùng là ẩn tu trên núi, đem cả giang sơn để lại cho đệ đệ mình.

“Đường Lãnh Nam, thấy sư phụ mà không chào một tiếng sao?”

Phong Thanh phi thân đến trước mặt Mạc Hi, cô cảm nhận rõ Đường Lãnh Nam đang cứng ngắc lại, khuôn mặt tối sầm muốn giết người. Vào hôm rồi đi, Phong Thanh không biết vì cái gì lại hướng mình về phía hoàng cung, nham nhở bắt lấy anh lên núi tu luyện. Khoảng thời gian vừa phải chống chọi với độc dược, vừa dùng thân thể yếu ớt ngày trước bị hành hạ dưới tay sư phụ, anh liền không muốn nhớ tới. Sau này, lựa thời cơ hạ mê dược, anh trốn xuống núi, nên khi nghe tin cô nhận huynh đệ của Phong Thanh làm sư phụ thì không tự chủ rùng mình.

“Sư phụ!”

Đường Lãnh Nam mặt sa sầm kêu một tiếng, nói thẳng ra thì anh không muốn nhận người này làm sư phụ. Phong Thanh thấy nét mặt của anh như vậy cũng không trách cứ, ông trước giờ chỉ có hai đồ đệ, người đầu tiên là Lãnh Nam, nên việc dạy dỗ rất ư là nghiêm khắc, không chỉ vậy có phần biến thái chẳng hạn như bắt anh cỡi hết đồ trong mùa giá rét đứng đó luyện kiếm, rồi sau đó sẽ nói là tập thích nghi với mọi hoàn cảnh. Nên anh tránh ông như tránh tà là điều hiển nhiên.

“Đây là thê tử của con sao?”

Phong Thanh quay qua nhìn Mạc Hi, ánh mắt có chút sáng lên, ừ thẳng nhóc này nhìn người thật tốt, nhưng đã bị Đường Lãnh Nam đứng lên phía trước chắn đường nhìn của ông, không những vậy lại tặng cho ông sát khí đặng đặng. Phong Hàn bật cười trong lòng, cũng là do ai đó tự làm tự chịu.

“Đây cũng là đồ đệ của ta. Tư chất rất tốt nha.”

Năm người trên võ đài đứng nói chuyện với nhau, không để ý rằng xung quanh mọi người đang há hốc miệng ra, lâu lâu lại dụi mắt, thần tiên Phong Thanh lâu năm không màng thiên hạ nay đã tái xuất, còn để cho đồ đệ của mình hạ thủ trước mặt không nói một lời. Nhưng còn chưa ngạc nhiên hết đã thấy Mạc Hi đẩy Đường Lãnh Nam ra, đi tới trước mặt thần tiên, vài giây sau liền thấy thần tiên nằm dưới chân vương phi.

“Này lão già kia, ông dạy dỗ Mạc Lãnh như thế nào để người nó toàn là vết thương thể hạ. Còn nữa, tại sao người nó lại ốm đi vài phần rồi. Không chỉ vậy mà còn dám trước mặt ở nhiều người ra tay không thương tiếc, ông dạy cho nó cái tính này ở đâu. Ta giao đệ đệ cho ông mà ông dám dạy dỗ như vậy sao hả?”

Mạc Hi bẻ bẻ tay, cổ tình dầm vãi đập lên người Phong Thanh, coi như là trả thêm thù của Đường Lãnh Nam vậy. Phong Thanh bị đập đến không chịu nổi, thân là thần tiên, võ công cao cường, nhưng vì sao lại không dám hó hé trước một cô nhóc mười bốn tuổi, uy lực cùng sát khí kia làm ông sợ hãi vãi phần.

“Tỷ phu, thì ra huynh chính là đồ đệ trước đây của sư phụ. Đệ nghe sư phụ nhắc về huynh nhiều lắm, nhất là việc sư phụ đưa huynh vào động của mỹ nhân ngư để vui đùa.”

“Hi Hi, nàng đập còn nhẹ quá nha.”

Mạc Hi vừa nghe lời nói của Đường Lãnh Nam liền dùng sức đập thẳng vào lưng của Phong Thanh. Cái gì mà đùa chứ, anh rõ ràng là bị ông ta dụ dỗ rồi đẩy vào hang động của bọn quái nữ đó, không nói một lời lấp của hang lại, hại anh cả một tuần trời vừa đánh nhau với bọn chúng, vừa sợ mất đời trai đến nỗi tới không dám ngủ, tới khi phá cửa đi ra thì lại được nghe câu rên luyên không bị cấm đồ.

Từ Linh Các này giờ nhìn người của mình bị kiểm soát vào tìm chết không nhắm mắt liền tức giận, nhưng lại không dám hó hé với đồ đệ của thần tiên, nên chỉ biết nuốt hận khiêng Hạ Thương xuống, sau đó đi báo tin tới phủ của Hạ quan gia.

Do vụ việc thần tiên Phong Thanh xuống núi giao du, nhiều vương quốc khác sai sứ giả qua làm thân. Mạc Lãnh vì là đồ đệ của Phong Thanh nên cũng được hoàng đế trình trọng ban lời mời tới cửa phủ, làm cho người nhà họ Mạc không dám xâm phạm trước mặt tỷ muội Mạc Hi nữa.

Trên đường đi tới hoàng cung, Đường Lãnh Nam giải thích việc phân lãnh thổ với Mạc Hi. Có bốn vương quốc hùng mạnh nhất, Tây quốc, Nam quốc, Đông quốc và Bắc quốc nằm về bốn phía, đều chịu sự giám sát từ phụ hoàng. Thành trì của ngài nằm ở trung tâm để biên giới bên ngoài nếu có tràn vào cũng được sự bảo vệ của các vương quốc khác. Cô hỏi liệu có bao giờ bọn họ phản nghịch lại hay không thì liền bị Đường Lãnh Nam phủ nhận, vì lúc trước cũng từng có lúc bốn vương quốc hợp tác lại lật đổ phụ hoàng nhưng ai dè bị phụ hoàng chinh phạt, hại bọn họ mất rất nhiều của cải, nên từ đó thế một lòng theo hầu dưới chân.

Kiếp của đám người Mạc Hi là đến cuối cùng, không phải do Phong Thanh lâu ngày không lên triều bây giờ phải đi chinh chiến nhan sắc thì không còn nguyên nhân nào khác, cô thầm mừng vì anh không học cái tính điêu dàng của ông ta. Bọn họ năm người bước vào làm cho mọi người đang nâng rượu vui thì dừng hết hoạt động, cảnh tượng trước mặt thật sự rất tỏa sáng.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thái hậu, hoàng hậu.”

“Miễn lễ. “

Năm người Mạc Hi ngồi vào bàn, nhìn sơn hào hải vị trước mặt không tự chủ đã giương đũa hoạt động.

“Lần này bốn vương quốc qua đây, có chuyện gì sao?”

Hoàng đế trầm ổn lên tiếng. Mạc Hi ngược mắt lên nhìn, đa số lần này toàn là công chúa và hoàng tử được phái qua đây, có điều tại sao lại cứ hướng về phía Đường Lãnh Nam mà nháy mắt. Nhưng duy nhất có một người, công chúa Tây quốc, khuôn mặt bình tĩnh, không màng chuyện xung quanh, cao quý nghiêm trang, nhưng khi hướng ánh mắt qua bàn cô thì liền hơi đỏ mặt, không phải, không phải bàn cô, mà là bàn của Mạc Lãnh. Cô liếc nhìn Mạc Lãnh, hần làm như không thấy nhưng thật ra môi đã nhếch lên vô cùng cao hứng, lại còn giả vờ nhìn lướt qua người ta. Đúng là yêu nghiệt.

“Tỷ tỷ, đừng có nhìn đệ như vậy nữa. Coi chừng tỷ phu bị người khác cướp mất đi.”

Mạc Hi bĩu môi, thẳng nhóc lấu cá, nhưng đúng như lời của Mạc Lãnh nói, công chúa Nam quốc từ đầu đi lên, nói muốn nhảy một vũ khúc tặng mọi người nhưng lại cứ chăm chăm vào Đường Lãnh Nam. Thật là đáng ghét nha. Cô không ra tay thì mọi người sẽ vẫn nghĩ cô là thỏ con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nam Ngân Y đứng giữa sân khấu, uyển chuyển theo từng tiếng đàn, không phải nói cô ta cũng múa khá là đẹp mắt, nhưng vẫn còn kém xa tỷ tỷ của hần, Mạc Lãnh nâng li rượu, sau đó chợt nghĩ gì đó, quay qua nhìn Tây Linh Nguyệt, liệu nàng có học những thứ này không nhỉ.

Tây Linh Nguyệt thấy ánh mắt đầy chủ ý thêm vài phần thích thú của hần thì không khỏi bức bối, nàng dù sao cũng là công chúa, dù cho có không muốn vẫn bị bắt, cần bản nàng không thích những thứ đó mà thôi. Hai người vẫn không hề nhận ra rằng, chỉ cần nhìn ánh mắt đối phương đã hiểu được ý nghĩ, đó gọi là thần giao cách cảm, ông trời có lẽ đã định sẵn tơ duyên chăng?

Nam Ngân Y từ từ thu ngắn khoảng cách với Đường Lãnh Nam, cổ tình để lộ những bộ phận ái ngại chỉ để cho anh thấy, thầm mong sẽ thu hút được tính dã thú nào đó. Đường Lãnh Nam một bên vẫn chăm chỉ lấy thịt cá cho vào miệng Mạc Hi, không thèm nhìn lấy làm cô ta không khỏi bức tức, nhưng từ đầu một lực đạo bắn vào chân làm cô ta ngã ngửa về phía anh.

Mọi người trong cung điện nín thở, ai mà chẳng nghĩ đến cảnh vương gia sẽ ôm lấy eo Nam Ngân Y xoay một vòng, đôi mắt nhìn nhau say đắm, nhưng có điều, bọn họ quên mất kẻ bên vương gia là vị vương phi mười bốn tuổi nội lực phi thường. Mạc Hi nhanh chóng đoạt kiếm trên người Đường Lãnh Nam, đẩy chui kiếm về phía vai Ngân Y chống đỡ tạo một khoảng cách an toàn, làm cô ta không thể nhào vào lòng ngực của anh. Mạc Hi nhếch miệng.

-Nam quân vương dạy công chúa thật tốt, không chỉ có thân thể mê hoặc mà còn dùng cả hành động. Vương gia, người ta muốn được gả cho chàng, chàng không thấy hay sao?

Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng băng lãnh của Mạc Hi làm mọi người rung mình, Đường Lãnh Nam sùng nịnh kéo cô vào lòng mình, thò tay cùng với vương tử diễn kịch một chút vậy.

-Trong mắt ta để ý chỉ mình nàng. Dù có người tình nguyện gả cho ta, ta cũng không màng đến, với lại đã hứa với nàng, đời này kiếp này chung thủy với nàng, ai có ý đồ với ta đều giết không tha.

Mạc Hi hạnh phúc dựa vào ngực Đường Lãnh Nam, thích thú khi nghe những điều cô với anh đã từng giao ước, có điều hơi thở phồng nó lên thêm thôi. Nam Ngân Y xanh mặt khi nghe câu nói phát ra từ miệng của anh, một vị vương gia tiếng tăm, nhiều lần cầm binh ra trận, đánh đâu thắng đó, giết người không gớm tay, lời nói khi phát ra tất nhiên sẽ thực hiện, không chỉ vậy còn dã man hơn. Cô ta khi nghe vương gia lấy một cô nhóc mười bốn tuổi liền tức giận không chịu được, nên hôm nay cố tình quấy rối lấy anh, cô ta sao có thể thua một đứa trẻ miệng còn hôi sữa chứ, nhưng điều tiếp theo Mạc Hi làm càng làm cho cô ta ngẩn đầu cũng không dám.

-Lãnh Nam, vứt cây kiếm này đi, nó chạm vào nữ nhân rồi. Ta sẽ kêu Kim Kim tìm cho chàng cây khác, tốt nhất nên kiếm cây nào cả hai đầu đều thật sắc nhọn nha.

Đường Lãnh Nam gật đầu, thẳm cười, ai chả biết chủ ý của nàng chính là nếu lần sau còn có hành vi như thế thì không chỉ là chui kiếm đâm vào ngực đâu. Nam Vân Y đi về chỗ ngồi, cả buổi tiệc một câu cũng không dám nói, lần này cô ta không muốn cũng phải bỏ hết ý định về vương gia, lúc này, nếu như Mạc Hi dùng lực thêm chút nữa, chui kiếm kia thật sự sẽ xuyên qua vai, bây giờ trên đó đã là một vết bầm tím. Chỉ có một điều mà năm người Đường Lãnh Nam mới biết, Mạc Hi bắn viên đá vào chân Ngân Y, tạo một vết kịch hay.

Tây Linh Nguyệt chăm chú nhìn Mạc Hi, có phải nàng nên kết tình tỷ muội với cô hay không, cảm giác như gặp được đồng hương vậy. Mạc Hi vui vẻ ăn cao lương mỹ vị, nhận thấy có một ánh mắt cứ chòng chọc vào mình thì mới ngước lên, cái vẻ mặt kia chẳng phải là vẻ mặt tìm thấy người có cùng chí hướng sao, giống y như lúc cô và người bạn thân nhất kiếp trước gặp nhau, dung nhan của Linh Nguyệt cũng giống chín phần, thật sự trên đời này có sự trùng hợp sao?

-E hèm!

Mạc Lãnh khẽ hắng giọng làm Mạc Hi phải bĩu môi, thẳng nhóc này là có ý gì, đến tỷ tỷ của hần cũng ghen sao, nhưng cái ý nghĩ lúc này cứ quẩn quanh trong đầu cô, tay không tự chủ được đưa lên, chỉ nhẹ vào huyết thái dương của mình. Linh Nguyệt thấy cử chỉ đó, trong mắt không khỏi ánh lên tia bàng hoàng, sau đó cũng như cô, giấy tiếp theo tay đưa lên trái tim, một loạt hành động giống nhau đến bất ngờ. Hai người nhìn nhau cười đầy hạnh phúc, đầu đó còn có một chút đỏ ở khóe mắt. Tất cả mọi điều cô làm lúc này chính là lời thể sống chết có nhau, không thể sai lầm được...

-Hôm nay ta cùng muội muội mượn phép góp vui cho mọi người, nhưng đồng thời chúng ta có thể mời vương phi lên thử tài không a?

Từ đầu hai vị Bắc công chúa chen chân vào tâm trạng gặp lại thân nhân của Mạc Hi cùng Tây Linh Nguyệt, cô nhũn mày, nhìn bọn họ chuẩn bị đàn cùng kiếm, thì ra là một người đánh đàn, một người múa kiếm, thật sự chuẩn bị rất tốt. Hai vị công chúa sau khi thấy sự thất bại đến nỗi không dám ngăn mặt của Nam Ngân Y thì khinh bỉ, mục đích đến đây chỉ là để lấy lòng Đường Lãnh Nam, một cô nhóc như vậy không làm lại thì nên từ bỏ đi là vừa, nhưng hai người bọn họ không phải hạng vô dụng như vậy, mấy năm trời rèn luyện chỉ chờ có ngày hôm nay mà thôi.

-Vậy thì ta đây cũng mượn phép phụ giúp vương phi một tay vậy.

Tây Linh Nguyệt lúc nào đã đứng bên cạnh Mạc Hi, dám khi dễ cô, nàng sẽ không tha thứ, cầm đàn ngồi xuống, coi như hôm nay bọn họ không may mắn rồi. Mạc Hi nhếch miệng, tâm tình vui lên thấy rõ làm Đường Lãnh Nam cùng Mạc Lãnh khó hiểu, rốt cuộc quan hệ của hai nàng là gì?

Đường Lãnh Nam thấy Mạc Hi có ý định múa kiếm thì chần chờ, lần trước cùng với Hạ Thương tỷ thí, kiếm thuật của cô làm anh hơi lo lắng, nhưng nhận được ánh mắt an ủi của cô thì hơi nhẹ lòng. Nhị công chúa Bắc quốc nhìn thấy cảnh đó thì lửa giận càng tăng, nhớ lúc trước đã từng nghe nói vương phi là phế vật, ốm đau, linh lực yếu ớt, lần này vương gia lo lắng như vậy không phải chuyện lạ, có điều đó chỉ là ý nghĩ một phía mà thôi. Thật ra Đường Lãnh Nam là đang lo rằng Mạc Hi ra tay quá mạnh sẽ làm nhuộm máu tại triều chính, ánh mắt lúc này chính là muốn nói với cô rằng, nhẹ nhàng một chút.

Mạc Lãnh chăm chú ngắm nhìn Linh Nguyệt, nàng biết đánh đàn a, thật là làm cho hần bất ngờ, người con gái này không chiếm hữu nhanh sẽ rất tiếc, nhưng hần có biết rằng, hiện tại bây giờ, hần cùng nàng chỉ mới có mười ba tuổi, tính đến chuyện đó có vẻ hơi sớm.

Tây Linh Nguyệt không biết ý nghĩ hiện giờ của Mạc Lãnh, vẫn là bộ dạng nhàn hạ xem đối phương đánh đàn. Tiếng đàn của đại công chúa Bắc quốc nhẹ nhàng, du dương đưa mọi người vào trạng thái thoải mái, cùng với thưởng thức đường múa của nhị công chúa càng làm bọn họ kinh hãi, không một ai chú ý tới Mạc Hi cùng với Linh Nguyệt nhìn nhau một cái.

Bàn tay nàng khẽ động, càng lúc càng cao trào đòi sự chú ý, át cả tiếng đàn của đại công chúa, Mạc Hi cầm thẳng kiếm, tay bắt đầu di chuyển làm nhị công chúa phải dừng hành động lại, cách múa đó chưa từng được nhìn thấy, cảm tưởng như trên tay cô không chỉ có một thanh kiếm mà là hàng vạn đang xoay quanh người tạo thành vòng tròn tỏa hòa quang.

Đại công chúa cố đi theo kịp tiết tấu của Linh Nguyệt, còn nhị công chúa thì cố tránh những đường kiếm của Mạc Hi. Một tiếng động nhỏ vang lên, đây

đàn của kiếm của công chúa Bắc quốc đồng thời bị đứt và gãy, nhưng còn tệ hơn, cả hai trong miệng liền trào ra máu tươi, tổn thương nội lực. Linh Nguyệt dừng lại, phải hiểu rằng, lúc này nàng đã dùng đàn như vũ khí ra trận, nếu còn tiếp tục có thể gây chết người.

Mạc Hi dừng động tác, chưa chơi đã bọn họ đã gục ngã nhanh vậy rồi sao, nhưng như vậy cũng tốt, cô chỉ là múa đại vài đường, vẫn chưa thể lộ rõ được thực lực. Ánh mắt dò lên vị trí trên cao kia, nghi phạm đầu tiên trong lòng cô, hạ độc Đường Lãnh Nam, mưu hại đại hoàng tử, có phải là bà ta hay không, Vương quý phi, mẫu thân của thái tử hiện thời.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Vương quý phi thấy Mạc Hi nhìn mình đầy băng lãnh thì hơi rùng mình, bà ta có vẻ đánh giá hơi thấp vương phi mười bốn tuổi này rồi, nhưng từ trước đến giờ, bà luôn là kẻ sẵn mồi, tình thế đó không thể thay đổi.

Vương quý phi trước khi tiến cung là người được mệnh danh có vẻ đẹp sắc sảo vạn người mê, một lần hoàng đế, lúc ấy vẫn còn là thái tử điện hạ, đã hạ cố đến phủ, không thân thiết cũng không lạnh lùng đem sính lễ đến hỏi cưới. Mọi người nhìn vào chắc sẽ ghen tỵ với bà, nhưng sự thật nào ai biết được, ngài là bị mẫu thân ép cưới, người ngài muốn lấy làm vợ lúc đó chính là Hiền quý phi, mẫu thân của Đường Lãnh Nam, nhân nãi thành hôn với bà cũng chỉ vì lời giao ước với mẫu thân ngài mà thôi.

Sau khi tiến cung, Vương quý phi ngày ngày ở trong phủ một mình, hoàng đế chỉ ghé tới khi cãi nhau với Hiền quý phi, ở phủ của bà mà uống rượu giải sầu nhưng tuyệt nhiên không ngủ chung, cho tới khi ngài một lần vì quá tức giận đã bạo hành bà, rồi tiêm vào người bà cốt nhục của mình. Cứ tưởng hoàng đế sẽ vì đứa nhỏ trong bụng quan tâm hơn, nhưng nào ai ngờ đúng lúc đó Hiền quý phi lại mang thai Đường Lãnh Nam nên càng được yêu thương cưng chiều, cung của bà đã vắng bóng người nay lại càng u ám hơn.

Hiền quý phi được đặt không chỉ là cái danh, Vương quý phi vẫn còn nhớ như in ngày đầu tiên bà gặp mặt nàng, nàng mang một vẻ đẹp như thần tiên giáng trần, nụ cười tan chảy trái tim, tính tình hiền dịu, không giả dối rất được lòng người. Lúc ấy, bà cùng nàng và hoàng hậu là tỷ muội tốt, quan tâm nhau. Hiền quý phi là người luôn luôn khuyên hoàng đế ghé thăm phủ của hai người, không những vậy còn bày ra rất nhiều thứ để bà có thời gian gặp mặt ngài. Nhưng đâu đó trong lòng Vương quý phi vẫn le lói sự ganh tỵ với Hiền quý phi.

Trong thời gian Vương quý phi mang thai, Hiền quý phi là người đi thăm bà nhiều nhất mặc dù trong người nàng cũng mang cốt nhục của hoàng đế. Sau đó ngài được phong lên ngôi hoàng đế, mọi người sùng bái, nhưng nàng vẫn một mực không chịu lên chỗ hoàng hậu mà nhường lại cho hai tỷ muội của mình. Hôm đó, bà và nàng đi dạo trong ngự hoa viên, vì một chút rủi ro mà hai người cùng bị trượt chân dẫn đến động thai phải sinh non trước hai tuần.

Hoàng thượng luôn luôn tức tặc ngoài phủ Hiền quý phi trong khi Vương quý phi thì để cho hoàng hậu, tánh mạng bà gần như mất đi trong gang tấc, còn nàng thì không may mắn được như vậy, cố gắng hạ sanh đứa con cho ngài, nhìn mặt đứa bé một lần rồi nhắm mắt xuôi tay. Hôm đó hoàng thượng vô cùng thương tâm, nhốt mình vào tắm cung của nàng rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần. Lúc ấy, Vương quý phi nhìn cảnh tượng đó mà nở nụ cười mỉa mỉ, cuối cùng nàng cũng không còn trên đời, bà cứ tưởng phải hi sinh đứa bé trong bụng mới có thể giết được nàng nhưng may ra, ông trời phụ hộ cho bà cùng con bà.

Sau ngày hôm đó, Vương quý phi bắt đầu thay đổi tâm tình, không còn là người hiền lành, dịu dàng như trước vì trong mắt bà bây giờ là ngôi vị thái tử kia. Đường Lãnh Nam vào lúc năm tuổi đã bị bắt đi cũng là khi bà lên kế hoạch hạ thủ với đại hoàng tử. Cuối cùng thời cơ cũng đã đến, Đường Lãnh Nam cùng đại hoàng tử nhất định phải chết hết, nhưng do may mắn hay do Hiền quý phi trên trời phù hộ mà anh không những không chết còn đột phá linh lực tạo ra huyền thoại đệ nhất võ lâm. Vương quý phi vô cùng tức giận, ngôi vị thái tử kia còn chưa đủ, bà phải tận mắt nhìn Đường Lãnh Nam bị hành hạ trong đau đớn, tất cả kế hoạch đã được sắp đặt từ rất lâu nhưng ai mà ngờ lại bị một vương phi mười bốn tuổi làm đổ bể.

Trở lại hiện tại, phủ vương gia bây giờ vô cùng náo nhiệt vì sự có mặt của Tây Linh Nguyệt. Mạc Hi cười nói rom rả, có ngờ được người bạn thân của cô cũng đồng thời xuyên qua đây.

-Sau khi nghe tin cậu nằm lì trên giường có khi không thể tỉnh dậy, mình liền tức tốc đến Đường thị đòi mạng, nhưng đúng là cha nào con nấy, mình vừa quay lưng đi thì hần liền quăng bom về phía mình, cũng may là nhanh nhẹn tránh đi, không bị tan xương nát thịt mà ai dè linh hồn lại thoát xác. Tây Linh Nguyệt này là bị các tỷ muội khác áp bức đến chết nên mình mới được phép mượn xác hoàn hồn, không ngờ cũng có lúc mình trở thành nhân vật trong câu chuyện xuyên không. Sau đó vì không chịu nổi lễ tiết gì đó nên mới trốn ra ngoài, ai dè lại gặp cái tên mặt băng kia, không những không thương hoa tiếc ngọc lại vô cùng bỉ ổi.

Tây Linh Nguyệt tức giận kể lại sự tình cho Mạc Hi nghe, không nói không rằng liếc Mạc Lãnh một cái làm hần cười khỏ. Cô nhìn theo ánh mắt của nàng, sau đó vuốt mồ hôi một cái.

-Nguyệt Nguyệt, cái tên mặt băng mà cậu nói đích thực là đệ đệ của mình.

Linh Nguyệt run run, thật là oan nghiệt mà. Sau khi nghe sự tình của nàng, Đường Lãnh Nam cùng Mạc Lãnh mới hiểu ra, hai người các cô không phải là người của thế giới này, nên vì thế chỉ trong một đêm mà tính tình cũng thay đổi hẳn, nhưng dù sao hai người họ vẫn thích một nửa của mình có thể kiên cường, tự bảo vệ chính mình khi không có họ bên cạnh.

Mạc Lãnh ngồi uống trà bỗng nhớ lại lần đầu hấn cùng Linh Nguyệt chạm mặt. Hôm đó sự phụ tự nhiên sai hấn lên núi nhưng không nói rõ là làm việc gì, còn nhiều lần cười tủm tỉm đầy gian tà. Đang đi hấn liền nghe có tiếng la, tới gần xem xét thì mới biết là tiếng của ma thú, cảnh tượng trước mặt càng buồn cười hơn. Ma thú bị cạo sạch lông để làm áo, còn người gây ra họa đó thì đang tạ lỗi bằng cách vẽ vôi tum lum lên mình nó, nếu như hấn không kịp ngăn lại thì con ma thú đó chỉ còn có thể nhục nhã cắn lưỡi mà chết. Vậy mà bây giờ nàng ta lại nói hấn không thương hoa tiếc ngọc, vô liêm sỉ, tự hỏi có phải nàng ta đang nói chính mình không nữa.

Tiếng mở cửa hồi hả làm mọi người dừng hành động lại, người bước vào càng làm tăng lên sự ngạc nhiên.

-Đông công chúa?

Mạc Hi nghi hoặc lên tiếng, không lẽ đến tìm Đường Lãnh Nam, ánh mắt anh nhìn Đông Liên đầy ôn nhu làm cô cảm thấy tức tối nhưng khuôn mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh. Đông Liên hốt há chạy đến chỗ anh, môi mấp máy.

-Lãnh Nam, đệ mau giúp tỷ.

Đường Lãnh Nam nhúm mày, dịu Đông Liên ngồi xuống, đợi cô bình tĩnh mới hỏi sự tình, chỉ thấy cô nắm chặt cốc trà trong tay, đôi mắt tỏa ra đầy hận ý.

-Cái tên thái tử kia lúc nãy dám giờ trò với tỷ, còn nói phải cưới tỷ cho bằng được nếu không sẽ đem quân đi đánh Đông quốc.

Mạc Hi nhìn hai người trước mắt, tự hỏi sao lại có vẻ thân thiết đến như vậy, nhưng khi nghe tin Đông Liên bị ép cưới thì trấn tĩnh lại, có khi nào đây chính là nước cờ tiếp theo của Vương quý phi, nhưng tại sao lại là Đông Liên? Trong trí nhớ của cô, Đông công chúa là người ít nói, không màng sự đời nhưng đôi mắt lại mang vẻ đượm buồn. Chuyện gì đã xảy ra?

Đường Lãnh Nam thấy Mạc Hi mặt đầy hắc tuyến thì mới sực nhớ ra phải giải thích với cô, làm hai tên đang bị đẩy ra ngoài cuộc kia cũng tò mò không chịu được.

-Mạc Hi, đây là Đông Liên tỷ tỷ. Từ lúc nhỏ, ta, Tô huynh cùng Liên tỷ vô cùng thân thiết vì có một khoảng thời gian, Đông quốc nương nhờ phụ hoàng, với lại Liên tỷ cùng Tô huynh đã thề nguyện dưới trăng, ta chỉ là người làm chứng thôi. Cái tên Đường Khắc Ân kia lúc nào cũng chờ thời cơ giờ trò với Liên tỷ, lần này còn quá đáng hơn.

Mạc Hi nghe Đường Lãnh Nam kể mới thờ phào, Đông Liên từ nhỏ với Đường Tô là một cặp trời sinh nhưng sau vụ việc đại hoàng tử bị sát hại, Đông Liên như người mất hồn, nếu không phải do Đường Lãnh Nam gửi bỏ câu kêu cô qua đây gặp nương tử mới cưới thì cô chỉ muốn trốn trong cung của mình. Đường Tô, tại sao chàng lại rời bỏ ta sớm như vậy, chàng bội ước, chàng thật độc ác...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 17

Những ngày qua, Mạc Hi, Linh Nguyệt và Đông Liên vô cùng thân thiết. Ba người họ thường xuyên trốn ra ngoài cung du hành, làm cho Đường Lãnh Nam và Mạc Lãnh phải chạy đi tìm khắp nơi, tới khi tìm được thì toàn thấy ba nàng trong tửu lầu và kĩ viện bước ra.

Hôm nay Linh Nguyệt đòi vào rừng cho bằng được. Đừng trách nàng, lần đầu nhìn thấy Kim Kim ma thú của Mạc Hi thì nổi lên lòng đố kỵ, quyết vào nơi sâu nhất tìm ma thú cấp cao so đo với Kim Kim, phải nói sao nhỉ, mặc dù là sát thủ nhưng tính trẻ con của nàng từ kiếp trước đến kiếp này vẫn không bỏ.

Mạc Hi đi phía sau lưng hai người Linh Nguyệt, Đông Liên, đã nói cô sẽ dẫn bọn họ đến chọn vài con rồng, nhưng ai dè nàng lại nói không muốn ma thú cùng thể loại với Kim Kim, thứ gì mà một thân không màu vàng cũng màu đen, còn có nuốt đồ vào bụng cất giữ, làm cho Kim Kim đau lòng đến độ cả ngày trời không thèm ra khỏi người cô.

Không bao lâu sau, Đường Lãnh Nam cùng Mạc Lãnh tìm tới, nói các nàng cứ thích chạy bậy, nhưng khi nghe đến việc Linh Nguyệt muốn tìm ma thú đấu với Kim Kim thì hơi ngăn người, liền có tiếng cười của Mạc Lãnh đầy châm chọc phát ra. Kim Kim là thần thú, muốn tìm con đấu lại với nó, thật sự là điều không thể.

-Ngươi cười cái gì? Đợi khi ta tìm ra được, ta nhất định sẽ kêu nó đánh ngươi trước.

Linh Nguyệt mặt đỏ ửng lên vì giận, tên đó ngoại trừ việc thích chọc cô ra, không còn cảm hứng gì khác, vậy mà mỗi lần nhìn vào hấn, tim không tự chủ được đập mạnh, kiểu này phải về kêu Mạc Hi bốc thuốc uống mới được. Tiếng cười bỗng tắt bật, bốn người bọn họ vây quanh người Đông Liên, cảm nhận nhiều bước chân đến gần mình. Từ phía xa, Đường Khắc Ân, thái tử đương thời cười hắc mã đi tới, bộ dạng hắc dịch làm cho người nhìn phải ghen ghét.

-Đông Liên, ta hỏi muội lần nữa, một là ngoan ngoãn gả cho ta, hai là ta hạ sát năm người muội, sau đó sẽ thu luôn Đông quốc lãnh thổ.

Đông Liên bị ép vào trong khe run người, Đường Khắc Ân đánh đòn tâm lý, đem cả sứ mệnh của Đông quốc đặt lên người cô. Đường Lãnh Nam bằng lãnh đối mặt với thái tử.

-Vậy phụ hoàng có cho phép người làm việc đó không?

Phải biết rằng, ngoại trừ phụ hoàng, hoàng hậu, hoàng thái hậu cùng nương tử của anh ra, ai cũng không để vào mắt, câu nói không những không thể hiện tôn trọng bề trên, còn có cả sự khinh bỉ trong đó. Đường Khắc Ân nắm chặt dây cương, phụ hoàng đúng thật là không đồng tình, còn bắt hấn dẹp ngay ý định đó, vào phòng chép kinh sám hối, chừng nào có mệnh lệnh mới được cho ra.

-Ta tuyệt đối sẽ không khuất phục trước người.

Đông Liên ngẩng cao đầu nói, đúng vậy, hoàng đế anh minh sẽ không làm những chuyện trái với đạo lý như vậy, thêm nữa phụ hoàng với người cũng vô cùng thân thiết. Đường Khắc Ân tâm nát, mấy năm trời theo đuổi cô, bị cự tuyệt bao nhiêu lần, đến bây giờ đã đạt quá mức giới hạn của bản thân.

-Phụ hoàng đúng là không cho phép, nhưng nếu ta là hoàng đế thì lại khác.

Câu nói làm cho Đường Lãnh Nam nhú mảy, hấn ta muốn soán ngôi, trong lòng thập phần tức giận khôn nguôi.

-Ồ đây giao lại cho người.

Đường Khắc Ân để lại một câu rồi bỏ đi, cả tâm tình đem cho Đông Liên cũng vứt bỏ, nhưng thật sự có thể sao.

-Giết hết cho ta.

Mệnh lệnh vừa đem ra, hàng ngàn mũi tên bắn về phía năm người. Họ một mặt phòng thủ, một mặt cố chạy về hoàng cung thật nhanh, nhưng không ngờ, cuối cùng lại bị dồn đến vách núi. Đường Lãnh Nam hơi cứng người, ngày hôm đó vẫn ám ảnh trong lòng anh, cái nơi mà đại ca đã rơi xuống, cái nơi anh một mình chống chọi để bảo vệ hoàng hậu, bây giờ lại phải đối mặt một lần nữa.

Mạc Hi một bên che chắn cho Đông Liên, một bên bắn ra hàng ngàn mũi tên linh lực, đem một trăm người giết chết một lượt, làm cho đoàn quân chùn bước, không dám tiến lên, chỉ có thể từ xa mà bắn tên. Linh Nguyệt cùng Mạc Lãnh kết hợp vô cùng ăn ý, ngày đó trên núi gặp nhau, nàng tá túc chỗ hấn, cùng hấn luyện võ, bây giờ được hiện lại một lần nữa làm cho tâm tình cả hai nhen nhóm tình cảm.

-Đông Liên cẩn thận!

Mạc Hi tới khi chú ý đến Đông Liên bị cách xa mình ra, một mũi tên đã bay về phía đại tỷ, cô nhanh chóng chạy qua, nhưng tốc độ quá nhanh làm cho mọi người không đỡ kịp, mũi tên đâm sâu vào vai Đông Liên. Đại tỷ choáng váng, bước chân lùi về sau, cả thân hình rơi xuống vực núi, Đường Tô thật sự đã đến đón cô rồi. Mạc Hi trên đây liền triệu hồi Kim Kim bắt lấy Đông Liên.

Đường Lãnh Nam một màn thấy cảnh đó, kí ức lúc trước liên tục ủa về, cả người phát ra sát khí đáng sợ làm cho những tên đang đánh nhau với anh bất ngờ lùi lại. Lãnh Nam gầm lên giận dữ, phát ra một tràng linh lực giết hết tất cả làm Mạc Hi kinh sợ, đây mới thật sự là thực lực của anh sao. Vách núi vì sự dữ dội của anh mà rung lên, chỗ đứng của bốn người bọn họ bị sập xuống.

-Phượng hoàng.

-Đại bàng.

Đường Lãnh Nam cùng Mạc Lãnh la lên, triệu hồi ma thú của mình. Mạc Hi ngồi trên lưng phượng hoàng liền ngăn người, phượng hoàng là loài thần thú giống với rồng hoàng kim, ít ai biết được thực lực thật sự của nó là thế nào, người đời nói nó rất mạnh, không chịu khuất phục trước kẻ nào, nhưng bây giờ lại nằm trong tay anh, quá ghê rồi.

Linh Nguyệt nhìn con đại bàng mình đang cười thì mặt đầy hắc tuyến, ý định muốn bắt một con ma thú cấp cao càng cháy dữ dội. Đến khi bọn họ đáp xuống dưới, liền chú ý đến tình trạng vết thương của Đông Liên, cũng may lúc nào Mạc Hi cũng mang theo thuốc bên người, nhẹ nhàng rút cây tên đang cắm trên người Đông Liên ra, vị trí không gần tim làm cô thở phào, sau đó cho Đông Liên tỷ uống viên thuốc cầm máu cô làm ra, một bên khác lại băng bó vết thương.

Đường Lãnh Nam nhìn xung quanh, tự hỏi nếu lúc đó anh có phượng hoàng bên cạnh, có thể đại ca đã không chết. Đây là nơi Đường Tô đã ngã xuống, mấy năm trời anh vẫn cho người đi tìm nhưng thật sự không hề thấy xác của đại ca đâu cả. Kim Kim từ đâu đi tới, báo với Mạc Hi gần đây có một ngôi làng ven sông, thuận lợi đường thương, không những vậy, một tin tức khác làm cho cô hơi nhú mảy.

Đề Đông Liên lên người Kim Kim, sau đó bốn người họ đi đến ngôi làng kia. Dân làng nhìn bọn họ nhưng không có vẻ gì ngạc nhiên, giống như đã gặp qua nhiều lần riết thành quen. Trưởng lão bước ra đón đầu.

-Các người là ai? Đến đây có mục đích gì?

-Chúng tôi đến xin tá túc vài hôm, bạn của chúng tôi đang bị thương, xin ngài hãy thương tình cho chúng tôi chỗ ở.

Mạc Hi lên tiếng, giọng nói lưu loát làm cho Linh Nguyệt cười thầm, từ trước đến giờ, cô toàn ngủ nhờ ngủ bụi nhà người ta do công việc mà thành, nên

mặt dày đi xin ở nhờ đã không làm khó cô được nữa rồi.

Trưởng lão nhìn chăm chăm, rồi gật đầu để người dân đưa họ đến một ngôi nhà nhỏ, còn chuẩn bị đầy đủ đồ dùng, giống như việc này đã từng xảy ra rồi, nên hành động của bọn họ vô cùng dứt khoát.

-Đem vụ này nói với Tô đại nhân.

Mạc Hi rửa vết thương, băng bó lại cho Đông Liên xong liền tiến tới bên người Đường Lãnh Nam, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Đường Lãnh Nam quay qua, lòng đang lạnh lẽo liền ấm áp trở lại, kéo cô vào lòng mình, trước mắt, phải chờ Đông Liên tỷ tỉnh lại rồi mới có thể hồi cung, anh cảm thấy cái tên Đường Khắc Ân kia thật sự sẽ làm ra chuyện bại hoại. Từ bên ngoài, cánh cửa mở ra, một thân bạch bộ bước vào, khí thế lạnh lùng cao ngạo nhưng không làm người khác chán ghét, ngược lại có phần kính trọng.

-Lãnh Nam!

Đường Lãnh Nam nghe tiếng gọi đầy quen thuộc kia liền đứng hình, ngược mắt nhìn người đó, môi mấp máy, ánh mắt hơi rung động.

-Đường Tô ca...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Căn phòng rơi vào im lặng đến đáng sợ, Mạc Hi đứng bên Đường Lãnh Nam cũng vô cùng không tin vào mắt mình, người trước mắt chính là Đường Tô mọi người hay nhắc đến, khí thế thật sự rất cao quý, khuôn mặt cũng giống một chín một mười với hoàng đế.

-Lãnh Nam...

Đường Tô cất tiếng nói đánh tan sự căng thẳng trong phòng, lúc này nghe trưởng lão báo lại có người lạ xin nghỉ nhờ, nghi ngờ có thể có gì đó bất trắc liền nói với huynh đi xem thử, ai dè bao năm nay, cuối cùng cũng gặp lại được đệ đệ năm xưa của mình, tâm tình liền khẩn trương.

-Huynh... Huynh chưa chết?

Đường Lãnh Nam nhú mày, có vẻ vẫn còn không tin sự việc đang diễn ra, chính mắt anh nhìn thấy Đường Tô rơi xuống vực một cách bất lực, nhưng bây giờ, huynh ấy lại đường hoàng đứng trước mặt anh, đúng là khó có thể chấp nhận được.

-Đông Liên sao rồi?

Đường Tô không trả lời câu hỏi của Đường Lãnh Nam, bước lại gần phía Đông Liên, nhẹ nhàng nắm lấy tay tỷ như sợ làm mạnh quá, cơ thể sẽ bị tan biến mất.

-Tỷ ấy không sao rồi. Ta đã băng bó lại cho tỷ ấy, chút nữa sẽ tỉnh lại thôi.

Mạc Hi một bên đánh giá khuôn mặt của Đường Tô, một bên thì báo cáo tình trạng của Đông Liên. Đường Tô đặt tay Đông Liên xuống, chỉnh góc mền lại ngay ngắn, mới tiến lại ghé ngồi, ánh mắt chăm chú nhìn Mạc Hi làm cô khẽ thở dài, đúng là sự ôn nhu lúc này chỉ dành cho tỷ tỷ, còn với người khác chính là bộ dạng đầy áp bức.

-Đây là?

-Nàng là Mạc Hi, nương tử của đệ.

Đường Lãnh Nam lúc này cũng ngồi xuống đối diện Đường Tô, nhấp một ngụm trà, ý thức bây giờ đã tiếp nhận được việc huynh còn sống, thậm chí lại sống rất tốt.

-Thì ra là đã lập thê. Ta phải chúc mừng đệ rồi.

-Vì sao lại không trở về?

Đường Lãnh Nam bỏ ngoài tai câu nói châm chọc của Đường Tô, vô thắng vào vấn đề làm cho huynh trầm mặt xuống, vì sao lại không quay về, vì sao không khôi phục vị trí thái tử, vì sao bỏ lại mọi người, sống một cuộc sống dân giả.

-Ta cùng mẫu thân đã nợ Đường Khắc Ân cùng Vương quý phi quá nhiều chuyện, cho đệ ấy vị trí thái tử kia, coi như bù đắp lại tổn hại những năm trước. Đường Khắc Ân đã nhiều lần sai thị vệ dò xét xung quanh, ta cũng vì được dân làng ở đây bảo vệ nên mới tránh được. Những ngày nay đã không

còn, ta cũng yên tâm đôi chút, cuối cùng lại gặp phải chuyện này...

- Vậy chàng để cho Đường Khắc Ân đó chiếm hữu ta?

Đồng Liên tỉnh dậy đã lâu, đập vào mắt hình ảnh của Đường Tô thì không kìm được lòng nhưng khi nghe câu nói từ chính chủ phát ra, lòng bỗng chốc run lên đầy tức giận. Huynh nhẹ nhàng đi đến bên giường, bàn tay muốn vuốt ve khuôn mặt của người trong lòng mình nhưng liền bị né tránh.

- Chàng trả lời ta đi. Chàng bỏ vị trí thái tử, ta có thể hiểu, nhưng đến ta, chàng cũng không quan tâm?

Không quan tâm? Sao lại không quan tâm được chứ. Đêm nào, Đường Tô cũng nhìn về phía Đông quốc, trong đầu đều là hình ảnh của Đồng Liên, từ giọng nói, tiếng cười đều khắc sâu trong tâm, nhưng nếu huynh đi tìm tỹ, nhất định sẽ là mối nguy hiểm cho cả hai, huynh không muốn người mình yêu rơi vào vòng vây của đầu đá.

- Huynh có biết vì sao chúng ta rơi xuống không?

Tây Nguyệt im lặng đã không chịu nổi mà lên tiếng, nhìn qua thoi cũng biết ai mới là người có khí thế thay hoàng thượng trị vì nhất, tên Đường Khắc Ân kia, chả bằng một gốc người của Đường Tô.

- Đường Khắc Ân ép cưới Đồng Liên tỹ tỹ, nhưng vì bị từ chối mà dồn chúng ta đến đường cùng. Bây giờ, hắn còn đang muốn soán ngôi, hoàng đế đang cận kề nguy hiểm, vậy mà huynh còn ở đây vì tên đó mà nhân nhượng ư?

Nhẹ nhàng ôm Đồng Liên vào lòng, Đường Tô lúc này quanh người phát ra toàn là sát khí, chỉ nghĩ Đường Khắc Ân sau khi có vị trí thái tử liền an phận nhưng không ngờ, dám động đến những người huynh yêu thương, liền giết không tha.

- Sáng mai, vết thương của Liên Liên đỡ hơn, chúng ta sẽ quay về.

Một lời nói chắc nịch vang lên từ Đường Tô làm mọi người phấn chấn, Đường Lãnh Nam gật đầu, tâm tình tốt lên không ít, sau đó kéo tất cả ra ngoài, tạo không gian riêng cho hai người.

Tây Linh Nguyệt chán nản đi xung quanh ngôi làng, Mạc Hi với Đường Lãnh Nam đi thăm dò tình hình, Mạc Lãnh thì phụ giúp dân làng, chỉ có mình nàng là vẫn không có việc gì làm, thờ dài mấy lần cũng không nhớ rõ, ánh mắt liền thu vào hình ảnh của một vật tròn tròn nho nhỏ trắng tinh đang vui vẻ chơi đùa mấy con gà kia.

Con vật cảm nhận được có người tới liền phòng bị, gầm gừ vài tiếng đe dọa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sáng ngời lên của Tây Linh Nguyệt thì lạnh sống lưng, quyết định ba mươi sáu kế, tẩu là thượng sách. Chưa kịp quay lưng bỏ chạy, phía sau đã có người nắm lấy cổ mình kéo lên, mò mò mồm mồm đầy thích thú. Linh Nguyệt trước giờ thích nhất là những con vật nhỏ nhỏ trắng trắng như thế này, không tự chủ được đem tâm nguyện truyền qua cho nó.

Hồ yêu cảm nhận được lời kêu gọi kia, không hiểu vì sao liền tự nguyện kí kết ma thú với Linh Nguyệt làm nàng ngỡ ngàng, thật ra chỉ định đem nó về nuôi làm thú cưng, ai dè lại bị lập ra một khế ước ràng buộc như vậy. Nếu có mặt Mạc Hi ở đây, chắc chắn cô sẽ bấu môi, lúc trước cũng được Kim Kim tự động lập ra kí kết, sau này mới biết rằng, chỉ có những thần thú mới có thể làm được việc này.

Linh Nguyệt vui vẻ ôm hồ yêu của mình về, sau khi lập khế ước, nó đã tăng cấp bậc lên, không chỉ vậy đuôi còn mọc thêm hai cái, vẫn là nên chạy về hỏi mọi người đây là loại ma thú gì. Bước vào phòng, thật may mắn đều có đủ mặt, nàng đem thú cưng trong lòng mình ra, xin một lời giải đáp.

- Hồ yêu!

Cả căn phòng rơi vào chấn động. Hồ yêu trước giờ luôn không thích kí kết khế ước ma thú với con người, chúng tượng trưng cho sự quý tộc ở thần thú, nhưng thật ra, trong người lại chứa độc tố cực mạnh, một vết cắn cũng đủ gây ra giấc ngủ ngàn thu, còn máu thì lại có thể chữa được bách bệnh.

Đường Lãnh Nam thấy hồ yêu trong truyền thuyết liền không tự chủ nắm chặt cốc trà trong tay, cuối cùng nó cũng đã xuất hiện, hi vọng cuối cùng của anh vẫn chưa bị dập tan, nhưng phải làm sao đây, Mạc Hi cô vẫn là... còn quá nhỏ.

Kim Kim trong người của Mạc Hi bay ra ngoài, từ lúc rơi xuống nơi đây, nó đã gặp được phượng hoàng nóng bỏng kia, bây giờ còn thấy được hồ yêu cũng là một thần thú giống mình, không khỏi kích động. Hồ yêu nhìn thấy Kim Kim liền nhảy xuống, vui đùa với nó và phượng hoàng. Bọn họ nhìn ba thần thú đang chạy nhảy hí hửng ngoài kia, nhưng đâu biết rằng, thật ra chúng đã quen nhau từ hàng ngàn thế kỉ, hi sinh rồi lại hồi sinh, vòng lần quần đó lặp đi lặp lại, cuối cùng vẫn là gặp lại nhau.

- Chàng có đề ý không, Mạc Hi thật sự rất giống.

- Đúng vậy, lúc đầu nhìn thấy, ta không khỏi không giật mình... Tốt nhất vẫn là nên im lặng, nhưng ta vẫn muốn thấy bộ dạng lúc Mạc Hi phát hiện ra việc...

- Chàng muốn phá hoại tình cảm của đệ đệ chàng sao. Ta vẫn là thấy Mạc Hi không nên biết chuyện muội ấy chỉ là thay thế cho hình ảnh người trước trong lòng Lãnh Nam, không thì muội ấy sẽ vô cùng đau lòng,,

Mạc Hi thất thần đứng bên ngoài cánh cửa, cuộc nói chuyện của Đồng Liên và Đường Tô thật không may đều bị cô nghe thấy, bây giờ cô mới biết, Đường Lãnh Nam tưởng mạo hoàn hảo, võ công vô song nhưng lại chấp nhận lấy một thứ nữ bị người đời xa lánh, đối xử tồi tệ, chỉ vì dung mạo này, giống với người đó.

Dòng suy nghĩ còn chưa lưu loát liền bị tiếng la hét của Tây Linh Nguyệt làm cho búng tỉnh, Mạc Hi chạy nhanh về nơi phát ra tiếng động, đã thấy trên tay Đường Lãnh Nam có vết cắn nhỏ, đôi môi đã tím lại, còn Linh Nguyệt thì ôm chặt lấy hồ yêu, vẻ mặt không thể tin được. Trái tim đã đau bây giờ còn nhói hơn, hồ yêu nọc độc cực mạnh, không có thuốc chữa, nhưng nó đã kí kết khế ước ma thú, sẽ không có chuyện đi cắn bậy như thế, vậy tại sao?

Lúc này, lòng mọi người như lửa đốt, nhất là Mạc Hi, sau khi bị hồ yêu cắn, Lãnh Nam liền đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ cho mình cô ở lại trong phòng, bây giờ còn đang không chế độc lan truyền, nhưng tại sao khuôn mặt kia càng lúc càng tái đi.

-Ta đi gọi Tô huynh.

Hành động chưa được thực hiện đã bị một bàn tay kéo lại, cả thân hình phút chốc bị đẩy lên giường, đôi môi liền bị xâm chiếm không thương tiếc. Đường Lãnh Nam dùng chút ý chí còn lại của mình nói một câu xin lỗi, lập tức giải thoát quần áo cả hai, ân ái ái ái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

-Đừng mà! Cầu chàng ngừng động, ta thật sự... không chịu nổi nữa.

Mạc Hi bị đè dưới thân nức nở lên tiếng không ngừng. Cô thầm rủa cái tên ngựa đực đang bận làm việc phía trên mình kia, đã bày hiệp rồi, anh không thể cho cô nghỉ ngơi sao.

-Hi Hi! Nàng không muốn giải độc cho ta sao – Mỗi một chữ liền có từng cú thúc mạnh vào người Mạc Hi – thân là thê tử, phải đồng cam cộng khổ cùng tướng công của mình. Nàng không muốn, ta đây liền phạt nàng. – sau đó là lật người cô lại, không báo trước đâm nhanh vào làm cô giật nảy người lên, trong miệng toàn là tiếng rên rĩ không thôi làm anh càng hăng say muốn nuốt cô vào bụng, cho đến khi trời gần sáng mới tha bổng, ôm cô thiếp đi từ lúc nào vào lòng.

-Cảm ơn nàng, Mạc Hi!

Ánh sáng chiếu vào căn phòng, rọi lên những mảnh quần áo vương vãi khắp nơi, cuối cùng là hai con người đang say ngủ trên giường. Mạc Hi nheo nheo mắt, lờ mờ tỉnh dậy, sau đó là từng đợt đau nhức ở hạ bộ truyền lên não, chất nhầy nhựa kia vẫn còn dính đầy phía dưới làm cô khóc không ra nước mắt, vậy là cô chính thức bị ăn không còn một cọng xương rồi. Nhưng khi nhìn lại khuôn mặt hồng hào của người kế bên thì liền thở phào một cái, phiêu hồn tán kia, rốt cuộc cũng giải được rồi.

Hôm qua, lúc anh đè cô xuống giường, chút lí trí còn lại cũng đã không còn, không có khúc dạo đầu, cứ thế mà đâm vào trong làm cô đau đớn, nhưng liền đó cảm nhận từng dòng nước ấm áp bao quanh cả hai, linh lực đang chạy loạn trong người anh cũng dần ổn định, những chất độc theo đó bốc hơi tạo thành những tầng khí đen thoát ra ngoài. Cô cũng vì thế đã tăng thể lực lên không ít, nhưng vẫn là không thể đột phá linh lực vàng. Tới khi mọi việc hoàn thành, cô mới lờ mờ biết được, lúc này là hành động song tu, âm dương dung hòa, phiêu hồn tán từ đó cũng được giải.

Nhưng cứ một canh giờ sau, Mạc Hi lại bị Đường Lãnh Nam quần trên giường với cái lí do độc đang phát tán trên người, tiếp tục song tu làm cô bị ăn hết lần này đến lần khác. Bây giờ, hai chân không còn sức lực để đi lại, để mặc cho người nào đó bụng mình đi tắm. Cô suy nghĩ một chút, sau đó quay lại nhìn anh đang nhắm mắt yên tĩnh trong bồn nước.

-Vậy là chàng đã biết cách giải độc từ lâu?

Đường Lãnh Nam cảm nhận vật nhỏ không còn trong lòng hơi nhú mảy, vươn tay kéo cô lại gần mình, không nói gì.

-Tại sao chàng không nói ta nghe?

Mạc Hi tiếp tục hỏi, giọng nói có chút uất ức, nếu biết sớm, có lẽ sẽ tránh bị ăn sớm như vậy. Đường Lãnh Nam mở mắt ra nhìn cô, có nên nói ý nghĩ của cô hiện lên rõ trên mặt rồi không.

-Ta không phải không muốn nói cho nàng biết. Nàng còn quá nhỏ, ta sợ sẽ làm cho tâm nàng hốt hoảng, nhưng là không ngờ rằng con hồ yêu kia đem độc vào người ta, nếu không kịp thời cứu chữa, chỉ sợ bây giờ nàng chỉ có thể nói chuyện với xác chết.

Đường Lãnh Nam gác cằm lên đầu Mạc Hi, ngừng một chút rồi nói tiếp.

-Phiêu hồn tán là loại độc trước giờ không có thuốc giải nhưng không có nghĩa là không có cách giải. Sự phụ lúc trước đã từng nói với ta, dùng độc của hồ yêu dung hòa với phiêu hồn tán, sau đó song tu cùng với người con gái có linh lực tím trở lên, chỉ là lúc đó ta không có hứng thú với nữ nhi nên luôn lấy độc trị độc. Lấy nàng, không phải vì để giải phiêu hồn tán kia, lúc đó ta vẫn chưa biết nàng đạt linh lực tím, trong đầu chỉ muốn trước khi ra đi, có thể lưu lại một nhóc tí cho nàng đỡ nhưng nhớ đến ta.

Mạc Hi nghe xong mặt liền đầy hắc tuyến, biến thái, siêu cấp biến thái, rõ ràng đã biết cô đạt tầng linh lực tím từ lâu mà vẫn giả ngây ngô, còn cái gì mà lưu lại đứa bé chó, cô vẫn còn chưa có đồng ý nha. Nhưng nhìn cái khuôn mặt giả tạo đến tự nhiên của Đường Lãnh Nam làm cho người ta không muốn tin cũng phải tin.

-Chúng ta mau chuẩn bị thôi. Hôm nay đường đi sẽ vất vả lắm.

Đường Lãnh Nam bế Mạc Hi ra khỏi bồn nước, cẩn thận lau người cho cô rồi giúp cô mặc y phục vào, tới khi bước ra ngoài đã thấy có ba cái đầu đang cúi gằm xuống đất đầy hối lỗi. Kim Kim, Phụng hoàng và hồ yêu nhìn nhau, liền lấy sự dễ thương của mình ra cá cược, dúi dúi người vào chân cô và anh. Nhưng người mà bọn chúng sợ sẽ nổi cơn điên lên là Đường Lãnh Nam thì vẻ mặt lại phản chấn, ánh mắt đầy tán thưởng nhưng liền bị sát khí của Mạc Hi tỷ tỷ đẩy lùi lại, một cước đá bay ba vật nhỏ đang bám lấy chân mình ra xa, nếu không phải vì mấy đứa, cô cũng sẽ không bị ăn sạch như vậy.

Hồ yêu bị đánh chường liền quay qua trừng mắt nhìn phụng hoàng, chính hắn hôm qua kêu nó phải giúp chủ nhân hắn giải phiêu hồn tán, nói gì chỉ cần một vết cắn là có thể, nhưng lại không hề nói đến việc song tu phía sau. Tới khi nó biết rõ sự việc, liền hận không thể đem cái tên phụng hoàng, người người kính nể kia, lột sạch lông, sau đó mang hắn đến chỗ Mạc Hi tạ lỗi.

Kim Kim cũng thế, nhìn chủ nhân mình từng bước đi vô cùng khó khăn liền đau lòng không thôi, sau đó cả nửa ngày trời cũng không thêm đếm xỉa đến phụng hoàng làm hắn cười khổ. Chủ nhân ơi là chủ nhân, vì giúp người mà ta phải chịu sự ghê lạnh từ Kim Kim đây.

Mạc Hi cùng Đường Lãnh Nam sánh bước đi ra ngoài làng, phía trước đã có người chờ từ lâu. Đường Tô hôm nay một thân bạch y, bên hông là trường kiếm được hoàng thượng ban cho, khuôn mặt nghiêm nghị không còn đáng vẻ thư sinh như hôm qua nữa, đúng là rất ra dáng người làm việc lớn nha. Tây Linh Nguyệt nhìn thấy hai người bước lại, không tự chủ mặt đỏ lên, trong đầu liền vang lên những tiếng rên rỉ tới qua, trong lòng thầm than phục Đường Lãnh Nam, có thể 데 được Mạc Hi, rất bản lĩnh.

Mạc Lãnh nhếch môi, không biết nếu sau này Linh Nguyệt ở dưới thân mình sẽ như thế nào. Nếu Mạc Hi cùng nàng mà biết được ý nghĩ này của hắn, chắc chắn sẽ chửi rửa loại đàn ông nghĩ bằng nửa thân dưới mất thôi.

Hắn đỡ nàng lên lưng đại bang, sau đó leo lên, còn cố tình áp sát vào, tham lam hít mùi hương trên tóc. Mạc Hi cùng Đường Lãnh Nam cười trên lưng Kim Kim. Đường Tô bế Linh Nguyệt lên lưng phụng hoàng, chào tạm biệt với người dân làng rồi cũng đi theo. Những ai thấy cảnh tượng ba thần thú đang bay trên trời kia cũng sẽ la lên, cái này quá nổi bật rồi.

Với tốc độ của thần thú, việc đi đến kinh thành chỉ trong vòng vài canh giờ, nhưng khi đi đến cửa thì liền bị lính bên dưới dùng tên ngăn lại.

-Các người bị mù không nhận ra ai hay sao?

Linh Nguyệt tức giận la lên làm bọn lính bên dưới nuốt nước miếng, sao không nhận ra được chó, nhưng hiện bây giờ, hoàng cung gần như đổi chủ, không thể không nghe, nhưng người ở trên đầu, cũng không thể đắc tội được nha. Rốt cuộc phải làm sao đây?

-Sao lại không nhận ra chứ. Tham kiến vương gia cùng vương phi. Hai người đã trở lại rồi à, đúng lúc lắm, cùng tham dự yến tiệc đăng quang của thái tử điện hạ đi.

Bên dưới, hàng ngàn lính chiến đi lại, giương cung tên lửa chuẩn bị bắn hạ sáu người bọn họ.

-Xâm ngôn! Phụ hoàng còn chưa băng hà, thái tử điện hạ sao có thể lên ngôi vua.

Đường Tô lúc này mới lên tiếng, làm kinh động biết bao nhiêu người ở dưới. Giọng nói đó chính là thái tử điện hạ năm trước, ai cũng không thể quên, nhưng chẳng phải ngài đã chết rồi sao. Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây chứ.

Nhưng câu nói của huynh liền bị bỏ ngoài tai, bọn họ lúc này chỉ nghĩ đến lập công trạng cho chính mình, liền không tiếc thủ đoạn bắn cung về phía sáu người. Mạc Hi khinh bỉ nhìn xuống, lập tức điều động Kim Kim cùng phụng hoàng tạo lửa thành vòng tròn lớn bao bọc đám binh lính đó lại, nhưng tuyệt đối không làm tổn hại đến nhà dân. Những tên nhanh chân thoát ra được vòng lửa liền muốn chạy đi bẩm báo lại cho Đường Khắc Ân thì không may chết thảm dưới tay Mạc Lãnh cùng Linh Nguyệt. Cuối cùng một nửa bộ phận còn lại quỳ xuống xin hàng mới được tha bổng, tâm phục khẩu phục, nguyện trung thành đi theo vương gia và vương phi tiến vào hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Bọn người Mạc Hi trên đường đến hoàng cung, không thấy ít cảnh tượng nhà nhà đeo tang, khóc nức nở bên linh cửu.

-Chuyện gì đã xảy ra?

Đường Lãnh Nam lạnh mặt hỏi, tại sao mới có mấy ngày mà cả thành trì liền rơi vào tình trạng bi thương đến như thế. Mạc Lãnh sau khi đi hỏi những người dân gần đó, liền tức giận nắm chặt tay. Đường Khắc Ân cố tình chiều mộ nam nhân đứng lên lật đổ ngại vị, nhưng không nhận được sự đồng tình liền chém chết không thương tiếc.

-Mạc Hi! Mạc Hi!

Từ đằng xa, các nương cùng người trong nhà chạy lại phía cô, khuôn mặt hốt hoảng nhưng khi nhìn thấy cô thì liền có chút vui mừng.

-Đại nương?

Mạc Hi đi lại phía họ, mặc dù lúc trước bà đã đắc tội với mẫu thân cô, nhưng sau khi dường như triệt đi đường sống của hài tử bà, thêm vào đó, ở thời cổ đại này, chuyện ganh ghét nhau giữa các nữ nhân không tránh khỏi, nên cô cũng không còn oán hận gì đối với bà, dù sao cũng phải trách một phần mẫu thân cô thân phận thấp kém, yếu ớt mới bị người ta tính kế. Nhìn khuôn mặt lúc xanh lúc trắng của họ, trong lòng Mạc Hi liền dâng lên cảnh báo không ổn.

-Thái tử cho hạ lệnh triệu tập tất cả quan lại vào cung, phụ thân con vì không chịu được cảnh tượng thái tử soán ngôi vua liền đứng lên phản đối, không ngờ lại bị đánh trọng thương. Ngai ấy chỉ còn nửa cái mạng nhưng hôm nay lại bị binh lính lôi vào cung, ta e phụ thân con sẽ xảy ra chuyện bất trắc. Mạc Hi, con nhất định phải cứu chàng ra.

Tâm Mạc Hi và Mạc Lãnh liền âm một cái, Đường Khắc Ân kia thật sự sẽ hạ sát lệnh đối với những ai không theo phe hắn ta. Cô cầm lấy tay đại nương, cho hạ nhân đỡ lấy bà, mới quay lưng bước thẳng đến hoàng cung. Phía sau liền vọng lên tiếng nói.

-Mạc Hi!... Ta xin lỗi vì tất cả...

Cô dừng bước, trong lòng cảm thấy thật ra đại nương bà ta cũng không phải là hạng người xấu cho lắm.

-Ta sẽ cứu phụ thân toàn mạng trở về.

Một câu nói tượng trưng cho sự tha thứ, và niềm tin của cả dòng tộc Mạc gia. Bọn họ đứng ở đây nhìn đám người Mạc Hi tiến vào hoàng cung, trong lòng đầy mối lo.

Kim Kim bắn ra dòng lửa phá nát cánh cửa to làm binh lính bên trong đã chuẩn bị tư thế vẫn phải rung sợ. Trước mắt họ, Mạc Hi cứ như vị thần chết, trên người là lưới hái đang bổ xuống đầu từng người vậy.

-Tỷ tỷ, người vào trong cứu phụ thân, ta sẽ ở ngoài này lo liệu.

Mạc Lãnh xoay kiếm liền tạo lối đi cho ba người Mạc Hi, Đường Lãnh Nam và Đường Tô tiến vào chánh điện, sau đó mới từ từ quay lại, trên mặt là nụ cười man rợ.

-Hôm nay coi như các người xấu số rồi.

Trường kiếm vung lên, không ít đầu người văng xuống. Linh Nguyệt đứng ngoài nhìn vào cũng hơi rùng mình, cảnh tượng này nàng đã từng chứng kiến, chính là lúc mới vừa trốn ra ngoài, không ngờ có thể thấy được một chàng trai trẻ, nhỏ người đứng giữa trăm con ma thú, trên mặt luôn là nụ cười nhưng xuống tay thì vô cùng độc ác, làm nàng bị mê hoặc từ đó.

Mạc Lãnh tay không ngừng nghỉ, bây giờ dưới chân là hàng ngàn xác chết, con quỷ khát máu trong tâm đang nhảy nhót điên cuồng thì phía sau liền có một tên cầm kiếm đâm tới. Nhưng còn chưa đụng tới người hắn đã bị một vật sắc nhọn cắt ngang người. Mọi người ở đó đồng thời dừng động tác, không phải vì hiếu kỳ mà là sợ, cái thứ vũ khí vừa to vừa bén thế kia chưa bao giờ nhìn thấy qua. Duy chỉ có Mạc Lãnh là âm thầm cười, bây giờ mới chịu ra tay giúp hắn đấy.

Linh Nguyệt đón lấy vũ khí của mình, sợ rồi chứ gì, trong cuộc đời của mình, nàng thích nhất chính là dùng boomerang, giết được nhiều người còn có thể quay trở về với chủ nhân thì còn gì bằng được chứ. Cuối cùng, trước cổng hoàng cung là cảnh tượng một nam một nữ cùng nhau giết chết hàng ngàn binh lính.

Đường Khắc Ân không hề biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, vẫn vô cùng há hê đối mặt với hoàng đế.

-Phụ hoàng, người tuổi già sức yếu rồi, trị vì một quốc gia như thế thì không ổn, không bằng giao ngại lại cho ta.

Hoàng đế tức giận nắm chặt đôi bàn tay lại, thật không ngờ mình cũng có một ngày bị chính hài nhi của mình soán ngôi.

-Xâm ngôn, đâu ra phép tắc như thế. Người mau thu binh quyền lại, ai cho phép người làm loạn trên đây hả?

Đường Khắc Ân ngẩng đầu cười to, sau đó lôi từng người bê bê máu ra, trong đó có cả phụ thân của Mạc Hi, đến trước mặt hoàng đế.

-Phụ hoàng, đây là những tên đã nói y hệt lời của người, đều bị ta hành hạ không thương tiếc. À còn nữa – Bên trong, hoàng hậu cùng hoàng thái hậu bị lôi ra ngoài – báo cho phụ hoàng biết một tin tức, vương gia ngài yêu thương nhất cùng vị vương phi đã bị ta đẩy xuống vực. Hoàng hậu, ngài còn nhớ cái vực đó chứ, là nơi bà chứng kiến hài nhi của bà rơi xuống dưới đấy. Ha Ha

-Người... người...

Hoàng đế giận run người, nhưng vì muốn bảo toàn sinh mạng cho mẫu thân và nương tử của mình, lời nói trong miệng bị áp chế lại.

-Bây giờ, một là phụ hoàng viết sắc lệnh bãi bỏ ngai vàng, phong thái tử điện hạ lên làm hoàng đế, hai là ta cho người chứng kiến cảnh tượng người mình thương bị giết trước mặt mình, sau đó liền đến lượt người.

Hoàng đế dù trong lòng dâng lên từng hồi tức giận nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhìn chăm chăm xuống dưới, tự hỏi từ lúc nào mọi chuyện đã diễn ra tồi tệ như vậy.

-Người nghĩ ngai vàng đến lượt người ngồi sao?

Một giọng nói từ bên ngoài vang vọng vào, Đường Khắc Ân ngạc nhiên quay lại, người trước mắt trông chừng như đã chết nay lại đứng trước mặt mình, Đường Tô và Đông Liên.

-Người... người chưa chết?

Đường Khắc Ân bây giờ đã sợ chết khiếp, nhưng khi nhìn đi nhìn lại chỉ thấy có mình hai người bọn họ thì vẻ mặt tự đắc, trong đầu liền nghĩ Mạc Hi và Đường Lãnh Nam đã sớm quy tiên thì việc đối phó với hai người không có gì khó. Đứng nấp vào một bên nhìn đáng vẻ tự cho mình là đúng của Đường Khắc Ân, cô cùng anh cười giễu, sao hán ta có thể ngu ngốc đến thế.

-Từ trước đến giờ, ta không muốn tranh giành ngôi vị, cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng huynh đệ tương tàn, nghĩ người sau khi có thể ngồi yên sẽ không làm ra chuyện gì nữa nên mới giả chết. Thật không ngờ, người càng lúc càng lộ hành, đến cả phụ hoàng cũng bức ép. Bây giờ ta đã quay về, ngôi vị hoàng đế này, người nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Từng câu từng chữ như đá động vào chỗ sâu nhất trong con người Đường Khắc Ân, nhưng khi nhìn thấy con mắt cảnh cáo của mẫu thân hán từ xa thì liền nhanh chóng thu liễm cảm xúc lại. Vương quý phi một dạng kiêu lãnh đi tới, nhưng trên người lại tỏa ra mà khí chỉ có Mạc Hi và Đường Lãnh Nam cảm nhận được, hai người thối lui nhìn nhau, cẩn thận quan sát tình hình.

-Hôm nay đúng là ngày vui, có thể họp mặt được nhiều cao thủ ở đây! Haha.

Đột nhiên một luồng khí đen quay quần xung quanh Vương quý phi rồi sau đó hình thành một người đàn ông vô cùng tuấn tú đứng bên cạnh bà ta, càng làm cho cô cùng anh khần trương, con người này không hề đơn giản, tại sao Vương quý phi có thể quen biết với ông ta. Mạc Hi âm thầm rút nhanh ám khí trên người ra, không nói một lời phóng về phía Đường Tô, cảm thấy lên tường, nhìn kĩ lại sẽ thấy có một cây kim nhỏ màu đen đi cùng.

-Thật không ngờ lại có thêm cao thủ, làm cho ta quá hứng thú rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Biết không thể nào lẩn trốn được nữa, Mạc Hi và Đường Lãnh Nam phi thân tới bên Đường Tô, liền nhận được ánh mắt kinh hi đầy vui mừng của mọi người, thật tốt khi bọn chúng đều còn sống. Trong mắt Đường Khắc Ân thoáng một tia thâm trầm rồi biến mất như chưa từng xuất hiện, hán ta vẫn im lặng đứng sau lưng mẫu thân.

Mạc Hi tập trung lên người đàn ông đó, cái cảm giác chấn động cứ lấp ló trong lòng cô, thấy ông ta quay qua nhìn mình, cô càng khần trương, chuyện gì đang xảy ra vậy, cô không kiểm soát nổi chính bản thân.

-Đây chắc hẳn là vương phi rồi. Ta là Đường Ứng, xin ra mắt ngài.

Đường Ứng, cái tên đang đánh vào tâm trí cô, Đường Ứng, chủ tịch Đường... Ông ta nhìn cô chau mày, liền nhếch mép gian tà.

-Ôi ôi! Không cần khần trương như thế, dù sao đây cũng đâu phải là lần đầu chúng ta gặp mặt, đúng không Mạc Hi vương phi, hay ta nên gọi ngài là "Ma vương", bậc thầy sát thủ, Mạc Hi.

Ông ta thật sự là chủ tịch Đường đã gài bom lên người cô, chết tiệt, thể loại xuyên không bây giờ thật phổ biến. Mọi người nhìn Mạc Hi và Đường Ứng, thật sự không hề hiểu được hai người bọn họ đang nói về điều gì, chỉ riêng Đường Lãnh Nam bắt động nảy giờ chợt nắm lấy tay của cô.

-Đã giết được người một lần, thì việc giết người lần thứ hai vô cùng dễ dàng.

Đường Ứng đánh úp về phía Mạc Hi, liền bị Đường Lãnh Nam chặn lại, cả hai cùng bật ra sau. Anh cúi xuống nhìn người con gái trong lòng mình, nàng

đã từng chết một lần, ý nghĩ đó làm cho anh tức giận. Lợi dụng lúc ông ta không để ý, Đường Tô liền xông lên giải cứu cho mọi người, tới hoàng thượng thì liền bị Đường Khắc Ân chặn lại. Cục diện bây giờ đầy rối loạn, Đường Ứng hơi lạnh, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh Đông Liên thì liền có ý nghĩ lóe lên, phóng ra tầng linh lực đánh lên về phía đó.

-Đông Liên, cẩn thận!

Đường Tô bay lại ôm lấy Đông Liên, nhưng một lúc sau lại cảm thấy sau lưng mình một thân thể đang trượt xuống thì ngẩn người. Người đỡ đòn chí mạng đó thật không ngờ tới chính là Đường Khắc Ân. Mạc Hi nhìn thấy Đường Ứng hơi ngẩn người liền dùng roi linh lực quán chặt ông ta lại, nhanh chóng điểm huyết, sau đó chạy lại phía bọn họ.

Vương quý phi ôm lấy Đường Khắc Ân, vẻ mặt đầy hốt hoảng, nước mắt đã chực chảy rơi.

-Sao con lại ngốc như vậy? Chỉ còn một chút nữa thôi, chúng ta có thể có tất cả...

Đường Khắc Ân cắn răng nhịn đau, sau đó cố mỉm cười nhìn mẫu thân hắn, không muốn nài vì hắn ta mà đau khổ.

-Mẫu thân, người đừng khóc. Đại huynh nói đúng, nhi thần từ trước đến giờ không hề muốn tranh giành ngôi vị, chỉ muốn có thể cùng mẫu thân vui vẻ, vì thấy người mỗi lần nhắc tới ngai vị, ánh mắt sáng lên trông thật đẹp, ta mới cố gắng tới bây giờ, muốn người chú ý ta hơn một chút, muốn người có thể yêu thương ta nhiều hơn một chút...

Từ miệng Đường Khắc Ân liền trào ra máu tươi, nhưng hắn vẫn cười, nụ cười tươi và hiền hậu nhất từ trước đến giờ.

-Người đừng nói nữa, ta liền kêu thái y chữa trị cho người.

-Không, mẫu thân... Ta trước giờ tự cô lập mình, nhìn đại huynh cùng Đường Lãnh Nam chơi đùa với nhau, ta vô cùng ghen tỵ, chỉ muốn hòa hợp với bọn họ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chán ghét của người, ta liền không muốn người cũng dùng ánh mắt đó nhìn ta...

Đường Khắc Ân xoa người, nắm lấy tay Đông Liên, cũng đồng thời nắm lấy tay Đường Tô, nhìn hai người bọn họ.

-Đông Liên, có thể vì nàng mà hi sinh bản thân, ta không hề hối tiếc. Tô huynh, huynh thay ta bảo vệ nàng được không? – nhìn Đường Tô gật đầu, hắn mới nhẹ nhàng quay qua nhìn Đường Lãnh Nam – Lãnh Nam đệ, xin lỗi. Mạc Hi, người cũng vậy... mẫu thân, nhi thần mệt rồi.

Đường Khắc Ân như cảm thấy mình bé lại, nằm trong lòng mẫu thân hắn như lúc nhỏ, nở một nụ cười cuối cùng rồi nhắm mắt, yên tâm ngủ một đời còn lại. Mọi người chứng kiến cảnh này đều thương tâm. Mạc Hi nhìn Đường Khắc Ân, hắn ta không xấu, chỉ là vì muốn vui lòng mẹ mình mà thôi, đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng một lực hút vô tình kéo cô về phía sau. Một bàn tay giờ ra, bóp chặt lấy cổ cô.

-Người...

Đường Ứng từ nãy giờ thừa cơ hội tự giải huyết cho mình, cũng phá tan linh lực đang quán quanh người, việc đầu tiên ông ta muốn làm, chính là giết chết Mạc Hi. Đường Lãnh Nam muốn bay lại nhưng khi thấy cô lắc đầu nhìn thì đứng yên, có điều lửa trong lòng anh đang bùng lên dữ dội.

-Tỷ!/Mạc Hi!

Tiếng la của Mạc Lãnh cùng Linh Nguyệt đồng thời xuất hiện, nhìn tên đang bóp chặt cổ cô đầy hận ý làm Linh Nguyệt chấn động, ông ta,...

-Thì ra Linh Nguyệt cô nương cũng qua đây à, thật tốt, hôm nay giải quyết bọn này một lần.

Mạc Lãnh cảm nhận tâm trạng của Linh Nguyệt liền chắn trước mặt cô, muốn giết cô, phải bước qua xác cậu. Đường Lãnh Nam không còn chế trụ được nữa, lập tức xông lên, lợi dụng lúc ông ta còn đang chú ý lên người khác liền chưởng một cái, không thương tiếc lấy đi một cánh tay, nhanh chóng ôm lấy Mạc Hi, kiểm tra thân thể cô.

-Người... được lắm, hôm nay các người đều phải chết ở đây!

Đường Ứng vận linh lực đen quanh người làm Mạc Hi cả kinh, ông ta không định một lần dùng tất cả linh lực cho nỗ nhưng cũng đồng thời sẽ làm cho bản thân banh xác đó chứ. Đột nhiên từ phía sau lưng, Vương quý phi một kiếm cắm thẳng vào tim ông ta, làm ông ta sững người, sau đó tức giận đánh văng bà vào tường, sức mạnh cũng từ từ giảm xuống nhưng linh lực vẫn đang dâng xé muốn thoát ra khỏi cơ thể ông ta. Vương quý phi mỉm cười, mẫu thân đến với con đây, chờ ta, Ân nhi.

Mạc Hi và Linh Nguyệt nhìn nhau, như hiểu ý, sau đó đau đớn nhìn người con trai đang đứng bên cạnh mình, không nói gì cùng nhón lên hôn nhẹ vào môi cả hai.

-Xin lỗi!

Một câu đồng thời phát ra, chỉ thấy Đường Lãnh Nam và Mạc Lãnh bất động, ánh mắt bắt lực nhìn người con gái mình đang tiến lại gần Đường Ứng.

-Đừng!

Mạc Hi vận tất cả linh lực của mình, cố gắng phá hệ, Linh Nguyệt bên cạnh dùng vũ khí của mình khiến cho ông mất tập trung, cũng như chịu thêm nhiều

vết thương khiến cho sức mạnh suy yếu.

-Ông đừng hòng nghĩ tới việc hại người của bọn ta.

Mạc Hi cùng Linh Nguyệt la lên, cả hai cùng ra chiêu sát thương cuối cùng, chỉ thấy một trận nổ lớn, mọi người đều bị văng ra ngoài, mà ở chỗ đó đã không còn bóng dáng của Mạc Hi và Linh Nguyệt, hai nàng, đều biến mất trên cõi đời này...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

“Nhiều năm sau, quốc gia càng lúc càng thịnh vượng cùng với tiếng tăm vang lừng của hai chiến thần Đường Lãnh Nam và Mạc Lãnh. Có rất nhiều nước muốn đem công chúa gả cho hai vị ấy nhưng đều bị cự tuyệt. Người ta nói, sau khi thê tử mất, Đường Lãnh Nam dường như càng băng lãnh hơn, lấy việc ra trận làm thú vui nhưng khi đến tối lại ôm vò rượu đến cung của nàng mà thương tâm. Còn Mạc Lãnh vẫn chung thủy mãi với công chúa Linh Nguyệt. Cuối cùng trước khi lìa xa nhân gian, hai người họ đều muốn được chôn kề bên phần mộ người con gái họ yêu...”

Nhìn phóng viên đang phỏng vấn nhà thảo cổ học mới vừa tìm được phần mộ của hai vị chiến thần nổi tiếng, kèm theo đó là câu chuyện phía sau làm cho không ít cô gái phải hâm mộ, ông Mạc tắt ti vi đi, sau đó quay qua nhìn người con gái đang yên tĩnh ngủ trên giường, đã một năm trời rồi, cô vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh dậy.

Một ngón tay gạt, Mạc Hi cảm thấy cả người cứng ngắt như đã lâu không được hoạt động, ánh sáng mờ ảo đang xâm nhập vào đầu cô, nhìn hình dáng quen thuộc ở phía trước, cảm xúc dâng trào, khó khăn cất giọng nói khàn khàn

-Ba...

Ông Mạc sững người, cứ tưởng mình nghe nhầm nhưng khi thấy ánh mắt đã đỏ hoe của con gái thì đầy vui mừng, một giọt nước mắt cũng rơi xuống trên mặt ông.

-Con bé ngọc này, cuối cùng con cũng chịu tỉnh rồi sao.

Mạc Hi âm thầm quan sát xung quanh, cô thật sự quay về đúng thời không của mình, nhưng khi nhớ tới ánh mắt đầy đau thương của người kia lúc cô biến mất liền không tài nào thờ nổi, nước mắt không tự chủ được đã rơi ra.

-Con đã hôn mê bao lâu rồi vậy?

Ông Mạc nhanh chóng rót cho cô một li nước, sẵn tiện báo tin cho bác sĩ. Một người đàn ông mặc áo blouse trắng bước vào, kiểm tra qua một lần.

-Tiểu thư bây giờ đã không còn gì trở ngại, nhưng vẫn còn phải ở lại quan sát xem thử có biến chứng gì mới có thể xuất viện.

Đội bác sĩ ra ngoài, Mạc Hi lần nữa lặp lại câu hỏi của mình, không những vậy cô còn muốn biết chuyện gì đã xảy ra khi cô hôn mê.

-Con đã ngủ ở đây một năm trời rồi. Sau khi chuyện xảy ra, tên họ Đường kia bị bắt vào tù, sản nghiệp cũng càng lúc càng sa sút, vì không chịu nổi đã tự tử. Linh Nguyệt sau khi biết tin liền nói phải đi trả thù cho con, sau cùng bị thương, đã qua thời kì nguy hiểm nhưng không hiểu sao tới bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Mạc Hi nhú mày, nhưng chưa đợi lâu, cánh cửa phòng liền bị đẩy mạnh ra, người đi lại không ai khác chính là Linh Nguyệt.

-Hi Hi! Chúng ta thật sự...

Cô gạt đầu, thật sự đã trở lại, không kiêu khí, không ma thú, và cũng không có người tên Đường Lãnh Nam. Đang trong suy nghĩ, một giọng nói cất lên làm tâm cô xao động

-Chị...

Linh Nguyệt cũng hốt hoảng quay lại, một người con trai vận vest đen bước vào, khuôn mặt đầy sự vui mừng, cũng có vài phần quen thuộc. Bỗng trong trí nhớ Mạc Hi liền xuất hiện cảnh tượng người mẹ đã mất trước khi ra nước ngoài đã mang thai, nhưng bị sát hại dẫn đến sinh non, đứa bé đó được họ hàng bên nước ngoài nuôi dạy, sau này sẽ quản lí sản nghiệp họ Mạc bên đó, người con trai đó chính là em trai chưa từng một lần gặp mặt của cô...

-Mạc Lãnh...

Linh Nguyệt khẽ kêu lên đầy vui mừng nhưng khi thấy ánh mắt xa lạ của cậu nhìn mình liền không tự chủ lùi về sau mấy bước, vết thương tưởng chừng đã lành bỗng khẽ nhói lên. Đúng rồi, bây giờ là thời hiện đại, cậu ấy không nhận ra mình.

Mạc Lãnh nhìn người con gái đứng trước mặt, lần đầu tiên gặp là khi cậu ôm lấy cô mình đầy máu chạy vào bệnh viện, cô bé ngốc này dám một mình chạy đi trả thù cho chị của cậu làm cậu có hảo cảm không ít, nhưng từng ngày nhìn cô ấy nằm trên giường, cái ý nghĩ cô ấy có khi nào giống chị mình không bao giờ tỉnh dậy làm cậu không chịu nổi, nhưng tại sao bây giờ, lại nhìn cậu bằng ánh mắt tôn trọng như vậy?

-Em thật sự là Mạc Lãnh?

-... Vâng. Em nghe ba nói chị đã tỉnh liền chạy đến đây. Cũng may chị không sao, thật là làm cho mọi người lo chết đi được. – sau đó quay qua nhìn Linh Nguyệt, không hiểu sao lại có cảm giác tức giận, lấy cái ghế rồi ẩn cô ngồi xuống – còn chị nữa, nếu em không đến sớm thì có lẽ bây giờ thân thể chị mỗi khúc một nơi rồi. Còn không mau ngồi xuống, mới tỉnh dậy mà đã chạy loạn rồi, không thương chính mình gì cả. Hai người tốt nhất ở lại đây dưỡng thương, còn đám nào nữa thì em sẽ không nương tay. Hừ.

Nhìn Mạc Lãnh bước ra khỏi phòng, Mạc Hi cùng Linh Nguyệt vẫn chưa hoàn hồn, hình như cậu ấy đã bá đạo hơn trước. Sau một tuần lễ nằm mốc meo trên giường bệnh cuối cùng hai người cũng được thả về, tối hôm đó ba ba Mạc bỗng có một ý nghĩ làm cho Mạc Hi hốt hoảng.

-Hi Hi! Cha đã chọn ngày cho con gả đi rồi.

Chiếc đĩa trong tay cô rơi xuống bàn, lão ba nói muốn cô lấy chồng, còn chọn cả ngày, không được, cô còn phải tìm cho ra người đàn ông đó.

-Đúng vậy đó chị. Em với ba quyết định để chị gác kiếm, không làm sát thủ nữa, sau vụ việc kia thì sức khỏe của chị bây giờ vẫn chưa ổn định.

-Vậy thì nghỉ ngơi một vài tuần là được, cần gì phải lấy chồng chứ?

-Chị yên tâm. Người này là bạn của em, anh ấy ở bên kia đã giúp em ổn định rất nhiều, với lại giao chị cho anh ấy bảo vệ, em thật rất yên tâm. Chị, nghe lời em lần này được không? Em không muốn mất thêm một người thân nào nữa.

Ánh mắt đầy kiên định của Mạc Lãnh làm cô do dự, hai người họ cũng chỉ vì tốt cho mình mà thôi.

-Để chị suy nghĩ!

Lão ba và Mạc Lãnh thoáng chốc vui mừng nhìn nhau, sau đó thay phiên gấp đầy thức ăn vào bát của Mạc Hi. Nhưng đâu ai ngờ, tối hôm đó, một thân ảnh nhỏ nhẩn từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Mạc Hi sau khi biết được địa chỉ của người đàn ông Mạc Lãnh giới thiệu, liền đợi mọi người ngủ say mà đi thăm dò. Nửa tiếng sau, cô đứng trước cổng của một căn biệt thự, nhìn vào trong, hàng ngàn vệ sĩ đứng canh chừng nghiêm ngặt, nhưng không bao lâu, thân ảnh nhỏ nhẩn đã lên vào căn phòng lớn nhất.

-Nếu mình không làm thì đây chính là phòng nghỉ của tên đó.

Cô đi xung quanh xem xét, tên này đúng là một công tử rồi, nhìn cái nhà vệ sinh thôi cũng đã muốn ngủ luôn trong đó rồi. Bỗng tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, cô vội nép vào bức màn, trên tay đã rút ra con dao găm nhỏ từ lúc nào. Một bóng người bước vào, hơi dừng lại nhưng vẫn tiếp tục hành động của mình, tháo cà vạt, cởi ba nút áo để lộ khoảng ngực rộng đầy mê người, đổ rượu vào một cái li rồi ngồi xuống mà nhâm nhi nó.

Trong bóng đêm, Mạc Hi từng bước tiến lại gần, chỉ cần hù dọa một chút, nói với hắn không cần chấp nhận hôn sự này là được, nhưng thật không ngờ, con dao còn chưa đưa lên cổ người kia, thì cô đã bị vật lại, ngồi gọn gàng trong lòng hắn.

-Vợ tương lai, em chưa gì đã muốn ám sát chồng em sao?

Giọng nói này, cô lập tức ngẩng đầu lên, con dao trong tay cũng vì thế mà rơi xuống, khuôn mặt mà hàng đêm cô đều mơ thấy, ánh mắt làm cô rơi vào bể tình, đều một lần nữa xuất hiện.

-Lãnh Nam...

-Ừm! Lần này anh nhất định sẽ không buông em ra nữa.

Duyên trời đã định, kiếp trước, kiếp này, và cả những kiếp sau, hai ta đều thuộc về nhau, không chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sát Thủ Vương Phi Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.